

НОРА РОБЪРТС СЪПРУГ ЗА АМАНДА

Част 2 от „Сестрите Калхун“

Превод от английски: Иво Тутев, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

Бар Харбър 8 юни. 1913 г.

Следобед се отправих към скалите. Първият ден след завръщането ни в „Тауърс“ беше топъл и мек. Грохотът на морските вълни отекваше все така глухо както преди десет месеца. Десет дълги месеца, през които отсъствах.

Рибарска лодка пореше синьо-зелената вода. В далечината се плъзгаше едномачтов параход. Сякаш всичко е същото, и въпреки това за мен денят беше помрачен. Нямаше го.

Не биваше да се надявам да ме чака тук, на същото място, където го оставих преди толкова месеци. Отново да го намеря, изправен пред статива, да плъзга четката по платното с отчаяната решимост на човек, встъпил в смъртен двубой. Не биваше да искам сега да се извърне и да впери в мен изпитателния поглед на зелените си очи, да видя усмивката му да чуя гласа му, когато изрича името ми. И въпреки това, исках го.

Сърцето ми лудо биеше, когато побягнах от къщи и се втурнах през моравата, покрай градините и надолу по хълма. Скалите бяха тук. Все така високи и непристъпни, все така с изсечени очертания върху чистото лятно небе. А то се отразяваше в блестящото море и аз стоях тук, сякаш обгърната от вълшебна синьо кълбо. Под мен скалите се спускаха стръмно надолу, надолу, чак докъдето вълните се разбиваха и разпиляваха. Зад мен тъмнееха кулите на лятната ни къща, домът на моя съпруг — строги, арогантни, красиви. Странно беше, че трябва да обичам тази къща, в която бях изпитала толкова болка. Напомних си, че съм Бианка Калхун, съпруга на Фъргюс Калхун, майка на Колийн, Итън и Шон. Аз съм почитана жена, вярна съпруга, предана майка. Бракът ми не е белязан с много любов, но това не отменя клетвата, която съм дала. В живота ми няма място за романтични прищевки и греховни мечти.

Но аз стоях и чаках. А той не идваше.

Кристиан, любовникът, когото бях приела единствено в сърцето си, не идваше. Може би вече дори не беше тук, на острова. Може би е събрал платната и четките си, освободил е вилата и е отишъл да рисува друго някое море, друго някое небе.

Така би било най-добре. Откакто го срещнах миналото лято едва ли е изтекъл дори един час, през който да не мисля за него. Но аз имам съпруг, когото уважавам и три деца, които обичам повече от собствения си живот. На тях трябваше да бъда вярна, а не на спомена за нещо, което никога не е било. И не може да бъде.

Сега, когато пиша това до прозореца на моята кула, слънцето вече залязва. Скоро трябва да сляза, за да помогна на бавачката да приспи децата. Малкият Шон вече е пораснал и прави първите си неуверени крачки. Скоро ще тича като Итън. Колийн, истинска млада дама на четири години, иска нова розова рокля. Те са моето истинско богатство. За тях трябва да мисля, не за Кристиан.

Ноцта ще бъде тиха. Една от малкото тихи ноци, които ще имаме, докато сме тук на острова. Фъргюс спомена за танцовия прием, който ще организираме следващата седмица. Трябва...

Той е тук. Долу при скалите. Като сянка е в падащия здрач. Но аз зная, че това е той. Изправям се и долепям длан до стъклото. Зная, че гледа нагоре и ме търси. Звучи странно наистина, но съм готова, да се закълна, че го чувам да вика името ми. Толкова нежно.

ПЪРВА ГЛАВА

Напомняше на планина от мускули, облечени в джинси. Тя връхлетя върху него и изпусна пакетите, които носеше. Бързаше и затова дори не си направи труда да го погледне. Наведе се и опита да спаси летящите кутии. Ако беше гледал накъде върви, нямаше да се блъсне в него. Аманда прехапа устни и направи усилие да замълчи. Намръщи се, когато погледът ѝ попадна върху скосените токове на ботушите му. Нервно коленичи до тротоара пред бутика, от който бе излязла, и започна да събира разпилените пакети.

— Нека ти помогна, миличка.

Лекият акцент от югозапад опъна нервите ѝ. Оставаха ѝ хиляди неща, които трябваше да свърши, но да се разправя с някакъв турист на улицата не беше предвидено в програмата ѝ.

— Мога и сама да се справя — промърмори тя и наведе глава. Късо подрязаните ѝ коси се разпиляха пред лицето. Днес всичко я дразнеше. Случилото се беше само поредният инцидент.

— Това тук е страшно много за сам човек.

— Ще се справя, благодаря — посегна тя към една кутия в същия миг, в който и мъжът протегна ръка към нея. Опаковката се разкъса и съдържанието се разпиля върху тротоара.

— О, това е нещо наистина хубаво — в гласа му прозвуча задоволство и явно одобрение. Протегна ръка и зарови пръсти в оскъдното парче червена коприна, което много приличаше на нощница.

Аманда измъкна дрехата от ръцете му и я натъпка и един от пликите.

— Ако нямаш нищо против.

— В никакъв случай.

Аманда отметка коси и за пръв път го погледна. Единственото, което беше забелязала дотогава, бяха чифт каубойски ботуши и ивица избелели джинси под коленете му. А имаше още какво да се види. Дори когато стоеше приведен към пакетите, той изглеждаше огромен.

Раменете, ръцете, устните, мислеше си тя раздражено. Точно сега те се разтегнаха в широка усмивка. При други обстоятелства това би могло да бъде една доста подкупната усмивка. Но Аманда не беше настроена да гледа на нещата по този начин и реши, че той изобщо не ѝ харесва. Не че имаше повод за това. Скулите му бяха добре очертани, погледът на зелените му очи — кадифен, кожата му — загоряла от слънцето. Светлата му червеникава коса падаше на широки къдрици върху яката на ризата и би могла да бъде и очарователна. Ако не се беше изпречил на пътя ѝ.

— Бързам.

— Виждам — той прокара пръст по косата ѝ и отметна един кичур зад ухото ѝ. — Когато връхлетя върху мен, изглеждаше така, сякаш тичаше да гасиш пожар.

— Ако се беше отдръпнал... — започна тя и изведнъж млъкна. Спорът щеше да ѝ отнеме време, с каквото не разполагаше. — Няма значение — сграбчи пакетите и се надигна. — Извинявай.

— Почакай — той бавно се изправи.

Аманда нервно пристъпи встрани и смутено вдигна поглед. После се намръщи. Беше висока метър и седемдесет и имаше навика да вижда лицата на повечето мъже на височината на очите си. Сега обаче трябваше да вдигне глава доста по-високо.

— Какво има?

— Мога да те откарам до този пожар, ако това наистина е толкова важно.

— Не е нужно — погледът ѝ беше леден.

Той задържа една от кутиите точно преди да се изплъзне от ръцете ѝ и я намести по-добре.

— Изглеждаш така, сякаш малко помощ няма да ти е излишна.

— Убедена съм, че мога сама да стигна там, закъдето съм тръгнала, благодаря ти.

— Тогава може би ти ще ми помогнеш? — той не се поколеба нито за миг. Харесваше му косата ѝ, закрила очите ѝ и нетърпеливият жест, с който тя се опитваше да я издуха — Дойдох в града днес сутринта — лениво плъзна поглед по лицето ѝ. — Мислех, че може би ти ще дадеш идея какво... да направя със себе си.

Идеи не ѝ липсваха.

— Защо не опиташ късмета си в Търговската палата — тя се втренчи в него, а когато дланта му се отпусна върху ръката ѝ се намръщи. — Слушай, нямам представа как стоят нещата в Тусон...

— Оклахома — поправи я той.

— Добре, Оклахома, но тук, мъжете, които досаждат на жените по улиците, ни най-малко не са по вкуса на ченгетата.

— Така ли?

— Можеш да бъдеш напълно сигурен в това.

— Ами добре. Ще гледам къде стъпвам, след като вече съм решил да остана тук за известно време.

— Ще закача обява. А сега ме извини.

— Момент, моля — вдигна чифт черни бикини с избродирани червени рози. — Забрави това.

Аманда грабна бикините, вирна брадичка и се извърна.

— Беше ми приятно да се запознаем — викна той след нея и се разсмя, когато тя почти затича.

Двайсет минути по-късно Аманда събра пакетите от задната седалка на колата си. Притисна ги към гърдите си и затвори вратата с крак. Вече беше почти забравила за инцидента в града. Трябваше да мисли за толкова много неща. Зад нея се издигаше къщата. От масивни сиви камъни, със странни островърхи кули и безкрайни галерии с колони. Като оставим настрана семейството ѝ, едва ли имаше нещо друго, което Аманда обичаше повече от „Тауърс“.

Затича нагоре по стълбите, прескочи прогнилата дъска, после едва освободи едната си ръка, за да отвори високата входна врата.

— Лельо Коко! — Когато прекрачи прага на фоайето, надолу по стълбите към нея се втурна огромно куче. Щом наближи последните стъпала, то скочи, превъртя се и се просна върху блестящия под, покрит с кестеново дърво. — Този път почти успя, Фред.

Фред явно беше доволен от себе си, защото затанцува около краката ѝ, докато тя продължаваше да вика леля си.

— Идвам, идвам — висока и с внушителни размери Корделия Калхун Макпайк бързаше към Аманда от дъното на къщата. Под широката домакинска престилка носеше свободни ленени панталони в

прасковен цвят. — Бях в кухнята. Довечера ще опитате новата ми рецепта за спагети.

— Кейти у дома ли е?

— О, не, мила — Коко оправи косата си, която от вчера беше боядисана в сребристобял цвят. По стар навик хвърли бегъл поглед към огледалото във фоайето, за да се увери, че този нюанс ѝ отива. — Долу в гаража е. Има някакви проблеми с облегалките на столовете, струва ми се. Макар, че не зная каква е връзката между автомобилните мотори и люлеещите се столове.

— Чудесно. Ела горе да видиш какво съм купила.

— Изглежда си опразнила магазините. Нека ти помогна — Коко успя да вземе две от торбите, преди Аманда да се втурне нагоре по стълбите.

— Забавлявах се.

— Но ти мразиш да пазаруваш.

— За себе си. Но сега беше различно. Все пак отне ми повече време, отколкото предполагах, и се безпокоях, че няма да успея да се прибера вкъщи преди Кейти. Трябва да скрия това — влезе в спалнята и стовари пакетите върху широкото легло. — После онзи глупак се блъсна в мен и разпиля всичко по тротоара — Аманда съблече жакета си и го сгъна върху облегалката на стола. — Имаше нахалството да се опита да ме сваля.

— Наистина ли? — Коко любопитно изви глава. Любовните връзки, романтичните истории, тайните срещи бяха нейна страст. — Привлекателен ли беше?

— Ако каубоят от Дивия запад е по вкуса ти. Както и да е, аз го разкарах.

Докато Аманда ровете из пакетите. Фред направи два безуспешни опита да се качи върху леглото. Накрая примирено седна на килима.

— Открих великолепни аксесоари за сватбения дъжд — започна да изважда бели и сребърни топки, лебеди от креп и хартия, балони. — Харесва ми този слънчобран с волани — не млъкваше Аманда. — Може би не е съвсем в стила на Кейти, но мислех, че ако го закачи... Лельо Коко — Аманда въздъхна и седна на леглото, — моля те, не започвай отново.

— Нищо не мога да направя против това — изхлипа Коко, извади бродирана кърпичка от джоба на престилката си и внимателно започна да попива сълзите по клепачите си. — Тя е още дете. Най-невръстната от четирите ми момичета.

— Едва ли за някоя от жените Калхун може да се каже, че е невръстна — вметна Аманда.

— За мен вие сте все още деца. Приех ви за свои деца след смъртта на родителите ви. — Коко доста умело изтриваше сълзите. Не искаше да размаже грима си. — Всеки път, като си помисля, че тя ще се омъжва, и то само след няколко дни, аз... наистина не мога да го понеса, а обожавам Трентън, знаеш това — Замислена за бъдещия си племенник, тя предпазливо издуха носа си. — Той е чудесен мъж и зная, че между тях всичко ще бъде наред още от самото начало, но това е толкова неочаквано.

— Ти ли ми го казваш — Аманда прокара пръсти по косата ѝ. — Няма време да организираме каквото и да е. Как може човек да очаква да се уреди една сватба само за три седмици? И защо толкова бързат? Това не ме засяга, но щеше да бъде по-добре, ако бяха избягали.

— Не говори така — скандализирана, Коко отново натъпка кърпичката в джоба си. — Ще бъде много ядосана, ако ме измамат за тази сватба. И не мисли, че можеш да си позволиш подобно нещо, когато дойде твоето време.

— Моето време няма да дойде скоро, ако изобщо дойде — Аманда бавно сгъна украсата. — В списъка на предпочитанията ми, мъжете са на последно място.

— Ти и твоите списъци — изсумтя Коко. — Искам да ти кажа нещо, Манди. Единственото, което не можеш да планираш в този живот, е кога ще се влюбиш. Сестра ти не го е планирала, но виж я сега. След всичките ѝ карбуратори и трансмисии — булчинска рокля. Твоето време може да дойде по-скоро, отколкото си мислиш. Защото тази сутрин, докато гледах по листенцата в чашата за чай...

— О, лельо Коко, хайде да оставим листенцата чай.

Коко изпъна назад внушителните си рамене.

— По листенцата чай аз чета изумителни неща. Мислех, че след последния ни сеанс няма да бъдеш така цинична.

— Може би по време на сеансите нещо става, но...

— Може би?

— Добре, нещо наистина става — Аманда пое дълбоко дъх и сви рамене. — Зная, че на Лайла не ѝ липсва въображение...

— Ясновидство.

— Добре, каквото и да е... Явно има представа за изумрудената огърлица на прапрабаба Бианка — доста странно беше наистина, призна тя пред себе си, как Лайла подробно описа двата наниза брилянти и изумруди, въпреки че от десетилетия никой не ги беше виждал. — И никой, който е живял в тази къща, не може да отрече, че в кулата на Бианка се чувства някакво... някакво присъствие.

— Аха.

— Но това съвсем не означава, че ще започна да се взирам в кристални топки.

— Ужасно си прозаична, Манди. Не зная откъде си наследила това. Може би от леля Колийн. Фред, не бива да дъвчеш дантелата — обърна се Коко към кучето, което дърпаше покривката върху леглото на Аманда. — Във всеки случай, говорехме за чаените листа. Когато гледах тази сутрин, видях мъж.

Аманда стана и прибра украсата в гардероба си.

— Видяла си мъж в твоята чаша.

— Знаеш добре, че нещата не стоят така. Видях мъж и имах усещането, че е съвсем близо.

— Може да е водопроводчикът. Вече няколко дни е в мазето.

— Не, не е водопроводчикът. Този мъж е близо, но не е от острова — тя се взря неவிждащо в пространството, както правеше винаги, когато предсказваше. — Всъщност той идва отдалече. Ще стане важна фигура в живота ни. И, в това съм съвсем сигурна, ще бъде от голямо значение за някоя от вас, момичета.

— Може би е за Лайла — реши Аманда и се замисли за независимия характер на по-възрастната си сестра. — А къде е тя, между другото?

— О, след работа има среща с някого. С Род, Тод или Доминик.

— По дяволите — Аманда грижливо прибра жакета в гардероба си. — Трябваше да прегледаме доста документи. Тя знаеше, че разчитам на нея. Трябва да открием някакво указание къде да търсим изумрудите.

— Ще ги открием, скъпа — объркана, Коко започна да рови из пакетите. — Когато му дойде времето. Бианка иска това от нас.

Вярвам, че тя много скоро ще ни подсказе следващата стъпка.

— Сляпата вяра и мистичните видения не са достатъчни. Бианка може да ги е скрила навсякъде — намръщи се и отново се отпусна върху леглото.

Парите не я интересуваха, макар за изумрудите на Калхун да се говореше, че струват цяло състояние. За изчезналата огърлица се заговори, когато Трент, годеникът на Кейти, сключи договор за покупката на „Тауърс“. Тогава легендата стана публично достояние. Надеждите на Аманда за спокоен живот се стопиха, след като първият разказ излезе от печат. Наистина статията беше добра, размишляваше Аманда, докато леля ѝ шумно изразяваше възхищението си и ровеше из покупките.

„В началото на двайсетте години от нашия век, когато Бар Харбър е бил елегантен курорт. Фъргюс Калхун построява разкошна лятна вила — «Тауърс». Тук, върху скалите с изглед към Френчман Бей, почивали той, съпругата му Бианка и трите им деца. Тук са били давани и изисканите вечери за висшето общество. Тук Бианка среща младия художник. Двамата се влюбили един в друг. Говорело се, че Бианка е разкъсвана между дълга и гласа на сърцето си. Бракът ѝ, горещо одобряван от родителите ѝ, не ѝ е носел много любов. Водена от чувствата си, тя решила да напусне съпруга си и скрила кутия за бижута с изумрудите, подарени от Фъргюс при раждането на второто им дете и първия им син. Мястото, където била скрита кутията, е обвито е тайнственост, а според легендата, обзета от вина и отчаяние, Бианка се хвърлила от кулата.

Сега, осемдесет години по-късно, интересът към огърлицата отново се възобнови. Въпреки че живите наследници от рода Калхун отчаяно се ровеха в купища документи и в легендите, за да открият някакво указание, не можеха да се избавят от репортерите и изпълнените с надежда ловци на богатства, които им досаждаха всеки ден.“

Аманда прие всичко много присърце. Легендата и хората, за които се разказваше в нея, принадлежаха към семейството ѝ. Колкото по-скоро откриеха огърлицата, толкова по-добре би било. Когато разгадаят мистерията, интересът бързо ще спадне.

— Кога се връща Трент?

— Скоро — Коко въздъхна и остави червената копринена нощница. — Веднага щом уреди нещата си в Бостън. Не понася дългите раздели със Кейти. Едва ли ще ни стигне времето да започнем възстановяването на западното крило, преди двамата да се върнат от сватбено пътешествие — очите ѝ отново се изпълниха със сълзи. — Техният меден месец.

— Не започвай пак, лельо Коко. Помисли си за фантастичната работа, която ще имаш, като обслужваш рецепцията. Това ще бъде чудесно за теб. Следващата година по това време ще започнеш новата си кариера като главен готвач на „Тауърс“, най-уютният от всички хотели от веригата „Сейнт Джеймс“.

— Представи си само! — Коко сложи ръка върху гърдите си.

При почукването на външната врата Фред скочи и залая.

— Ти остани тук и си представяй, лельо Коко. Аз ще отворя вратата.

Двамата с Фред се втурнаха надолу по стълбите. Когато четирите крака на кучето се оплетоха и то отново се преметна през глава. Аманда се разсмя и го вдигна на ръце. Притисна лицето си до козината му и отвори вратата.

— Ти?!

Тонът ѝ накара Фред да се разлае. Това обаче ни най-малко не смути мъжът, който стоеше ухилен пред нея.

— Светът е малък — говореше също така бавно, както когато стояха на тротоара. — Това ми харесва все повече и повече.

— Проследил си ме.

— Нищо подобно. Но идеята е дяволски добра. Казвам се О'Райли. Слоун О'Райли.

— Не ме интересува името ти. Можеш веднага да си тръгнеш — опита се да затръшне вратата под носа му, но той и попречи.

— Не мисля, че това е добра идея. Идвам отдалеч, за да огледам къщата.

— Така ли? — Аманда присви тъмносините си очи. — Нека ти обясня нещо. Това е дом, частен дом. Не ме интересува какво си прочел във вестниците и колко ти се иска да потърсиш изумрудите под разхлабените камъни. Това не е Островът на съкровищата, а на мен ми е писнало от хора като теб, които мислят, че могат да чукат на вратата по всяко време или да душат нощем в градината с лопата и мотика.

Слоун търпеливо чакаше тирадата да свърши и си мислеше, че младата жена изглежда великолепно. Беше висока, стройна, невероятно привлекателна. Изглеждаше така сякаш можеше да язди цял ден, а после да танцува с обувки на висок ток цяла нощ. С одобрение си помисли, че вирнатата ѝ брадичка говори за упоритост. Жената тръсна глава и тъмната ѝ коса отново се разпиля. Имаше големи сини очи. Дори когато сипеше огън, те не престанаха да му напомнят на метличини. Помисли си, че навярно когато не е сърдита и не ругае, устните и са пълни и меки.

— Свърши ли? — попита Слоун, когато тя замълча, за да си поеме дъх.

— Не, и ако не си тръгнеш веднага, ще пусна кучето си върху теб.

Фред разбра, че става дума за него и се изплъзна от ръцете ѝ. Козината на врата му настръхна и той оголи зъби.

— Изглежда доста ядосан — подхвърли Слоун. После коленичи и протегна ръка към Фред. Кучето я подуши и радостно завъртя опашка, когато Слоун го почеса зад ушите. — Добро животинче си имате.

— Ето, това е — Аманда сложи ръце на кръста си. — Ще взема пистолета си.

Преди да успее да се извърне, за да потърси въображаемото си оръжие. Коко слезе по стълбите.

— Кой е, Аманда?

— Пушечно месо.

— Моля? — тя пристъпи към вратата. В момента, в който зърна Слоун, вродената и суета надделя. За миг свали престилката си. — Здравейте — протегна ръка Коко. Усмивката ѝ беше топла и женствена. — Аз съм Корделия Макпайк.

— Приятно ми е, госпожо — Слоун поднесе пръстите ѝ към устните си. — Тъкмо разказвах на сестра ви...

— О, Господи! — Коко не можа да прикрие удоволствието, което думите му ѝ доставиха. — Аманда не ми е сестра. Племенница ми е. Третата дъщеря на моя по-голям брат, доста по-възрастен от мен, наистина.

— О, простете!

— Лельо Коко, това нищожество ме блъсна, когато излизах от бутика, после ме е проследил дотук. Просто се е опитал да се докопа до къщата заради огърлицата.

— Но, Манди, не бива да бъдеш толкова груба.

— Имате право, госпожо Макпайк — Слоун се извърна към Аманда ѝ кимна. — С племенницата ви просто се сблъскахме. Предполагам, не се отдръпнах от пътя и навреме. И бих желал да вляза в къщата.

— Разбирам — Коко въздъхна, разкъсвана между съмнението и надеждата. — Ужасно съжалявам, но не мисля, че е възможно да ви поканим. Виждате ли, готвим сватба и сме много заети...

Слоун прониза Аманда е поглед.

— Ти се омъжваш?

— Сестра ми — отвърна тя все така сдържано. — Но това не е твоя работа. А сега, ако обичаш...

— Не бих искал да се натрапвам, така че просто ще си тръгна. Ще ви бъда задължен, ако предадете на Трент, че О'Райли то е търсил.

— О'Райли? — повтори Коко и плесна с ръце. — Господи, вие ли сте О'Райли. Моля, заповядайте. Наистина съжалявам.

— Лельо Коко...

— Това е господин О'Райли, Аманда.

— Разбрах. Защо, по дяволите, го каниш?

— Това е господин О'Райли. Същият, с когото Трентън опитваше да се свърже сутринта, не помниш ли? Разбира се не помниш, защото не ти казах — докосна с длани устните си. — Предполагам, че съм толкова объркана, защото ви накарах и стоите твърде дълго на вратата.

— О, не се тревожете за това — обърна се той към Коко. — Обикновено недоразумение.

— Лельо Коко — Аманда продължаваше да стои с ръка върху бравата, готова, ако се наложи, да изтласка навън натрапника, — кой е този О'Райли, и защо Трент ти е казал, че го очаква?

— Господин О'Райли е архитектът — каза Коко и засия.

— Това е архитектът? — Аманда присви очи и го огледа от върха на обувките, до разбърканата коса.

— Нашият архитект. На господин О'Райли е възложена отговорността за възстановяването на пансиона и на апартаментите ни. Всички ще работим с господин О'Райли...

— Слоун — поправи я той.

— Слоун — клепачите на Коко потрепнаха — Той ще остане тук известно време.

— Страхотно — Аманда пусна вратата и тя се затръшна зад гърба на мъжа.

— И аз така мисля — Слоун пъкна ръце в джобовете ни джинсите си и се усмихна.

ВТОРА ГЛАВА

— Моля да ни извините — каза Коко. — Ето че продължаваме да ви държим във фойето. Заповядайте, седнете. Какво да ви предложи? Чай, кафе?

— Бира в бутилка с тясно гърло — промърмори Аманда.

— Точно така — усмихна и се Слоун.

— Бира? — Коко го поведе към салона. Помисли си, че би било добре, ако разполагаше само с минута, за да освежи цветята във вазата и за да пооправи възглавниците. — В кухнята имам много хубава бира. Използвам я за моя специалитет от скариди. Аманда, ще правиш компания на Слоун, нали?

— Разбира се — макар и не особено любезно, тя посочи един от столовете пред камината и се настани на другия. — Предполагам, трябва да се извиня.

— За какво? — Слоун се наведе и потупа Фред, който вървеше след тях.

— Ако знаех защо си тук, нямаше да бъда толкова груба.

— Така ли? — Фред се настани на килима между тях и Слоун се облегна назад. Впери поглед в нелюбезната си домакиня.

— Беше просто недоразумение — сви рамене Аманда.

— Щом така казваш. Какви са тези изумруди, заради които предполагаше, че съм дошъл?

— Изумрудите на Калхун. Огърлицата на моята прапрабаба. За нея пише във всички вестници.

— Нямам много време да чета вестници. Бях в Будапеща — бръкна в джоба си и извали дълга тънка пура. — Ще имаш ли нещо против?

— Не — Аманда се изправи машинално и донесе пепелник от другия край на стаята. Грациозните ѝ движения му доставиха неизмеримо удоволствие. — Изненадана съм, че Трент не ми е казал.

Слоун драсна клечка кибрит и запали пурата си. Пое дълбоко дима и огледа стаята с интерес. Канапетото с провиснала тапицерия,

елегантната старинна ламперия и олющената боя.

— Трент ми позвъни и ми разказа за къщата и плановете си. Помоли ме да поема ангажимента.

— Приел си ангажимент като този, без дори да си видял имението?

— Не звучеше по-различно от нещата, които обикновено правя — Слоун си мислеше, че тя има прекрасни очи. Скептични, но красиви. Учуди се как ли биха изглеждали, ако успее да я разсмее. — При това Трент не би ме помолил, ако мислеше, че ще ми бъде неприятно.

— Значи ли това, че познаваш добре Трент? — Аманда започна нервно да потропва с крак, което ѝ се случваше винаги, когато трябваше да остане за по-дълго време на едно място.

— Учихме заедно в Харвард.

— Харвард? — тя впери поглед в него и кракът ѝ застина. — Учил си в Харвард?

— Защо не, дявол го взел? — друг на негово място би бил обиден. Слоун явно се забавляваше.

Аманда поруменя.

— Не исках да... Просто защото не изглежда...

— Не изглеждам като човек, завършил престижен университет, нали? — подхвърли той и отново смукна от пурата. — Външният вид понякога лъже. Като тази къща, например.

— Къщата?

— Когато човек за пръв път я погледне отвън, просто не знае какво да мисли, освен ако не предположи, че е била укрепление, замък или някакъв архитектурен кошмар. Разбираш какво всъщност представлява едва когато я огледаш за втори път. Истински шедьовър, израз на своеобразна арогантност, сила, навярно стремеж да отстоиш своето, но в същото време в нея се долавя въображение, което ѝ придава известно очарование — той погледна младата жена и отново се ухили. — Съществува широко разпространено убеждение, че къщата отразява характера на хората, които живеят в нея.

Изправи се, когато Коко влезе и стаята с поднос.

— О, седнете, моля. Такова удоволствие е да имаме мъж в къщата, нали. Манди?

— Безкрайно съм поласкан.

— Надявам се, бирата ще ви хареса — Коко повдигна блестящата халба от подноса.

— Убеден съм, че е прекрасна.

— Опитайте от сандвичите. Манди, за нас донесох вино — Коко се чувстваше безкрайно щастлива, че има с кого да разговаря и погледна усмихната към Слоун. — Аманда разказа ли ви за къщата?

— Да, точно за това говорехме — каза Слоун и отпи от бирата. — Трент ми писа, че е собственост на семейството от началото на века.

— О, да. Заедно е децата на Сузана, която е най-възрастната ми племенница, вече пет поколения Калхун живеят в „Тауърс“. Фъргиус — тя посочи портрета на мрачния мъж над камината — моят дядо, е построил „Тауърс“ през 1904 година като лятна вила. На него и съпругата му Бианка се раждат три деца, преди тя да се хвърли от прозореца на кулата — както винаги, идеята да загинеш в името на любовта я накара да въздъхне. — Не мисля, че дядо изобщо се е съвзел след това. През последните години от живота си той полудя, но ние го настанихме в много добър приют.

— Лельо Коко, убедена съм, че господин О'Райли ни най-малко не се интересува от семейната ни история.

— О, напротив заинтригуван съм — Слоун изгърси пепелта от пурата. — Продължавайте, госпожо Макпайк.

— Наричайте ме Коко — кокетно докосна косата си тя. — Моят баща, Итън, наследил къщата. Той е второто дете от брака, но е първият син. Дядо бил непреклонен по отношение на рода Калхун. По-възрастната сестра на баща ми — Колийн — се почувствала обидена. И до ден-днешен рядко говори с някого от нас.

— За което ние сме й задължени до гроб — вметна Аманда.

— Е, да. Тя може да бъде малко... досадна. Остава чичо Шон — по-малкият брат на баща ми, имал проблеми с някаква жена и отплавал за Западна Индия, преди аз да се родя. След убийството на баща ми, къщата наследи брат ми Джъдсън. След сватбата той и съпругата му решиха да се установят тук за постоянно. Обожаваха това място — погледна еркерния прозорец, напуканите стени и избелелите завеси. — Джъдсън имаше планове за преустройството на къщата, но за нещастие той и съпругата му Делия бяха трагично убити, преди да има възможност да ги реализира. Тогава аз дойдох тук, за да се грижа за Аманда и трите й сестри. Вземете си още сандвичи.

— Благодаря. Мога ли да попитам защо решихте да превърнете част от къщата в хотел?

— Това с идея на Трент. Всички сме му така задължени, нали, Аманда?

— Да, лельо Коко — усмихна се Аманда. Вече се беше убедила, че е безсмислено да противоречи на леля си.

— Ако трябва да бъдем искрени, имахме финансови проблеми — Коко отпи предпазливо от чашата си. — Вярвате ли в съдбата, Слоун?

— Потомък съм на ирландец и жена от племето чероки — той разпери дългите си пръсти. — Това ме лишава от избор.

— Тогава ще ме разберете. Писано било бащата на Трент да види къщата, докато плувал с яхтата си в залива и в него се породило непреодолимо желание да я притежава. Когато корпорацията „Сейнт Джеймс“ предложи да откупи къщата и да я превърне в почивен дом, чувствахме, че се разкъсваме. Все пак това беше нашият дом, единственият, който моите момичета са имали, но поддръжката на такава голяма къща...

— Разбирам.

— Нещата се наредиха добре — вметна Коко. — Наистина беше много вълнуващо и романтично. Бяхме на ръба, на ръба да продадем всичко, когато Трент се влюби в Кейти. Разбира се той знае колко много значи къщата за нея и измисли този чудесен план да превърне западното крило в хотелски апартаменти. Така можем да запазим къщата и да превъзмогнем финансовите проблеми по поддръжката ѝ.

— Всеки получава своето — съгласи се Слоун.

— Точно така. — Коко се наведе напред. — С вашето потекло, убедена съм, че вярвате и в духове.

— Лельо Коко...

— Престани, Манди. Зная колко си практична. Това ме обърква — обърна се тя Слоун. — Тази келтска кръв и нито следа от мистика у нея.

Аманда описа широк кръг с чашата си.

— Оставям това за теб и Лайла.

— Лайла е другата ми племенница — поясни Коко на Слоун. — Много е надарена в това отношение. Но ние говорим за свръхестественото. Какво е вашето мнение?

Слоун остави чашата си.

— Мисля си, че е невъзможно да живеете в къща като тази без един или два призрака в нея.

— Ето — Коко плесна с ръце. — В момента, в който ви видях, разбрах, че сме сродни души. Разбирате ли, Бианка все още е тук. Защото при последния ни сеанс аз я почувствах много силно — продължи Коко, без да обръща внимание на стенанието, което се изтръгна от Аманда. — И Кейти чувства присъствието ѝ, а тя е практична почти колкото Аманда. Бианка иска от нас да открием огърлицата.

— Изумрудите на Калхун? — попита Слоун.

— Да. Търсим указания, които да ни подсказват накъде да тръгнем, но осем десетилетия не са малко време. И публичността много ни тормози.

— Меко казано — Аманда погледна чашата си и се намръщи.

— Бихте могли да я откриете по време на реконструкцията.

— Надяваме се — Коко докосна устните си с добре поддържания си маникюр — Мисля си, че още един сеанс би бил от полза. Убедена съм, че сте много чувствителен.

Аманда се задави с глътка вино.

— Лельо Коко, господин О'Райли е дошъл тук, за да работи, а не да си играе на духове и таласъми.

— О, винаги се старая да съчетавам работата с удоволствието — Слоун вдигна чашата си към Аманда — Всъщност за мен това вече е навик.

Нова мисъл осени Коко.

— Вие не сте от острова, Слоун.

— Не, идвам от Оклахома.

— Наистина ли? Това е много далеч — плъзна поглед към Аманда. — Като архитект, който ръководи реконструкцията на къщата ни, присъствието ви ще бъде от голямо значение за всички нас.

— Ще се радвам, ако това е наистина така — усмихна се Слоун, озадачен от многозначителния поглед, който Коко хвърли към племенницата си.

— Чаените листенца — промърмори Коко и стана. — Трябва да проверя вечерята. Надявам се да се присъедините към нас, нали?

Слоун искаше да разгледа къщата набързо и да се върне в хотела. Чувстваше се изморен. Тревожният поглед на Аманда го накара да

промени решението си. Една вечер с Аманда би могла да се окаже добро лекарство за трудното привикване с часовата разлика.

— За мен също ще бъде голямо удоволствие.

— Чудесно. Манди, защо не покажеш на Слоун западното крило, докато аз привърша с вечерята?

— Чаените листенца? — попита Слоун, когато Коко излезе.

— Ще бъде по-добре за теб, ако останеш в неведение — тя се изправи отегчена и посочи вратата. — Тръгваме ли?

— Добра идея — Слоун я последва във фоайето и нагоре по витата стълба. — Как предпочиташ да те наричам? Аманда или Манди?

— Все ми е едно.

— Усещането е различно. Аманда създава образа на уверена в себе си жена. Манди е... по-нежно — от нея се излъчва аромат на прохлада, мислеше си Слоун. Като тих бриз в горещ пращен ден.

Когато изкачиха стълбите, тя се спря и се извърна към него.

— Какъв образ създава Слоун?

Отново се ухили със самоувереност, каквато Аманда досега не беше срещала. Държанието му я объркваше.

— Додж сити? — усмихна се тя мило. — Нас тук рядко ни спохождат каубои от изток — тя се извърна рязко и забърза нагоре.

Слоун я настигна едва в средата на коридора и я хвана за ръката.

— Винаги ли бързаш толкова?

— Не понасям да пиля времето си напразно.

— Ще го имам предвид.

Господи, мястото е великолепно, мислеше си той, докато оглеждаше витото стълбище. Високи тавани, резбовани носещи греди, махагонови ламперии. Спря пред сводестия прозорец и докосна матираното стъкло. Помисли си, че навярно е оригинално, също като пода, покрит с кестеново дърво и великолепните гипсови орнаменти. Наистина, по стените имаше дълбоки пукнатини, на места таванът беше изпъстрен с огромни дупки, плесен покриваше мазилката. Да се върне предишният блясък беше истинско предизвикателство. И удоволствие.

— От години не използваме тази част на къщата — Аманда разтвори покритата с дърворезба дъбова врата и леко избърса

огромната паяжина. — Не беше практично да я отопляваме през зимата.

Слоун влезе. Дъските на наклонения под мъчително изскърцаха под краката му. Явно преди време по пода са били влачени тежки мебели, които бяха оставили дълбоки драскотини. Две от стъклата на тесните врати бяха счупени и заменени с шперплат. Первазът беше изгризан от мишки. Вдигна глава и видя избеляла фреска с пухкави амурчета.

— Това е била най-красивата гостна — обясни Аманда. — Фъргюс я пазел за хора, които искал да впечатли. Говори се, че някога Рокфелерови са отседнали тук. Има отделна баня и будоар — побутна тя счупената врата.

Слоун пренебрегна обясненията ѝ и се насочи към камината от черен мрамор. Стената над нея беше покрита с коприна, сега изпъстрена с петна. Върху полицата над камината зееше грозна пукнатина.

— Заслужавате човек да ви разстреля.

— Моля?

— Заслужавате разстрел, задето сте занемарили така къщата — погледът, който Слоун хвърли към нея, не беше ленив и развеселен, а остър и изпитателен. — Тази полица не може да бъде възстановена.

— Е, не аз съм я счупила — объркана, Аманда хвърли виновен поглед към разрушения италиански мрамор.

— И виж тези стени. Стенописите от този тип са шедеври, както и платната на Рембранд. Би се грижила за платно на Рембранд, нали?

— Да, но...

— Добре поне, че сте имали достатъчно разум да не боядисате стенописите — Слоун мина покрай нея и надникна в съседната баня и започна да ругае. — Ръчно изработена теракота, за Бога! Виж тези пукнатини, не са заливани с цимент от времето на Първата световна война.

— Не разбирам какво...

— Наистина не разбираш — той се извърна към нея. — И представа нямаш какво притежаваш. Това място е паметник на занаятчийското изкуство от началото на века, а ти позволяваш да се

разпадне пред очите ти. Това тук е автентична инсталация за газово осветление.

— Отлично знам какво е — изсъска Аманда. — За теб може да е произведение на изкуството, но за мен е мой дом. Правим всичко възможно да поддържаме покрива. Ако мазилката е напукана, то е защото трябваше да се грижим за парната инсталация. И ако не сме се тревожили заради разместената теракота в неизползвана от никого стая, то е защото е трябвало да ремонтираме водопроводната инсталация някъде другаде. Ангажиран си да направиш ремонт, а не да теоретизираш.

— Имаш ги и двете на същата цена — Слоун протегна ръка към нея, но тя отскочи назад и опря гръб в стената.

— Какво правиш?

— Спокойно, миличка. В косата ти има паяжина.

— Мога и сама да я махна — каза тя и се намръщи, когато мъжът прокара пръсти по косите ѝ. — И не ме наричай „миличка“.

— Колко бързо пламваш. Преди време имах млада кобила със същия характер.

— Аз не съм кобила — отблъсна ръката му Аманда.

— Не, разбира се — изведнъж той отново възвърна доброто си настроение и се засмя. — В никакъв случай. Защо не ми покажеш и другите стаи?

— Не виждам смисъл — Аманда предпазливо се отдръпна, докато отново се почувства в безопасност. — Нямам бележник.

— Някои неща се запечатват в съзнанието ми — взря се за миг в устните ѝ, после отново срещна погледа ѝ. — Предпочитам да добия обща представа, преди да започна да мисля за... детайлите.

— Защо ли не ти начертая карта?

— Винаги ли си толкова докачлива?

— Не — искрено рече тя. В противен случай едва ли би направила толкова успешна кариера като помощник-управител в един от най-добрите хотели на комплекса. — Явно не ми даваш повод да се проявя в по-добра светлина.

— Ще видя какво мога да направя — той хвана ръката ѝ. — Хайде да продължим.

Аманда го поведе из коридорите, като се стараеше да запази разстояние помежду им. Но кой знае защо, той непрекъснато търсеше

близостта ѝ. Препречваше пътя ѝ при вратите тя внезапно откриваше, че е притисната в някой ъгъл или лице в лице с него. Движенията му бяха лениви и грациозни, жестовете — отмерени и тя не можеше да предвиди накъде ще се извърне. Когато за трети път се оказаха в западната кула, Аманда неволно се блъсна в него. Отстъпи назад, нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

— Бих предпочела да не правиш това.

— Кое?

— Да заставаш все на пътя ми.

— Толкова бързаш да се преместиш, че ми е трудно да следя къде се намираш.

— Нова доза философски заключения — промърмори тя и отстъпи към еркерния прозорец, надвесен над градините.

Трябваше да признае, че той събуждаше в нея някакви много дълбоки, първични инстинкти. Навярно причина за това беше ръстът му, широките рамене, едрите длани. Или гласът му — ленив и небрежен, и също толкова самонадеян, както и усмивката му. А може би имаше нещо и в начина, по който плъзгаше поглед по лицето ѝ, в настоятелността и хумора му. Аманда се почувства леко замаяна, но реши, че каквато и да е причината, тя трябва да се научи да се владее.

— Това е последното помещение, което трябваше да разгледаш. Идеята на Трент е да превърне тази кула в трапезария. По-интимна от другата на долния етаж. В нея ще има пет маси за двама с изглед към градината или залива.

Тя се извърна и застина, обгърната от лъчите на залязващото слънце. Светлината позлати кафявите кичури, а пращинките затанцуваха около нея като малки сребърни снежинки. Очарован. Слоун стоеше безмълвен, без да откъсва поглед от нея.

— Нещо не е наред ли?

— Напротив — той приближи. — Наистина ми е приятно да те гледам, Аманда.

Тя се отдръпна. Сега в очите му нямаше насмешка, нито пък изгарящият гняв, който я беше изплашил по-рано. Онова, което се четеше в очите му, беше много по-опасно.

— Ако имаш... някакви въпроси относно кулата или останалата част от крилото...

— Това беше комплимент. Навярно не толкова елегантен колкото ти си привикнала, но все пак комплимент.

— Благодаря — тя обгърна с поглед стаята. Търсеше предлог, за да излезе от тази ситуация, която толкова я притесняваше. Отново отстъпи назад. — Предполагам, че бихме могли... — Аманда остана без дъх, когато Слоун обви кръста ѝ с ръка и я притисна към себе си. — Какво правиш, за Бога?

— Опитвам се да те предпазя да не скочиш от тук като прапрабаба си. Ако продължаваш така да отстъпваш назад, може да се окажеш върху тревата. Стъклата тук не изглеждат много здрави.

— Изобщо не отстъпвам — увери го тя, но сърцето ѝ биеше до пръсване. — Да тръгваме.

— Наистина е много приятно човек да те държи в прегръдките си — Слоун се наведе и вдъхна мириса на косите ѝ. — Въпреки всичките бодли — явно изпитваше удоволствие, защото ръцете му все така обгръщаха талията ѝ. — Би трябвало да ми благодариш, Калхун. Навярно току-що спасих живота ти.

Сърцето ѝ можеше да бие до полуда, но тя нямаше намерение да остави някакъв самонадеян каубои да интимничи с нея.

— Ако не ме пуснеш веднага, ще се наложи някой да спасява твоя живот.

Думите ѝ явно му харесаха, защото той се засмя. Прииска му се да я вдигне на ръце. Ала в следващия миг осъзна, че е седнал на пода на два метра от нея. Аманда стоеше, наклонила глава и се усмихваше доволно.

— Обиколката ни за тази вечер приключи — тръгна към стълбите, но когато минаваше покрай мъжа, пръстите му обвиха глезена ѝ. Аманда изкрещя и падна на пода до него. — Защо... Ох!

— Каквото повикало, такова се обадило — повдигна брадичката ѝ. — Поредно философско заключение. Имаш бързи реакции, Калхун.

— Ако бях мъж...

— Тогава нямаше да ни бъде ни най-малко забавно — Слоун се подсмихна и я целуна бързо, а после отметна глава и впери поглед в младата жена, докато тя се опитваше да си поеме дъх. — Е — продължи той — мисля, че, трябва да опитаме отново.

Би трябвало да го отблъсне. Знаеше, че трябва. Въпреки топлината, която пълзеше по гърба ѝ, въпреки огъня, който се

разливаше по вените ѝ. Би трябвало да го отблъсне. Дори вдигна ръка, за да направи точно това — а не за да го прегърне — когато нагоре по металните стъпала към кулата отекнаха стъпки.

Слоун вдигна поглед и зърна на вратата висока жена. Носеше скъсани на коляното джинси и натъпкана в панталона бяла фланелка. Косата ѝ беше къса и под правия бретон блестяха очите ѝ — отначало с изненада, а после с явно задоволство.

— Здравейте — Погледна Аманда и се засмя при вида на разрошената ѝ коса и червенината, заляла лицето ѝ. Седнала на пода е непознат и много привлекателен мъж, беше единственото нещо, което човек не можеше да очаква от деловата и придирчива Аманда. — Какво става?

— Забавляваме се — отвърна Слоун. Изправи се и подаде ръка на Аманда.

— Това е сестра ми Кейти.

— А ти трябва да си Слоун — Кейти протегна ръка. — Трент ми е говорил за теб.

Слоун задържа подадената му ръка.

Кейти Калхун се различаваше доста от представата му за жената, в която беше очаквал да се влюби приятелят му. И понеже чувстваше Трент близък, искрено се зарадва.

— Сега разбирам защо Трент е склонил да приеме брачните окови.

— Това е един от остроумните комплименти на Слоун — уточни Аманда.

Кейти се разсмя и прегърна Аманда през раменете.

— Мисля, че започвам да разбирам. Радвам се да се запозная с теб, Слоун. Наистина. Когато преди две седмици бяхме в Бостън с Трент, всички, които срещнах там, бяха толкова...

— Тесногръди?

— Е — Кейти смутено сви рамене, — предполагам, на някои от тях им е трудно да приемат, че Трент ще се ожени за механик, който разбира повече от двигатели, отколкото от опера.

— А на мен ми се струва, че на Трент дяволски му е провървяло.

— Знае ли човек. Разбрах от леля Коко, че ще останеш за вечеря. Надявах се, че може би ще се настаниш в някоя от стаите за гости, докато си тук на острова.

Слоун не можеше да види, но беше готов да се обзаложи, че Аманда прехапа устни. За миг се изкуши да промени плановете си.

— Благодаря, но вече всичко е уредено.

— Както предпочиташ. Но винаги си добре дошъл в „Тауърс“.

— Ще сляза да проверя дали леля Коко има нужда от помощ — каза Аманда и хладно кимна към Слоун. — Когато сме готови, Кейти ще ти покаже трапезарията.

Слоун ѝ намигна.

— Благодаря за разходката, миличка — беше почти сигурен, че когато мина покрай него, тя изскърца със зъби. — Страхотна сестричка си имаш! — подхвърли той на Кейти.

— Да, така е — усмивката на Кейти бе топла, ала в нея се долавяше и предупреждение. — Трент ми е разказвал, че си любимец на жените.

— Все още не може да ми прости, защото преди доста време, когато и двамата бяхме млади и глупави, му отмъкнах една жена почти под носа — когато тръгнаха да излизат. Слоун хвана ръката на Кейти. — Сигурна ли си, че си го пипнала здраво?

— Сега разбирам защо той ме предупреди да заключа сестрите си — разсмя се тя.

— Ако всички са като тази, която вече познавам, предполагам, сами могат да се погрижат за себе си.

— О, да, разбира се. Жените от рода Калхун са точно толкова непреклонни, колкото изглеждат — тя спря при витата стълба. — Искам да те предупредя. Леля Коко е убедена, че тази сутрин те е видяла в чаените листенца.

— В... аха.

— Това е като хоби за нея — в усмивката ѝ се четеше извинение. — Както и да е, тя би могла да се опита да промени всичко, особено ако реши, че съдбата те е обвързала с някоя от сестрите ми. Прави всичко за добро, но...

— И О'Райли си ги бива, когато трябва да се погрижат за себе си.

— Добре. Тогава решавай сам.

— Кейти има ли около Аманда някой мъж, когото ще ми се наложи да разчиствам от пътя си? — попита Слоун, когато тръгнаха надолу по стълбите.

— Не — Кейти спря и впери изпитателен поглед в него. — Аманда сама се справя с това.

— Чудесно — Слоун се усмихна, сякаш на себе си, и продължи надолу по стълбите. Когато приближиха втория етаж, до ушите му достигнаха крясъци и обезумелия лай на кучето.

— Децата на сестра ми Сузана — обясни Кейти. — Алекс и Джени не са от най-тихите и стеснителни хлапета.

— Чувам.

Срещу тях нагоре по стълбите летеше истинска торпила с руса коса. Слоун инстинктивно я улови и се оказа изправен пред миловидно лице с големи сини очи и нацупени устни.

— Ти си голям — каза Джени.

— Аха. А пък ти си съвсем мъничка.

С пълното съзнание за неотразимия чар на петгодишна жена, тя му отправи прелъстяваща усмивка.

— Мога ли да поюзая на гърба ти?

— Имаш ли четвърт долар? — Джени се изкиска и поклати глава. — Добре, първото кръгче е безплатно. — Тя се покатери на раменете му и двамата продължиха по стълбите.

Долу Аманда се опитваше да удържи малко тъмнокосо момче.

— Къде е Сузана? — попита Кейти.

— В кухнята. Оставиха ме да се занимавам с тези двамата тук — присви очи към Джени. — Малкото прасенце вече побягна.

— Грух, грух — Джени се задушаваше от смях върху раменете на Слоун.

— Кой е той? — заинтересува се Алекс.

— Слоун О'Райли — протегна ръка Слоун като мъж на мъж.

Преди да я поеме Алекс я огледа придирчиво.

— Говориш странно да не си от Тексас?

— Оклахома.

За момент Алекс остана замислен, после кимна.

— Долу-горе добре. Случвало ли ти се е да застреляш, някого?

— Напоследък не.

— Престани, кръвожадно вампирче такова! — обади се Кейти — Хайде, да се приготвим за вечеря — тя свали Джени от гърба на Слоун.

— Очарователни деца — обърна се той към Аманда, когато Кейти ги повлече нагоре по стълбите.

— Всички ги обичаме — усмихна се топло Аманда. — През по-голямата част от деня са на училище, така че няма да те притесняват.

— Не мисля, че изобщо са в състояние да го направят. Вкъщи имам племенник. Като вихрушка е.

— Тези двамата тук могат да бъдат като ураган. Хубаво е от време на време около тях да има мъж.

— А съпругът на сестра ти?

— Разведени са — Усмивката и се стопи. — Навярно си чувал за него. Бакстър Дюмонт.

Погледът на Слоун потъмня.

— Чувал съм за него.

— Е, това е минало. Вечеряла е почти готова. Ще ти покажа къде можеш да се измиеш.

— Благодаря — Слоун разсеяно я последва. Мислеше си, че понякога в живота се случват странни съвпадения.

ТРЕТА ГЛАВА

Предвкушаваща удоволствието от ледената вода. Аманда се гмурна в басейна. Студът я накара да потръпне, но тя пое дъх и заплува обичайните петдесет дължини. Едва ли имаше нещо, което харесваше повече от това да започне деня с голямо натоварване. От натрупаното напрежение не оставаше и следа и тя се чувстваше ободрена и в състояние да посрещне неприятностите, които новият ден би й сервираше. Това съвсем не означаваше, че не харесва работата си като заместник-управител на големия хотел. И особено когато тя й даваше привилегията да ползва басейна на хотела преди гостите.

Сега, в началото на май, сезонът едва започваше, а повечето стаи вече бяха заети и тя почти нямаше свободно време. Но когато имаше възможност, отделяше за себе си този час и това беше подаръкът, който сама си правеше.

Догодина щеше да бъде управител на „Тауърс“ — хотел от веригата „Сейнт Джеймс“. Като че ли целта, която си беше поставила откакто за пръв път, на шестнайсет години, получи работа в рецепцията на половин работен ден, щеше да стане реалност.

Понякога се поддаваше на униение и тогава я глождеше мисълта, че ще получи тази работа само защото Трент щеше да се ожени за сестра ѝ. Но това я караше единствено да работи повече, за да си докаже, че заслужава подобно доверие.

Ще бъде управител на изключителен хотел от една от най-добрите вериги в страната. И не какъв да е хотел, а „Тауърс“. Част от нейното наследство от собствената ѝ история и семейство. Ще ѝ бъдат поверени десетте луксозни апартамента, които Трент планираше да създаде в западното крило. Ако се окажеше прав, репутацията на „Сейнт Джеймс“ и легендата за „Тауърс“ щяха да пълнят апартаментите през цялата година.

Ще се справи. Ще бъде изключителна. Всеки гост, щом си тръгне от „Тауърс“, ще си спомня за чудесното обслужване, ненатрапчивото присъствие и безупречната организация. Така щеше да бъде. И щеше

да приключи с непосилния труд за един взискателен и вечно недоволен шеф и с нежеланието, с което вършеше цялата работа, а после отстъпваше дивидентите другиму. Най-после дивидентите и провалите, разбира се, ще бъдат само нейни. Въпрос на време. Докато реконструкцията приключи. Това ѝ напомни за Слоун О'Райли. Надяваше се, че Трент знае какво прави. Озадачена беше как е възможно елегантен и изтънчен мъж като Трентън Сейнт Джеймс Трети да бъде приятел с примитивен тип като О'Райли. Е ако трябваше да бъде искрена, и тя самата не можеше да се познае в цялата тази история, но това вече беше друг въпрос.

Аманда отново достигна ръба на басейна и се обърна. Изящните ѝ ръце с добре очертани мускули се плъзнаха по водата. Не съжаляваше за нищо. Оказа се достатъчно прозорлива. От самото начало той се държеше прекалено нагло и фамилиарно, не се опитваше и да прикрие глупавото си самодоволство. Дори си позволи да я целуне. Без ни най-малък повод от нейна страна. Напротив. Той просто седеше там, хилеше се като пълен глупак и я целуна. При този спомен почувства, че въздухът отново не ѝ достига. Не че ѝ беше приятно, побърза тя да се увери. Ако Кейти не беше влязла, щеше да му даде да разбере. Макар че не знаеше какво точно трябваше да разбере той.

Беше вбесена. Този недодялан груб мъж с мазолести длани и прашни ботуши изобщо не и харесваше. В представите ѝ идеалният мъж притежаваше изящни, елегантни маниери, беше образован, излъчваше усещане за сигурност и успех. Когато започне да се интересува от подобен род отношения, ако това разбира се, изобщо някога се случи, изискванията ѝ щяха да бъдат точно такива. Каубои, които говорят провлачено, нямат никакви шансове. Наистина той разговаряше много мило с децата, но това не беше достатъчно, за да компенсира останалите му недостатъци. Спомни си как Слоун флиртуваше с леля Коко по време на вечеря. Забавляваше Кейти с истории от годините, прекарани от Трент в колежа, търпеливо отвръщаше на безкрайните въпроси на Алекс и Джени за коне, индианци и револвери барабанлии. Струваше ѝ се, че в държанието му към Сузана се промъкват нотки на интимност. Да, обръщаше ѝ подчертано внимание. Аманда реши, че е донжуан. Ако Лайла присъстваше на вечерята, навярно щеше да флиртува и с нея. Но когато ставаше дума за мъже, Лайла можеше да се грижи за себе си.

Сузана беше различна. Красива, чувствена, странно уязвима. Бившият ѝ съпруг я нарани и вече никому, дори на наперения Слоун О'Райли не би се удала подобна възможност. Това поне беше сигурно.

Отново наближи края на басейна и се гмурна дълбоко. Когато отново изплува във водата до нея се появи отражение, което ѝ беше много познато.

— Здравсти — насреща ѝ се хилеше Слоун. Слънчевите лъчи къпеха гърба му и хвърляха червени отблясъци върху разрешената му коса. — В добра форма си, Калхун.

— Какво, по дяволите, търсиш тук?

— Тук? — той хвърли поглед към огряната от слънцето бяла фасада на хотела. — О, може да се каже, че тук пуснах корени — без да откъсва поглед от нея, той посочи зад рамото си. — Стая 320.

— Гост си на хотела? — Аманда опря лакти на парапета.

Слоун се усмихна мило и се наведе към нея. Кожата на лицето ѝ беше като от коприна. Сега без грим, изглеждаше удивително нежна.

— Приятен начин да започнеш деня.

— Беше — Аманда скептично сви пълните си устни.

— А ти какво правиш тук?

— Тук работя.

— Наистина ли? — Слоун явно беше заинтригуван.

— Наистина. Заместник-управител съм.

— О! — Слоун предпазливо потопи пръст в басейна.

— Проверяваш температурата на водата преди гостите ли? Това се казва предана на работата си.

— Басейнът е отворен след десет.

— Не се притеснявай — той натъпка длани в джобовете на джинсите си. — Все още нямам намерение да плувам — възнамеряваше да се поразходи. Искаше да остане сам и да върви дълго. Но това беше преди да я види в басейна. — Предполагам, че ако имам някакви проблеми, ти си тази, към която трябва да се обърна.

— Точно така — Аманда отиде до стъпалата и излезе от басейна. Елегантният бански костюм в синьо-зелен цвят беше прилепнал към тялото ѝ. — Доволен ли си от стаята си?

— Моля? — краката ѝ биха взели ума на всеки мъж. Стройни, елегантни и километър дълги.

— Стаята ти — повтори тя и протегна ръка към хавлията. — Харесва ли ти?

— О, да, чудесна е. Просто чудесна — Слоун плъзна поглед по бедрата ѝ, по тесния ханш и спря очи на лицето ѝ. — Гледката си струва цената.

— Гледката към залива е безплатна — Аманда уви хавлията около себе си. — Както и добрата закуска, която точно сега сервира в ресторанта. Можеш да се възползваш от нея.

— Открих, че няколко кроасана и чаша кафе трудно биха задоволили глада ми. Защо не се присъединиш към мен за една наистина добра закуска?

— Съжалявам — близостта му карате сърцето ѝ да бие учестено. — На служителите тук не се препоръчва да общуват с гостите.

— Предполагам, че в случай като този може да се направи малко изключение... Ние сме стари приятели.

— Не бих казала дори, че сме нови приятели.

Усмивката му отново беше ленива и настоятелна, усмивка на човек, който знае всичко.

— Можем да уточним това по време на закуска.

— Невъзможно е, съжалявам — Аманда опита да се извърне, но Слоун докосна рамото ѝ.

— Оттам, откъдето идвам, хората са много по-сърдечни.

И понеже ѝ беше невъзможно да си тръгне, Аманда реши поне да изясни нещата.

— Откъдето пък идвам аз, хората са много по-любезни. Ако имаш някакви проблеми по време на престоя си в хотела, за мен ще бъде удоволствие да ги разреши. Ако имаш въпроси, свързани с „Тауърс“, на твое разположение съм. Като оставим това настрана, няма какво повече да обсъждаме.

Слоун слушаше търпеливо. Харесваше му начинът, по който дрезгавият и глас можеше да звучи ледено, докато в същото време очите ѝ блестяха.

— В колко часа идваш тук сутрин?

Аманда въздъхна примирено. Явно нямаше лесно да се справи с нето.

— Девет часа, така че ако ме извиниш, сега трябва да се облека.

Слоун вдигна поглед към слънцето.

— Струна ми се, че до началото на работното ти време остава още час. Убеден съм, че ти е нужно много по-малко, за да се приготвиш.

Аманда притвори очи и се помоли Бог да я дари с търпение.

— Слоун, опитваш се да ме дразниш ли?

— И през ум не ми минава. Предложението бе съвсем спонтанно — той хвана лакътя ѝ. — Наистина.

Близостта му караше сърцето ѝ да бие по-бързо и това ѝ се стори непоносимо.

— Какво стана с теб, О'Райли? Мисля, че бях достатъчно ясна.

— Бих искал да мога да ти обясня какво става с мен — той я притегли към себе си. Присмехът, които беше свикнала да вижда в очите му, се смени с нещо друго, което не можеше да определи, но което я плашеше. И вълнуваше. — Ти си като свежа глътка вода — промърмори Слоун. — Винаги, когато съм с теб, чувствам тази жажда — с рязко движение я претегли към себе си. — Меката глътка вчера не беше достатъчна — наведе се и леко ухапа долната ѝ устна. Почувства тръпките, които пробягаха по тялото ѝ, но в погледа и нямаше страх. Следа от паника — да, но не и страх. Не беше сигурен дали няма да го отблъсне. Ако това се случеше, пред него нямаше избор, независимо от онова, което изпитваше. Но тя не казваше нищо. Просто стоеше неподвижно с широко разтворени очи. Нежно докосна лицето и с устни. Клепачите ѝ потрепнаха. — Искам още — прошепна той.

Младата жена сви юмруци, но не го отблъсна. Битката беше вътрешна. Стоеше, разкъсвана от противоречиви чувства. Беше като в капан, нямаше сили да се съпротивлява, мислите ѝ бяха объркани. Твърди и горещи, устните му обсипваха лицето ѝ с целувки, ръцете му притискаха мокрото ѝ тяло.

Аманда плъзна ръце по раменете му, зарови пръсти в косата му. Обзе я отчаяние. Ново, ужасяващо и едновременно удивително. То я накара да се притисне към него, докато устните ѝ горяха от копнеж.

Промяната го шокира. Привикнал беше в присъствието на жена сетивата му да се замъгляват, тялото му да изтръпва и кръвта да изгаря вените му. Но този път беше различно. Само допреди миг тя така упорито се съпротивляваше, а сега гореше от трескаво нетърпение, което той добре познаваше, което сега опияняваше и него, което го караше да забрави всичко друго, освен нея. Единственото, което

чувстваше, беше хладната, мека коприна на кожата ѝ, единственото, което искаше да вкуси, беше сладката топлина на устните ѝ. Желаше я до болка.

— Аманда — прошепна той. Тя стоеше неподвижно с премрежен поглед и разтворени устни. — Нека се качим в стаята ми.

— Стаята ти? — с несигурни пръсти тя докосна устните си, после и слепоочията си. — Стаята ти?

Господи, този дрезгав глас и замъгленият поглед бяха в състояние да го накарат да падне на колене. Досега не му се беше случвало да проси любовта на една жена. Страхуваше се, че с Аманда това щеше да е неизбежно.

— Ела с мен — обви раменете ѝ той. Хавлията се беше свлякла върху плочите. — Трябва да останем сами, за да довършим това.

— Довършим?

Слоун изстена и отново впи устни в нейните в дълга ненаситна целувка.

— Страхувам се, че ще закъснееш за работа.

Хвана я за ръка и я поведе към изхода на басейна, но тя поклати глава. Стаята му? Мислите ѝ се лутаха трескаво. Да довършат? Господи, докъде стигна! И какво, трябваше да направи сега?

— Не! — тя се отдръпна и пое дълбоко дъх, но не успя да потисне вълнението си. — Няма да отида никъде.

— Не е ли малко късно да си играем на такива игри? — ръката му се плъзна към тила ѝ. — Желая те. И няма да успееш да ме убедиш, че ти не ме желаш. Не и след всичко това.

— Не играя игри — събра сили да каже тя и се учуди дали ударите на сърцето ѝ не заглушават гласа ѝ. Най-сетне се бе опомнила. — И не смятам да започвам сега — повтаряше си, че тя е по-уязвимата, че не е от жените, които се втурват в хотелските стаи след мъже, които едва познават. — Искам да остана сама.

— Не — опитваше да се овладее, докато гневът и желанието се бореха в него. — Винаги довършвам онова, което започвам.

— Смятай всичко между нас за свършено. Аз не съм започвала нищо.

— Защо?

— Познавам мъжете като теб, О'Райли — тя се извърна, за да избегне прегръдката му.

— Така ли? — той пое дълбоко дъх.

Гневът правеше движенията ѝ несръчни и тя едва успя да навлече хавлията си.

— Скиташ от град на град и през свободното си време завличаш в леглото всяка леснодостъпна жена, която ти попадне — яростно пристегна колана. — Е, аз не съм леснодостъпна жена.

— Грещиш в преценката си за мен. Аманда — беше се отдръпнал, но не откъсваше поглед от нея. Излишно беше да се опитва да ѝ обяснява, че с нея се чувства различно. Нямаше време сам да осмисли това. — Приеми го като предупреждение. Това съвсем не е краят между нас. Аз ще те имам.

— Ще ме имаш? — тласната от гордост и ярост, тя пристъпи към него. — За какъв се мислиш, ти себичен самодоволен негодник.

— Можеш да си спестиш комплиментите за по-късно — прекъсна я Слоун. — Защото ще говорим отново, Аманда. Насаме. Само ти и аз. И ти обещавам, че няма да бързам — идеята му харесваше и той се усмихна. — Кълна се, че когато се любя с теб, няма да бързам — мъжът прокара пръсти по яката на хавлията ѝ. — И тогава ще те накарам да изгубиш ума си.

Тя отблъсна ръката му.

— Вече успя да го направиш.

— Благодаря. Ще намина да проверя какво става със закуската. А на теб желая приятен ден.

Би могъл да бъде приятен, мислеше си Аманда, без да откъсва поглед от него, докато той се отдалечаваше. Ако Слоун го нямаше.

Не само че този ден работи до късно, но и трябваше да изслуша една от досадните лекции на господин Щенерсон за ефективността на труда. Господин Щенерсон беше маниерният и вечно хленчещ главен директор на хотела. Раздаваше пълномощия и така упражняваше надзор. Това му позволяваше да хвърли вината върху другите, когато нещата не вървяха добре и да обира лаврите, когато всичко беше наред.

Аманда стоеше в обширния му кабинет в пастелни тонове и не откъсваше поглед от оплешивяващата му глава, докато той четеше дългия списък от оплаквания.

— Почистването на стаите закъснява с около двацет минути. При случайна проверка на третия етаж, открих целофанена опаковка под леглото в 302 — той развя хартийката като флаг. — Надявам се да положите повече старание в работата си, госпожице Калхун.

— Да, господине — „Надут тъпак“. — Лично ще говоря с прислугата.

— Гледайте да го направите — вдигна вечния си бележник. — Бързината на обслужването по стаите е занижена с осем процента. Ако продължаваме по този начин в най-натоварените дни от сезона обслужването ще бъде влошено с двацет процента.

За разлика от Щенерсон, Аманда беше прекарала в кухнята часовете между закуската и обeда.

— Може би ако наемем още един, или двама сервитьори... — започна тя.

— Решението не е в увеличаването на персонала, а в извличането на повече ефективност от хората, с които разполагаме — тупна той с пръст върху бележника си. — До края на следващата седмица очаквам персоналът да бъде в отлична форма.

— Да, господине — „Нагъл ветропоказател.“

— Очаквам от вас да запретнете ръкави и енергично да се заемете със задълженията си, госпожице Калхун — прибра меките си бели ръце и се облегна назад. Преди отново да заговори. Аманда знаеше какво ще последва. Можеше наизуст да издекламира речта му. — Преди двацет и пет години, аз разнасях подносителите за гостите на този същия хотел. Единствено чрез желязна самодисциплина и оптимистичен поглед към живота достигнах поста, на който съм днес. Ако искате да успеете, а защо не и да наследите това място след пенсионирането ми, вие трябва напълно, а се посветите на хотела. Дисциплината на персонала е изцяло отражение на собствената ви самодисциплина, госпожице Калхун.

— Да, господине — искаше ѝ се да му заяви, че само след година тя ще има свой персонал, свой кабинет и че той ще има възможност да целуне изкупителната си жертва за довиждане. Но сега не можеше да му каже това. Дотогава имаше много време, а тя се нуждаеше от работа и от седмичните си чекове. — Веднага ще говоря с персонала в кухнята.

— Добре, добре. А сега, искам тази вечер да бъдете тук, защото аз ще отсъствам. О, и проверете резервациите за август. Планирайте порциите за закуска. И говорете с персонала на басейна за липсващите хавлии. Само този месец вече изчезнаха пет.

— Да, господине — *„Още нещо? Да си лъсна обувките, или измия колата?“*

— Засега това е всичко.

Аманда отвори вратата и опита да си наложи маската, която си беше избрала за случаи като този. Единственото, което искаше да направи сега, беше да остане сама и да не вижда никого. Но не успя дори да си го помисли, и вече я викаха на рецепцията.

Слоун се настани във фоайето само, за да може да я вижда. Изненада се, че по това време е още на работа. Беше прекарал деня в „Тауърс“ и сега куфарчето до креслото му беше натъпкано с бележки, измервания и скици. С удоволствие би поръчал студена бира и печено месо.

Но тя беше тук. Успокояваше гостите, наставляваше служителката на рецепцията, подписваше документи. И отново изглеждаше хладна и свежа като изворна вода. Наблюдаваше я докато свали обещата си, преди да доближи телефонната слушалка до ухото си. Реши, че възможността да бъде тук и да я гледа, е едно от малките удоволствия на живота. Запленен беше от силата и енергията ѝ, от самообладанието, което явно постигаше без усилие. Почти без усилие, помисли си той и се ухили. Тънка бръчица прорязваше челото и между веждите. Разстроена е, помисли си той. Обезпокоена? Или просто отново се проявяваше твърдоглавието ѝ? Испита непреодолимо желание да отиде до нея и да изтрие бръчката от лицето ѝ. Вместо това, повика портиера.

— Да, господине?

— Има ли наблизо цветарски магазин?

— Да, господине, съвсем близо.

Без да откъсва поглед от Аманда, Слоун отвори портфейла си и извади банкнота.

— Бихте ли ми донесли една червена роза? Неразтворена пъпка с дълга дръжка. И задръжете рестото.

— Да, господине. Благодаря, господине.

Докато чакаше, си поръча бира от бара и запали пура. Протегна крака и потъна дълбоко в креслото.

Аманда отново си сложи обещата и притисна ръка към стомаха си. Като отиде да посмърми персонала на кухнята, може би ще има възможност най-после да си вземе нещо за ядене. Погледна часовника си и разбра, че няма да ѝ остане време да прегледа документите, които се надяваше да ѝ подсказват къде да търси огърлицата. Ако все пак имаше нещо хубаво в удълженото работно време, то беше сигурността, че като се върне у дома. Слоун няма да бъде там.

— Извинете.

Аманда вдигна поглед и видя привлекателен елегантен мъж с костюм в екрю. Над високото чело тъмната коса беше сресана назад. Светлите му очи се усмихваха любезно. Лекият британски акцент прибавяше очарование на гласа му.

— Да, господине. Мога ли да ви помогна?

— Бих искал да говоря с управителя.

Аманда почувства, че сърцето ѝ се свива.

— Съжалявам, но господин Щенерсон отсъства. Ако има някакъв проблем, ще се радвам да ви помогна.

— Не точно проблем, госпожице... — сведе поглед към името, изписано върху картичката на ревера ѝ — ... Калхун. Бих искал да ангажирам апартамент за няколко седмици. Надявам се, че мога да получа апартамента с изглед към острова.

— Разбира се, господин Ливингстън. Очаквахме ви — тя бързо набра на клавиатурата необходимата информация. — Отсядали ли сте при нас по-рано?

— Не — той отново се усмихна. — За съжаление.

— Убедена съм, че апартаментът ще ви хареса — подаде му регистрационната карта. — Ако мислите, че можем по някакъв начин да направим престоя ви тук по-приятен, не се колебайте да ни го подсказете.

— Вече съм убеден, че ще прекарам приятно — докато попълваше формуляра, погледът му отново се задържа продължително върху нея. Това явно му доставяше удоволствие. — За съжаление, аз също трябва да работя тук. Интересувам се от възможността да наема факс по време на престоя си.

— Предлагаме факс услуги за удобство на своите гости.

— Бих искал да притежавам личен апарат — когато подаде формуляра, върху маншетите му проблеснаха копчета с розови диаманти. — Боя се, че няма да имам възможност да върша работата си така както бих искал. Просто ще ми бъде неудобно да слизам всеки път, когато искам да изпратя или да получа някой документ. Естествено, ще платя за услугата. Ако е невъзможно да наема апарат, може би ще ми предложите да купя такъв?

— Ще видя какво мога да направя.

— Ще ви бъда задължен — подаде ѝ кредитната си карта. — Ще използвам салона на апартамента като свой кабинет. Бих искал камериерите да оставят документите и цялата бъркотия така, както е.

— Разбира се.

— Мога ли да попитам дали познавате острова?

— Тук съм родена — тя се усмихна и му подаде картата и ключовете.

— Чудесно — без да откъсва поглед от лицето и, той леко задържа ръката ѝ. — Тогава ще си позволя да ви обезпокоя, ако имам някакви проблеми. Много съм ви задължен, госпожице Калхун — отново хвърли поглед към визитната ѝ картичка. — Аманда. Благодаря.

— Винаги сте добре дошли — освободи ръката си и даде знак на портиера. — Приятно прекарване, господин Ливингстън.

Когато той се отдалечи, младото момиче от рецепцията се наведе към Аманда.

— Кой беше този?

— Уилям Ливингстън — Аманда осъзна, че гледа след него и сведе очи към компютъра.

— Страхотен е. Ако ме беше погледнал по начина, по който гледаше към теб, щях да се разтопя.

— Разтопяването не е част от служебните ти задължения, Карин.

— Не е — Карин вдигна телефона със замечтан поглед. — Но със сигурност е част от усещането, че си жена. Рецепция, на телефона с Карин Какво обичате?

Уилям Ливингстън, помисли си Аманда и докосна регистрационния му формуляр. Ню Йорк. Освен че беше очарователен, изглеждаше добре и се обличаше великолепно. Това че можеше да си позволи две седмици в апартамента с изглед към острова, означавате,

че има и много пари. Ако си търсеше съпруг, веднага би го включила в сметките си. Но си напомни, че търси факсов апарат, а не съпруг.

— Здравсти, Калхун.

С пръст върху графата за офис обзавеждане от отдела за бизнес услуги, тя вдигна поглед. Слоун, с все същата спортна риза с навити ръкави, с разрешена коса, падаща върху яката му, стоеше облегнат на рецепцията.

— Заета съм — отвърна тя с тон, който явно трябваше да му подсказва, че е нежелан.

— Работиш до късно?

— Позна.

— Изглеждаш прекрасно в този костюм — протегна ръка и потърка между палена и показалеца си ревера на червеното ѝ сака — Първо качество.

Смутена, Аманда отблъсна ръката му.

— Имаш някакви проблеми със стаята си ли?

— Не. Хубава е като картинка.

— С обслужването?

— Безупречно.

— Тогава те моля да ме извиниш, заета съм.

— О, забелязах това. Половин час вече те гледам.

— Наблюдавал си ме? — Бръчката отново се появи между веждите ѝ.

— Така бирата ми се услаждаше повече — погледът му спря върху устните ѝ и той си спомни вкуса им.

— Сигурно е хубаво да имаш толкова свободно време.

— Въпросът не е в това колко е, а какво правиш с него. И понеже на закуска беше заета, защо не вечеряеме заедно?

Аманда съзнаваше, че всички около тях са наострили уши и затова се наведе към него и тихо прошепна.

— Не можеш ли да разбереш, че твоите предложения не ме интересуват?

— Не — той се ухили, после намигна на Карин, която се беше приближила, доколкото ѝ позволяваше приличието. — Каза, че не понасяш да си губиш времето. Така че реших да вечеряеме набързо и да продължим оттам, откъдето спряхме сутринта.

В прегръдките ти, замечтано помисли си тя. Стоеше, втренчила поглед в устните му, но после се овладя и отново се върна към действителността.

— Заета съм и нямам никакво желание...

— О, то ни най-малко не ти липсва, Аманда.

— Не искам да вечерям с теб, ясно ли е?

— Напълно — закани й се с пръст. — Ще си бъда в стаята, ако огладнееш. Триста и двацет, запомни ли? — вдигна розата и й я поднесе. — И не работи толкова!

— Двама обожатели за една вечер — промърмори Карин, без да откъсва поглед от него, докато той се отдалечаваше.

— Той е груб, арогантен и непоносим — отвърна Аманда, но погали бузата си с розовата пъпка.

— Добре, аз се заемам с кандидат номер две. Ти можеш да се погрижиш за господин Красавец от Ню Йорк.

— Предпочитам да си гледам работата. Няма да е лошо и ти да направиш същото. Щенерсон е бесен и последното нещо, което бих си пожелала, е някой каубой да прекъсва работата ми.

— Бих искала да се опита да прекъсне моята.

Аманда остави розата настрана и си обеща, че няма да мисли за него. После отново я вдигна. Вината не е в цветето. То заслужава да бъде поставено във вода. Трогната, тя вдъхна аромата и се усмихна. Все пак мило беше от негова страна да й го поднесе. Нямаше значение, че я объркваше по този начин, би трябвало да му благодари, телефонът иззвъня и тя разсеяно вдигна слушалката.

— Рецепция. На телефона е Аманда. Могла ли да ви помогна.

— Просто исках да чуя как произнасяш тези думи — засмя се Слоун в слушалката. — Лека нощ, Калхун.

Аманда преглътна една ругатня и остави слушалката.

Не можа да си обясни защо се усмихваше, когато взе розата и отиде за ваза в кабинета си.

Изтичах към него. Сякаш някоя друга жена се спусна по окъпаната в лунна светлина морава, надолу по склона над скалите. В този момент бях глуха за гласа на съвестта си, която ми нашепваше

кое е правилно и кое грешно, останах безразлична към задълженията си бях подвластна единствено на гласа на сърцето си.

Стоеше с лице към морето. Безмълвно се взираше във водата. Повиках го и той се извърна. Върху лицето му бе изписана същата радост, която изпълваше и мен. Смеехме се, когато се спуснахме един към друг. Ръцете му, така здрави и силни, ме притиснаха. В сънищата си бях виждала това. Устните му, така сладки, така тръпнещи, потърсиха моите.

Времето не спря. Сега, когато съм тук и пиша тези редове, зная това, но тогава... Тогава то беше спряло. Тогава останаха само вятърът и морето, вълнението и щастието, че съм в прегръдките му. Сякаш всичко, което бях правила през целия си живот, добиваше смисъл едва сега, в този безценен миг. Ако ми оставаха още сто години, бих дала и тях за него.

Отдръпна се и обхвана дланите ми. Поднесе пръстите ми към устните си. Очите му бяха премерени.

— Вече се готвех да си тръгна — каза той. — Бях уговорил заминаването си за Англия. Отсъствието ти ми беше непоносимо. Мисълта, че ще се върнеш, а аз няма да мога да те докосна, ме влудяваше. Копнеех за теб, Бианка, ден и нощ.

Докоснах лицето му. Толкова дълго бях копняла за това.

— Мислех, че никога няма да те видя отново. Молех се да не е така — срамувах се от себе си и това помрачаваше радостта ми. Извърнах се. — Какво ли си мислиш за мен? Аз съм омъжена за друг, майка съм на неговите деца.

— Не сега. Тук ти ми принадлежиш — милувките му бях нежни, но гласът му прозвуча твърдо. — Тук те видях за пръв път преди година. Не мисли за него. Чаках те Бианка. И през студената зима и в меката пролет. Споменът за теб ме преследваше, когато се опитвах да рисувам. Виждах те, застанала тук, с разрошени от вятъра коси. Слънцето ги превръщаше в мед, после в злато, после и пламък. Опитах се да те забравя — отново ме привлече към себе си, а очите му се взираха изпитателно в моите. — Опитвах да си внуша, че греша, че ако не заради теб, то поне заради мен, трябва да напусна острова. Мислех за теб. Виждах те с него. Танцувахте на някакъв бал, посещавахте театър, приемаше го в леглото си — пръстите му се впиха в раменете ми. — Повтарях си, че си негова съпруга. Че

нямат право да те желая, да мечтая да бъдеш с мен. Да ми принадлежиш.

Докоснах устните му. Болката му беше и моя болка. Мислех си, че винаги ще бъде така.

— Дойдох при теб — отвърнах. — Принадлежа ти.

Той се извърна.

— Нямам какво да ти предложа.

— Любовта си. Това е единственото, което желая.

— Тя е твоя. Твоя е от първия миг, в който те видях — извърна се и докосна лицето ми. Можех да видя скръбта и копнежа в красивите му очи. — Бианка, за нас няма бъдеще. Не мога и не трябва да искам нищо от теб.

— Кристиан...

— Не. Имам много грехове, но няма да направя това. Зная, че ще ми дадеш всичко, което поискам, което нямам право да искам, и заради което ще ме намразиш.

— Не — очите ми се изпълниха със сълзи. — Никога не бих могла да те мразя.

— Тогава аз ще намразя себе си — отново притисна пръстите ми към устните си. — Но искам да те помоля през лятото, през малкото часове, в които можеш да идваш тук, нека се опитаме да забравим, че съществува зима — той се усмихна и нежно ме целуна. — Идвай тук и бъди с мен, Бианка. Позволи ми да те рисувам. Това би било достатъчно за мен.

Утре и всеки ден от това скъпо, безкрайно лято, аз ще бъда с него. Върху скалите, над морето, ще вземем от щастието онова, което можем.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Здравей!

При звука на леко дрезгавия глас. Слоун вдигна глава от плана на залата за билиард и видя грациозна циганка обвита в широка роба на цветя. Дълги червени кичури коса падаха върху раменете и гърба ѝ. Вълшебните ѝ зелени очи изпитателно се взирала в него. После тя плавно влезе в стаята със самочувствието на жена, която разполага с цялото време на този свят и е решила да го пропилее с широка ръка.

— Здравсти — до Слоун достигна прекрасно ухание на диви горски цветя.

— Аз съм Лайла — тя сякаш неволно флиртуваше и с очи, и с глас. — През последните два дни отсъствах от къщи.

Ако на света имаше мъж, който би останал безразличен към тази жена, помисли си Слоун, той трябва вече да е мъртъв и погребан.

— Наистина съжалявам заради това.

Тя се разсмя и сърдечно стисна ръката му. Първото впечатление беше много важно за Лайла и тя вече беше решила, че харесва мъжа.

— И аз. Какво прави досега?

— Опитвам се да почувствам мястото и хората, които живеят тук. А ти?

— Бях заета, защото се опитвах да реша дали съм влюбена.

— И?

— Нищо — повдигна рамене и се извърна, но той долови тъгата в погледа ѝ. — И какъв е проектът за тази стая, Слоун О'Райли?

— Елегантна трапезария в стил от началото на века — посочи листовете, разпилени върху масата в библиотеката. — Ще запазим част от тази стена тук, отворена към съседния кабинет, ще прибавим две стъклени плъзгащи се врати и ще се получи малък салон.

— Просто така?

— Просто така. След като се справим със структурния хаос. Ще направя няколко предварителни скици за семейството ти и Трент и ще ги оставя да ги разгледате.

— Странно е — промърмори тя и прокара пръст по пращия ръб на един стол. — Да мисля за това място като за обновено и различно, изпълнено с хора — защото ако затвореше очи, можеше да го види такава, каквото е било преди. — Някога тук са организирали бляскави приеми. Мога да си представя моя прапрадядо, застанал до билиардната маса да отпива скоч и сключва сделки. Мислиш ли за тези неща, когато правиш скиците си?

— Всъщност наистина го правя. Ето тук например, на пода има обгорено петно — посочи той с молива. — Представих си как някой дебел приятел във вечерен костюм си изпуска пурата, докато говори за войната в Европа. Други двама стоят до прозореца по ризи, отпиват бренди и говорят за стоковия пазар.

— А дамите са долу, в салона... — засмя се Лайла.

— Слушат как някой свири на пиано и клюкарстват за последната мода в Париж.

— Или пък за шансовете да им бъде дадено право на глас — наклони глава Лайла.

— Точно така.

— Мисля, че ти си именно човекът, от когото „Тауърс“ има нужда. Мога ли да погледна скиците ти?

— За мен е закон никога да не отказвам на красива жена.

— Прозорлив и лукав — тя се наведе над рамото му и разбърка листовете. — О, това е Императорската стая.

— Кое?

— Така наричам най-хубавата гостна. Това трябва да са арфите и амурчетата по тавана. Великолепна е.

Будоарът щеше да бъде превърнат в уютен салон, допълнен с бар, скрит зад оригиналната ламперия. Банята щеше да остане почти непроменена, като се изключи малкия водоскок вграден в стария килер.

— Началото и краят на един и същи век — промърмори Лайла. — Почти нищо не си изменил от оригиналния план.

— Трент изрично настояваше за лукс и удобство, без първоначалната атмосфера да бъде променена. Ще запазя повечето от оригиналните материали, ще направим копия на тези, които са съвсем повредени.

— Да — Лайла си представяше всичко съвсем ясно. Когато положи глава на рамото му, очите ѝ блестяха. — Такова беше и желанието на баща ми. С мама непрекъснато говореха за плановете си. Бих искала да могат да видят това.

Развълнуван, Слоун притисна ръката ѝ. Когато Аманда застана на вратата, пръстите им бяха сплетени. Остана шокирана от вида на сестра си, почти долепила чело до лицето на Слоун. Почувства, че ревнува. Излишно беше да отрича, че между тях ставаше нещо съвсем лично, интимно. Това провокира гордостта ѝ, но нали тя самата беше решила, че той е донжуан?

— Извинете — гласът ѝ беше леден. — Търсих те, Лайла.

— Откри ме — тя преглътна сълзите, но не си направи труда да се изправи. — Помислих си, че тук ще открия Слоун.

— Наистина си успяла — решена да бъде язвителна на всяка цена, Аманда натъпка ръце в джобовете си. — Днес е твой ред в хранилището.

— Затова си взех свободен ден — тя сбърчи носле и се усмихна на Слоун. — Родът Калхун станахме детективи. Ровим за догадки за скривалището на тайнствените изумруди.

— Чух за това.

— Може би ти ще разбиеш някоя стена и те ще изпаднат оттам, великолепни и искрящи, както в деня, в който Бианка ги е скрила — Лайла се изправи с въздишка — Дългът ме зове. По-добре да се преоблека. Манди, трябва да хвърлиш поглед на скиците на Слоун. Чудесни са.

— Не се и съмнявам.

Тонът ѝ прозвуча като недвусмислено предупреждение, дори ако Лайла не я познаваше достатъчно добре. А тя я познаваше прекрасно. И понеже никога не можеше да устои на изкушението да дразни сестра си, Лайла се притисна към Слоун и докосна лицето му е устни:

— Добре дошъл в „Гауърс“.

Слоун отлично прозря намеренията ѝ. Помисли си, че зад вълшебните очи на Лайла се крие дяволски остър ум.

— Благодаря. Всеки изминал ден ме кара да се чувствам все повече като у дома.

— Ще се срещнем в нашата каторга след петнайсет минути — обърна се тя към Аманда, после се усмихна сякаш на себе си и излезе.

Слоун огледа широкия сив гащеризон. Аманда стоеше намръщена в средата на стаята с ръце в джобовете.

— На работа съм от два часа.

— Чудесно — той изпъна крака и кръстоса глезени. — Сестра ти ми харесва.

— Това беше очевидно.

Мъжът се ухили.

— С какво се занимава тя, между другото?

— Ако се интересуваш от професията ѝ — биолог е. Работи в националния парк.

— Диви цветя и други такива. Отива ѝ.

Аманда сякаш не забеляза възхищението и гласа му. Вдигна рамене и приближи към вратата на балкона.

— Мислех, че ще вземеш някакви мерки — извърна се и му отправи бърз поглед. — На стаите, искам да кажа.

— Очарователна си, когато ревнуваш, Калхун — разсмя се гръмко Слоун.

— Не разбирам за какво говориш.

— Естествено. Но можеш да бъдеш спокойна. Вече съм хвърлил око на теб.

Аманда не знаеше дали той очаква от нея да бъде поласкана.

— Приличам ли на мишена?

— По-скоро на голяма награда — примирително вдигна ръка мъжът. — Преди съвсем да си се разгорещила защо не вземем да свършим някаква работа?

— Не съм разгорещена и не виждам каква работа може да свършим заедно.

— Трент ми каза да се обръщам към теб за помощ, докато той се върне. Понеже ти ръководиш семейните дела и си най-добре запозната с хотелиерството.

Звучеше логично.

— Какво те интересува?

Слоун си помисли, че ще му бъде нужно много време, за да разруши стените, които тя издигаше около себе си.

— Реших, че би искала да погледнеш откъде съм започнал. Скоро ще се заема с чертежите.

— Добре, но разполагам само с няколко минути — всъщност Аманда умираше от любопитство, но се опита гласът и да прозвучи хладно.

— Ще ти покажа каквото мога — Слоун изчака тя да прекоси стаята и да приближи към него. Помисли си, че му няма никакво доверие, но за момента това беше добре дошло. — Тук съм скицирал два апартамента — разгърна той схемите пред нея, — а също кулата и част от трапезарията.

Аманда се наведе над проекта. Също като Лайла, и тя остана поразена. Скиците демонстрираха тънък усет към атмосферата, настроението и подчертаната необходимост от добро обслужване.

— Бързо работиш — явно беше изненадана.

— Когато трябва — доставяше му удоволствие да наблюдава разсеяния жест, с който тя отмяташе косата си.

— Какво е това?

— Кое?

— Това — тя посочи върху плана.

— А, това е старата стълба за прислугата — той хвана ръката ѝ и плъзна пръст по схемата. Мазолестата му длан одраска нежната и кожа. — Тази стена минава тук и разделя апартамента на две нива — всекидневната и банята долу, а двете спални и банята за собственика — горе. И понеже стълбите така или иначе са отворени това ни позволява да разграничим функциите, без да затваряме пространството.

— Чудесно е — притеснена от близостта му, тя отдръпна ръка, но успя само да преплете пръстите си с неговите. — Предполагам, че ще ни предложиш ориентировъчна цена.

— Вече направих някои изчисления.

Сякаш нещо ставаше с коленете ѝ. Чувстваше се отмаляла, като че ли беше участвала в дълго, напрегнато състезание. Опита да се съвземе и го погледна в лицето. Погледът му беше пряк, спокоен и твърд.

— Очевидно знаеш какво правиш.

— Да.

Е, да, знаеше. Аманда внезапно се почувства привлечена от присъствието му — не от силната му ръка, а от нещо топло, нежно и търсещо, събудило се в нея самата. Ако се поддадеше на слабостта си

и се притиснеше към него, устните им щяха да се слепят и тя щеше отново да познае тревожното безпокойство и зашеметяващото удоволствие. Той чакаше, без да откъсва поглед от нея. Чакаше да направи това слабо, предателско движение. Тогава тя си спомни. Само минута по-рано той беше в същата ситуация с Лайла. С доближени лица и сплетени пръсти. Навярно беше пълна глупачка, след като позволяваше да бъде манипулирана от мъж, който можеше да бъде така безразличен към чувствата на една жена. Да, глупачка беше. Отдръпна се и освободи ръката си.

— Къде сгреших? — нехайно попита той.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Хайде, де. Та ти едва не ме целуна, Манди. Очите те издадоха. Сега погледът ти отново е леден.

Прииска ѝ се да беше също толкова лесно да охлади и кръвта си.

— Допускаш егоизмът да подчини цялото ти същество. Ако държиш през свободното си време непременно да флиртуваш, защо не опиташ пак с Лайла?

Беше привикнал да контролира настроението си. За човек с характер като неговия това не беше толкова трудно. Но с нея не беше така. Присъствието и го караше да се чувства несигурен.

— Опитваш се да ми кажеш, че Лайла е достъпна за всеки ли?

Леденото ѝ безразличие се замени с изпепеляващ гняв толкова бързо, че Слоун остана изумен.

— Ти изобщо не познаваш сестра ми, О'Райли. Внимавай какво говориш, или отново ще се намериш на пода.

— Само те помолих да ми обясниш онова, което каза.

— Аз мога да говоря, каквото ми харесва, но не и ти. Лайла е човек с горещо и щедро сърце. Ако направиш нещо, което да я нарани, аз ще...

— Почакай — Слоун се задавяше от смях и примирено вдигна ръце. — Нямам нищо против да се саморазправиш с мен, Калхун, но предпочитам да е за нещо, което съм направил, или поне възнамерявам да направя. Първо, не съм котаракът, за който ме мислиш. И второ, изобщо не се интересувам от Лайла.

— Защо? Какво не ти харесва в нея? — вирна брадичка Аманда.

Изгубил търпение, Слоун отново отпусна ръце.

— Всичко ми харесва. Я ми кажи, да не би да си прихванала лудостта на твоята прапрабаба или просто умираш от удоволствие да се инатиш напразно?

— Престани — тя се почувства объркана.

Отдалечи се до прозореца и впери поглед навън. Дали беше, както сам се изрази, котарак, или не, не я засягаше. Но това, че реагира остро при срещата му с Лайла, наистина беше проблем. Почувства се пренебрегната, а нямаше повод за това. Ако се нахвърляше върху него при всяка петминутна среща, нищо нямаше да свършат. Даде си още миг да се увери, че е възвърнала самообладанието си и отново го погледна.

— Допускаме незначителни неща да отвличат вниманието ни. Нека отново се върнем към работата си и да не се разсейваме.

— Това наистина го умееш — забеляза той.

— Кое?

— Да се концентрираш. Няма да е лесно, ако близостта ми те изкарва извън релси дори само наполовина, колкото твоята — мен — Слоун се ухили и протегна крака. — Да продължаваме, да бъдем професионалисти. Тази твоя черта наистина ме възхищава.

Аманда не беше много сигурна дали изпитва желание да крещи, или да се смес, или просто да вдигне примирено ръце. Вместо това, поклати глава и реши да опита отново.

— Харесвам работата ти.

— Благодаря.

— С Трент обсъждахме бюджета за проекта. Възможно е офертите да започнат да пристигат, преди двамата със Кейти да са се върнали от сватбеното пътешествие. Ако това са случи, ще трябва да решаваме двамата с теб. Относно хотелското крило имаме пълна свобода. Но що се отнася до останалата част от къщата, там, където живеем ние, трябва да се ограничим само с най-належащите поправки.

— Защо? Мястото заслужава хубав ремонт.

— Защото хотелът е бизнес, а Калхун и Сейнт Джеймс ще бъдат партньори. Ние сме собствениците, те — инвеститорите. Споразумяхме се да не злоупотребяваме с щедростта на Трент или с факта, че се омъжва за Кейти.

Слоун се замисли за миг.

— Струва ми се, че той има други идеи. Пък и Трент не е човек, който ще позволи другите да злоупотребят с него.

— Знаем — усмихна се Аманда, — всички високо ценим желанието му да ни помогне. Нашата част от „Тауърс“ е наш проблем. Решихме да приемем необходимата подмяна на водопроводната инсталация, електрическата мрежа и другите неотложни ремонти, но средствата вложени в тях, ще му бъдат изплатени от дела ни в печалбата.

Слоун кимна.

— Тези неща ще уточните с Трент. А аз ще насоча вниманието си върху западното крило.

— Добре. А ако ти остане време, можем да поговорим и за останалата част. Ще ни бъде от полза да знаем какъв бюджет ни е нужен.

— Добре, ще приготвя сметката.

— Ще ти бъда задължена. Предпочитам, когато е готова да я дадеш на мен. Само на мен.

— Ти си шефът.

— Добре, разбрахме се. И още нещо.

— Можем да говорим за всичко, което ти хрумне — той сплете пръсти на тила си.

— Не, само за едно. Когато привършвахме подготовката за сватбата, открихме, че ни липсва кум. Оставих твоята програма при леля Коко.

— Моята програма?

— Да. Програма на задълженията ти и всичко останало. Има и копие от най-необходимата информация — името и телефонния номер на фотографа, на музикантите, на бармана, който наехме... О, и забравих — вписала съм и имената на трите магазина, от които можеш да вземеш под наем смокинг — тя мълчаливо го огледа. — Мисля, че е добре още сега да провериш дали има твоя размер.

— Невероятно! — впечатлен, Слоун мълчаливо поклати глава. — Ти си дяволски организирана, Калхун.

— Да, така е. Добре ще те оставя да работиш. До един часа ще бъда на третия етаж в другото крило, в хранилището. След това, ако имаш някакви въпроси, можеш да ме откриеш в хотела.

— О, зная къде да те намеря, Калхун. Наслука.

Изпрати я с поглед. Представи си я седнала и хранилището, заобиколена от прашни кутии и пожълтели листове. Реши, че навярно вече е намерила начин да сложи нещата в ред и тази мисъл го накара да се усмихне. Не знаеше дали разбира колко са несъвместими нещата. Сега тя щеше да подрежда, класифицира и групира по възможно най-практичния начин отломките от една далечна мечта.

Аманда нямаше време за мечти. Когато пристигна в хотела, вече беше работила пет часа. Когато преди няколко седмици започна да търси огърлицата, си обеща да не губи търпение, независимо колко време ще и бъде нужно да я намери.

Дотук бяха открили квитанцията за изумрудите и един бележник, в който Бианка ги споменаваше. Аманда реши, че това е достатъчно доказателство за съществуването на огърлицата и повод да вярва, че ще я открие. Често се чудеше какво ли е означавала тя за Бианка Калхун и защо е била скрита. Носеше се и друга мълга — Фъргюс бил хвърлил огърлицата в морето. След всичко, което беше чула за неотслабващата любов на Фъргюс Калхун към парите, Аманда трудно можеше да си представи, че ще отиде и с лека ръка ще захвърли четвърт милион в скъпоценни камъни.

Трябваше да си признае, че и не ѝ се искаше да повярва. Въпреки, че не ѝ се искаше останалите да забележат това, тя беше много романтична, и тази нейна романтичност я караше да мисли, че Бианка е скрила изумрудите като дар или обещание за времето, когато отново ще бъдат потребни.

Това усещане я объркваше. Аманда предпочиташе да класифицира документите и по логичен път да достигне до нишката, която да я отведе до семейната ценност. За нея Бианка оставаше загадка. Вродената ѝ прагматичност ѝ пречеше да разбере една жена, която беше заложила всичко заради любовта и накрая дори беше загинала заради любовта. За нея силните и отчаяни чувства бяха нереални като страници от роман.

Какво ли беше усещането, породено от тъй силна любов? Да чувстваш, че животът ти е така пълно свързан с живота на никой друг, че да не можеш да съществуващ без него. Реши, че това е непрактично. Неудобно и глупаво. Можеше да бъде само благодарна, че не е

наследила опасната наклонност към тази страст. Започна работа, изпълнена със самодоволство, че носи каменно сърце.

— Аманда?

— Минута, моля — промърмори тя. Почти беше забравила за резервациите през август и сега бързаше. — Какво има, Карин? О! — великолепият букет от рози, поднесен ѝ от Карин, беше зашеметяващ. — Какво се е случило. Да не си спечелила конкурс по красотата?

— Не са за мен — Карин е наслада вдъхна аромата на рози. — Бих искала да беше така, но са изпратени за теб.

— За мен?

— Все още си Аманда Калхун, нали? — Карин посочи картичката от цветаря. — Но ако искаш да си разменям местата, докато трите дюзини рози увехнат, аз съм съгласна.

— Три дюзини?

— Преброих ги — Карин постави розите върху бюрото усмихната. — Три дюзини и една — кимна тя към розата, поставена във ваза.

Слоун, помисли си Аманда и почувства, че сърцето ѝ се сви болезнено. Как можеше да се справи с мъж, който правеше таткова мили, неочаквани подаръци всеки път, когато тя решеше, че вече са уточнили взаимоотношенията помежду си? Откъде ли е разбрал за слабостта ѝ към червените рози? Дори не му благодари за първата.

— Няма ли да прочетеш картичката? — Карин губеше търпение. — Ако трябва да се върна на рецепцията, без да съм разбрала кой ти ги праща, ще бъда разсеяна и от това работата ми ще страда. Злият Алберт Щенерсон ще ме уволни и вината ще бъде твоя.

— Вече зная от кого са. Беше толкова мило от негова страна да... — озадачена. Аманда сякаш не вярваше на очите си. Не беше Слоун, помисли си тя и изпита разочарование, чиято острота я порази. Не бяха от Слоун.

— Е, на колене ли да падна?

Все още невярваща на очите си. Аманда и подаде картичката.

— „С комплименти, Уилям Ливингстън.“ О! — Карин тръсна дългата си тъмна коса. — С какво си заслужила подобна благодарност?

— Доставих му факсов апарат.

— Доставила му факсов апарат — повтори Карин и ѝ върна картичката. — Миналата неделя приготвих една тава печено с

всичките му там подправки, и единственото, което получих, беше бутилка евтино вино.

— Мисля, че е по-добре да му благодаря.

— Да — Карин взе една от розите и я поднесе към носа си. — Освен ако не си прекалено заета. В такъв случай ще се радвам да се кача горе и да изразя благодарността ти към господни Ливингстън.

— Благодаря, сама ще се справя — вдигна телефона и дяволито погледна Карин. — Изчезвай!

— Егоистка — Карин се засмя и излезе, като дискретно притвори вратата зад себе си, докато Аманда набираше номера в апартамента на Ливингстън.

— Ливингстън.

— Господин Ливингстън, тук е Аманда Калхун.

— О, невероятната Аманда Калхун — гласът му прозвуча ласкаво. — Какво мога да направя за вас?

— Искам да ви благодаря за цветята. Прекрасни са. Много мило от ваша страна.

— Само малък опит да изразя благодарността си към вас, а и да ви покажа, че ценя експедитивността ви.

— Това е мое задължение. Ще се радвам, ако мога да ви бъда от полза при престоя ви тук.

— Всъщност има нещо, което можете да направите за мен.

— Разбира се — тя машинално посегна към химикалката и се приготви да запише.

— Бих искал да вечеряте с мен.

— Моля?

— Бих искал да ви поканя на вечеря. Скучно е да вечеряш сам.

— Съжалявам, господин Ливингстън. Това противоречи на политиката на хотела. На персонала не се препоръчват лични контакти с гостите. Беше много любезно от ваша страна.

— Любезността няма нищо общо тук. Мога ли да ви помоля да размислите дали политиката на хотела не би могла да бъде изтълкувана по-друг начин?

Невъзможно, каза си Аманда. Не и с Щенерсон.

— Ще помисля за това — тактично отвърна Аманда. — За нещастие, докато сте гост на хотела...

— Да, до скоро. Отново ще ви се обадя.

Връзката внезапно прекъсна. Аманда за миг остана неподвижна, после вдигна рамене и затвори.

Десет минути по-късно Щенерсон застана на прага на стаята ѝ.

— Госпожице Калхун, господин Ливингстън ви кани на вечеря — устните му се изкривиха в превзета усмивка. — Можете да отидете. Естествено, очаквам от вас да съобразите поведението си с репутацията на хотела.

— Но...

— Нека това не се превръща в навик за вас.

— Аз... — но той вече затваряше вратата. Аманда остана загледана след него, когато телефонът отново иззвъня.

— Аманда Калхун.

— Какво ще кажете в осем часа?

Аманда пое дълбоко дъх и се облегна назад в креслото. Беше готова да откаже, когато с изненада откри, че леко гали листенцата на розата, подарена ѝ от Слоун. Отдръпна ръка.

— Съжалявам. Тази вечер съм до десет на работа.

— Тогава утре?

— Утре е добре. Ще ви обясня къде можете да ме намерите.

ПЕТА ГЛАВА

Слоун веднага разбра, че Трент се е върнал в „Тауърс“. Работеше в библиотеката в дъното на коридора, но до ушите му достигна щастливият лай на кучето, крясъците на децата и изблиците смях. Остави настрана бележника и излезе, за да посрещне приятеля си.

Трент не беше стигнал по-далеч от фойето. Джени висеше от едната му страна, а Фред обикаляше около него. Алекс скачаше нагоре-надолу, за да привлече вниманието му, докато Коко, Сузана и Лайла го обсипваха с въпроси. Аманда радостно извика и бързо заслиза по стълбите. Върху лицето ѝ грееше усмивка, каквато Слоун не беше виждал досега. Тя се провря между сестрите си и го прегърна.

— Ако не се беше върнал днес, щях да изпратя банда наемници — обърна се тя към него. — Четири дни преди сватбата, а ти си още в Бостън.

— Знаех, че мога да разчитам на теб.

— Приготвила ни е списъци, дълги цели километри — подхвърли Коко. — Да се уплаши човек.

— Виждаш ли? — Трент целуна Аманда. — Явно съм бил прав.

— Какво ми донесе? Какво ми донесе? — не спираше Джени.

— Приказка за наемници — Сузана се разсмя и прегърна дъщеря си. Когато видя Слоун, усмивката ѝ се стопи. Непрекъснато си повтаряше, че си въобразява, че е невъзможно винаги, когато я погледне, лицето му да се променя така. Сигурна беше. Каква причина можеше да има да не я харесва още от първия миг?

Слоун задържа за миг поглед върху лицето ѝ. Висока, елегантна жена с пепеляворуса коса, лице, белязано от отпечатъка на класическа красота и тъжни сини очи. После се обърна към Трент. Устните му отново се разтегнаха в усмивка.

— Не обичам да те прекъсвам, когато си заобиколен от красиви жени, но времето ни е ценно.

— Слоун! — без да пуска от прегръдките си Кейти, Трент пристъпи към него и грабна ръката му. Сред многобройните му

познати, приятели и колеги. Слоун си оставаше единственият близък за него човек. — Вече на работа?

— Да, започнал съм.

— Изглеждаш така, сякаш се връщаш от дълга ваканция в тропиците, а не от шестмесечна командировка в Будапеща. Радвам се да те видя.

— Аз също — Слоун леко намигна на Кейти. — Радвам се най-после да проявиш добър вкус.

— Харесвам го — обърна се Кейти към Трент.

— Жените обикновено го харесват — отвърна той. — Как е семейството ти?

Слоун отново хвърли поглед към Сузана.

— Добре са.

— Навярно двамата имате много какво да си кажете — объркана. Сузана взе ръката на сина си. — Ние ще се разходим, преди вечеря.

Аманда изчака, докато Коко накара всички да влязат в салона и сложи ръка върху лакътя на Слоун.

— Почакай.

— Отдавна чакам, Калхун — ухили се той.

Дори нямаше желание да отговори на шегата му.

— Обясни ми защо гледаш Сузана по този начин.

— По какъв начин? — в очите му вече не проблясваха закачливи пламъчета.

— Сякаш тя те отблъсква.

Слоун остана объркан от факта, че това толкова примитивно негово чувство е могло да бъде забелязано.

— Имаш повече въображение, отколкото мислех.

— Това не е плод на въображението ми — Аманда смутено поклати глава. — Не разбирам какво би могъл да имаш против Сузана. Тя е най-милият и сърдечен човек, когото познавам.

Трудно беше да скрие насмешката си, но си наложи да остане безизразен.

— Нищо не съм казал.

— Не е и нужно да казваш. Очевидно мога да те накарам да говориш, но...

— Навярно, защото предпочитам да говоря за нас — внезапно той опря ръце в колоната зад нея и препречи пътя ѝ.

— Няма какво да говорим за нас.

— Сигурен съм, че грешиш.

— Ако се опитваш да промениш темата...

— Между веждите ти отново се появи тази бръчица — повдигна ръка и сякаш се опита да я изтрие с палеца си. — Всички Калхун я имате. Защо никога не си се усмихвала на мен така, както се усмихна на Трент?

— Защото харесвам Трент.

— Странно, повечето хора казват, че съм симпатяга.

— Не и от мястото, на което съм застанала.

— Защо не се приближиш малко?

Досмеша я. Ако имаше състезание по настоятелност. Слоун О'Райли щеше да спечели с пълно единодушие всички точки.

— Достатъчно близо съм, благодаря — повече отколкото можеше да си позволи. Трудно ѝ беше да потисне внезапно обзелото я желание да прокара пръсти през разрошената му червеникава коса. — Симпатяга не е думата, която бих предпочела. По-скоро самонадеян, досаден, прилепчив.

— Не много прилепчив — той се наведе към нея и вдъхна аромата и. — Човек не може да направи кой знае какво, когато около теб винаги има стена. Или я прескача или се провира отдолу, или праща всичко по дяволите.

Аманда опря ръка в гърдите му, за да го спре.

— Или си удря главата в нея, докато накрая проумее, че не може да я преодолее.

— Това е пресметнат риск, който си струва, ако зад стената е затънала жена, която го гледа по начина, по които ти ме гледаш.

— Не те гледам по някакъв особен начин.

— Когато забравиш, че трябва да ме държиш на разстояние, погледът ти става нежен и малко несигурен. Изпълнен с любопитство. Кара ме да те прегърна и да те заведе на някое наистина тихо място, където да мога да задоволя това любопитство.

Думите му породиха представа, която се вряза в съзнанието и с болезнена острота. Изходът беше само един. Трябваше да избяга.

— Забавно, наистина, но сега трябва да се преоблека.

— Ще се върнеш ли на работа?

— Не — Аманда леко се измъкна изпод ръцете му и изтича нагоре по стълбите. — Имам среща.

— Среща? — повтори той, но тя вече тичаше към горния етаж.

Повтаряше си, че не чака нея, но вече двайсет минути крачеше из фойето. Нямахме никакво намерение да виси тук като идиот и да я гледа как излиза с друг мъж. Имаше какво да прави. Сега можеше да бъде при останалите и да се наслаждава на вечерята, на която Коко го беше поканила, да разговаря за доброто старо време и за новите планове с Трент, или дори да работи на чертожната си дъска. Нямахме да стои тук цяла вечер и да скърби заради факта, че някаква твърдоглава жена е предпочела друг мъж пред него. По дяволите! Той се извърна и започна да прескача по две стъпала наведнъж.

— Калхун? — тръгна с широки крачки надолу по коридора, като чукаше по вратите. — По дяволите, Калхун, трябва да говоря с теб — достигна края на коридора и тръгна да се връща, когато Аманда отвори вратата.

— Какво става?

Стоеше, обляна от светлината на стаята. Косата и изглеждаше разбъркана и съблазнителна. Гримираше лицето си по начин, който се удава на малко жени. Носеше вталена бледосиня рокля. Две тънки презрамки едва крепяха дрехата на раменете ѝ. На ушите и шията ѝ блестяха големи тъмносини камъни. Нито следа от присъщата ѝ деловитост и практичност. Изглеждаше изящна като бяла торта върху скъп поднос. Да бъде проклет, ако позволи на друг мъж да отчупи и късче от нея!

Симпатяга? Трудно можеше да се каже това за него. Аманда едва устоя на импулса да влезе в стаята и да тресне вратата под носа му. Изглеждаше така, сякаш току-що беше изял планина от стъкло и сега чакаше за второ блюдо.

— Каква е тази среща? — изсъска той. Уханието, което се носеше около нея, го влудяваше.

Аманда бавно наклони глава. Примирено отпусна ръце. Когато на пътя ти се изпречи разгневен бик, не е нужно да развяваш червен плащ под носа му.

— Съвсем обикновена.

— Така ли се обличаш за обикновените си срещи?

Объркана, Аманда сведе поглед и леко докосна роклята си.

— Какво не е наред с облеклото ми?

В отговор той я хвана за ръка и я накара да се обърне. Беше се оказал прав. Роклята разкриваше гърба чак до талията.

— Къде е останалата част?

— Останалата част от кое?

— От роклята.

Тя се извърна и озадачена се вгледа в лицето му.

— Слоун, боя се, че прехвърли всякакви граници.

— Останал ми е толкова разум, колкото би имат и всеки друг мъж, след като прекара десет минути с теб. Отмени я!

— Да я отменя?

— Срещата, по дяволите — той я принуди да влезе в спалнята си. — Обади му се и му кажи, че не можеш да излезеш с него. И никога няма да можеш.

— Ти наистина си се побъркал — тя забрави за биковете и червените плащове. — Ще ходя, където си искам и ще правя каквото си искам. Много грешиш, ако мислиш, че ще отложи среща с привлекателен, очарователен и интелигентен мъж само защото на някакъв непоносим бабун му се е приискало така! И не ме заплашвай! Ще вечерям с мъж, който няма нищо общо с теб. Ще вечерям с джентълмен — тя го изблъска от пътя си. — Сега се махай.

— Ще се махна, но след като ти дам урок, върху който да размислиш.

Притисна я към стената и впи устни в нейните. Аманда долавяше гнева му, но почувства и желанието му, което беше сякаш отглас на собствените и чувства.

Безразлично му беше, че действа така импулсивно, безразлично му беше, че навярно греша или че изглежда глупав. Искаше да я накаже, че го принуди да се държи като обезумял хлапак, че го накара да копнее единствено за близостта ѝ, за уханието ѝ, без което вече не можеше.

Ръцете му я обгърнаха и той почувства промяната в нея. Първо ядът ѝ отстъпи, после се разтопи и упорството ѝ. Тялото ѝ натеза в прегръдките му. Обзе я страст, която накара дъха му да спре. Ръцете ѝ обгърнаха раменете му. Устните ѝ жадно се впиха в неговите, обзе я

лудост, на която не можеше да устои. Искаше го, искаше да утоли страстта, която единствен той можеше да възпламени в нея.

Единствен той.

— Помисли за това — гласът му беше нисък и заплашителен. — Добре помисли за това.

Какво стана с нея? Какво у този мъж я караше да го желае така отчаяно? Той трябва да е разбрал само с поглед, че е достатъчно да я затвори тук, в спалнята ѝ, за да вземе всичко, което твърдеше, че иска от нея. Достатъчно беше да я докосне още само веднъж, за да я накара да му даде всичко. Излишно беше дори да пита. Съзнанието за това я караше да се срамува, разстройваше я мисълта, че е възможно друг да владее така пълно гордостта и волята ѝ.

— Ти спечели — гласът ѝ прозвуча несигурно. Сълзите пареха клепачите ѝ. Задушаваше се от гняв. — Искаше да ме чуеш да кажа, че можеш да ме накараш да те желая ли? Добре. Можеш.

Сълзите в очите ѝ направиха това, което гневът и не успя да стори. Мъжът докосна лицето ѝ и в гласа му прозвуча разкаяние.

— Аманда...

— Спечели двубоя. Слоун. Сега ще ти бъда задължена, ако ме оставиш да тръгна.

Той отпусна ръце и отстъпи назад.

— Излишно е да ти казвам, че съжалявам.

Погледът ѝ красноречиво подсказваше, че току-що е унищожил нещо много нежно и деликатно.

— Излишно е. Аз съжалявам и заради двама ни.

— Аманда — Лайла стоеше на стълбите. Очите ѝ проблясваха любопитно под притворените клепачи. — Чакай те.

— Благодаря — обезумяла от желание да избяга, тя грабна чантата си и без да поглежда Слоун, се втурна надолу по стълбите.

Лайла остана загледана за миг след нея, после приближи към Слоун и сложи ръце на раменете му.

— Знаеш ли, голямо момче, изглеждаш така сякаш имаш нужда от приятел.

— Може би просто ще слеза долу и ще го изхвърля през прозореца.

— Би могъл — предпазливо се съгласи Лайла. — Но Манди винаги съчувства на по-слабите.

Слоун изруга и нервно закрачи по коридора.

— И кой е той?

— Не съм го виждала досега. Казва се Уилям Ливингстън.

— И?

Лайла сви рамене.

— Висок, мургав и красив както се казва в такива случаи. Много елегантен, много очарователен. С английски акцент, италиански костюм и маниери на светски мъж. Носи патината на богатството и доброто възпитание без излишна суетност.

— Изглежда като истинско конте.

— Изглежда — съгласи се тя, но в погледа ѝ се четеше безпокойство.

— Какво има?

— Лоши вибрации — Лайла разсеяно прокара длан нагоре-надолу по ръката си. — И много нечиста аура. Не се безпокой, Слоун — усмихна се тя — Не забравяй, аз съм на твоя страна. Мисля, че сестра ми, която винаги е прекалено сериозна, се нуждае точно от теб — с типичната за нея непосредственост, тя пъхна ръката си под лакътя му. — Успокой се, господин Уилям Ливингстън няма никакъв шанс. Не е неин тип — усмихна се и го поведе надолу по стълбите. — Макар тя все още да не го е разбрала. Хайде да вечеряме. Едва ли има нещо подходящо за доброто настроение от пъстървата на леля Коко.

Аманда четеше менюто. Опитваше се да прикрие липсата на апетит. Уилям избра малък ресторант с изглед към залива. Нощта беше топла и двамата предпочетоха маса на терасата. Пламъкът на свещите потрепваше от морския бриз, наоколо се носеше уханието на пролетни цветя.

Аманда остави кавалера си да избере виното и опитваше да си внуши, че ѝ предстои изключителна вечер.

— Харесва ли ви Бар Харбър?

— Много. Надявам се скоро да го обиколя с лодка, но засега се задоволявам само с красивата гледка.

— Ходихте ли в парка?

— Все още не — погледна бутилката, предложена от келнера, взря се в етикета и после кимна.

— Непременно трябва да го посетите. Гледката, която се разкрива от планинските склонове, е изумителна.

— Да, чух за това — опита виното, одобри го и изчака, докато келнерът напълни чашата на Аманда. — Надявам се да намерите малко време за мен и да бъдете мой гид.

— Не мисля...

— Вече се справихме с политиката на хотела — прекъсна я той и леко докосна чашата ѝ.

— Да, исках да ви попитам как успяхте.

— Много просто. Дадох възможност и избор на господин Щенерсон. Или да направи изключение от своята политика, или щях да се преместя в друг хотел, където това не би било проблем.

— Разбирам — Аманда замислено отпи глътка вино. — Но ми се струва твърде, драстична заплаха само за една вечеря.

— Много мила вечеря. Исках да ви опозная по-добре. Надявам се, това не ви е неприятно.

На коя жена би било неприятно, запита се тя и леко се усмихна.

Невъзможно беше онова, което той разказваше, да я остави безразлична, или вниманието му — да не я поласкае. За разлика от повечето преуспяващи мъже, той не говореше непрекъснато за бизнес. Търгуваше с антики и пътуваше из целия свят. По време на вечерята разказа на Аманда за Париж и Рим. Лондон и Рио.

Когато в мислите си отново и отново се връщаше към другия мъж, решимостта и да се забавлява тук и сега се удвояваше.

— Бюфетът от палисандрово дърво във фойето ви — подхвърли той по време на кафето — е много красив.

— Благодаря. Мисля, че е от периода на регентството.

— Така е — усмихна се той. — Ако го бях открил на някой търг, щях да се смятам за щастливец.

— Моят прапрадядо го поръчал от Европа, когато построил къщата.

— О, къщата е много внушителна. Нямахте да се изненадам, ако бях видял девизи от средновековието да се разхождат по моравата.

— Или от кулата да излетят прилепи.

— Не — разсмя се той и покри ръката ѝ с длан. — Не, но може би Златокоска да си разплита косите.

— Всички сме привързани към къщата — усмихна се тя. — Навярно следващия път, когато посетите острова, ще отседнете в курорта „Тауърс“.

— Курорта „Тауърс“ — повтори той и замислено докосна устните си. — Къде съм чувал това преди?

— Бъдещият хотел „Сейнт Джеймс“?

— Разбира се. Четох за това преди няколко седмици. Да не искаш да кажеш, че твоят дом е „Тауърс“?

— Да. Надяваме се комплексът да е готов след около година.

— Това е изумително. А нямаше ли и някаква легенда, свързана с мястото? Нещо за призраци и изгубени скъпоценности?

— Изумрудите на Калхун? Принадлежали са на моята прапрабаба.

— Вярно ли е всичко това? Мислех, че е евтина журналистическа сензация. Престой в обитавана от духове къща и изчезнало съкровище.

— Не, всъщност ние ни най-малко не сме очаровани от цялата тази история — дори мисълта за това я разстрои. — Историята с огърлицата е истинска. Не знаем къде е скрита. А междувременно репортери и търсачи на съкровища ни безпокоят непрекъснато.

— Много неприятно, наистина.

— Надяваме се скоро да я открием и да сложим край на целия този шум. Когато започнем реконструкцията може да се окаже под някоя дъска на пода.

— Или зад някой таен плот — предположи той с усмивка, която накара Аманда весело да се разсмее.

— Нямаме такива в къщата или поне аз не знам за тях.

— Тогава твоите предшественици са били небрежни. Място като това заслужава поне един тайник — отново сложи ръка върху нейната — Може би ще ми разрешиш да ти помогна в търсенето... или поне ще ми позволиш да го използвам като предлог да те видя отново.

— Съжалявам, но следващите няколко дни съм заета, събота е сватбата на сестра ми.

— Тогава ни остава неделя. Бих искали да те видя отново Аманда. Много бих искал.

На път за къщи говориха за незначителни неща. Нито намек за принуда, мислеше си Аманда с благодарност, нито за арогантна

самонадеяност и високомерност. Ливингстън знаеше как да се държи с една жена. Не би я съборил на земята, за да се изсмее в лицето ѝ...

Но защо тогава се почувства така разочарована, когато спряха пред къщата и тя не видя колата на Слоун? Изчака, докато Уилям заобиколи автомобила и отвори вратата ѝ.

— Благодаря ти за вечерта. Прекрасна беше.

— Да. Ти също — много нежно, той постави ръце на раменете ѝ, преди да докосне с устни лицето ѝ. За нейно разочарование, докосването му я остави напълно безучастна.

— Наистина ли ще ме накараш да чакам до неделя, за да те видя отново?

Погледът на мъжа ѝ подсказваше, че той не е безразличен към нея. Аманда се надяваше стаеното в очите му желание да провокира някакво чувство и в нея. Но не изпита нищо.

— Уилям, аз...

— Обяд... — каза той и се усмихна очарователно. — Нещо съвсем импровизирано в хотела. Тогава ще ми разкажеш повече за къщата.

— Добре, ще се опитам — тя се освободи от прегръдките му, преди той да успее да я целуне отново.

— За мен беше удоволствие, Аманда — изчака я, докато се прибере вкъщи. Когато вратата се затвори зад нея, изражението му се промени. Усмивката му стана по-твърда, по-хладна — Повярвай, удоволствието ще бъде мое.

Върна се в колата си. Щеше да я закара някъде, откъдето щеше да бъде невидима от „Тауърс“. После щеше да се върне, за да огледа мястото и да си отбележи най-удобните входове.

Ако Аманда Калхун го въведеше в „Тауърс“ — толкова по-добре, като оставим настрана и удоволствието да ухажва красива жена. А ако това не станеше, той просто щеше да потърси друг някакъв начин. Във всеки случай, нямаше намерение да напусне острова без изумрудената огърлица.

— Добре ли прекара? — попита Сузана, когато Аманда застана на вратата.

— Да — Аманда поклати глава — Отново ме чакаш.

— Не те чакам — показа и чашата, която държеше. — Слязох само за да си направя чай.

Аманда се разсмя и прегърна сестра си.

— Защо ние, Калхун, ирландки до мозъка на костите си, не можем да измислим поне една правдоподобна лъжа?

— Не, зная — Сузана се предаде. — Трябва да практикуваме повече.

— Изглеждаш уморена, скъпа.

Точната дума беше изтощена, но тя не обръщаше внимание на тези неща.

— Пролет е. Всички искат цветята им да бъдат приготвени бързо. Но аз не се оплаквам. Сякаш бизнесът най-после ще се превърне в доходно предприятие.

— Все още си мисля, че можеш да наемеш някой, който да ти помага. Разкъсваш се между работата си и децата.

— Сега кой се опитва да бъде назидателен? Както и да е, необходимо ми е още едно изпълнено с поръчки лято, преди да мога да си позволя нещо повече от помощник на половин работен ден. При това обичам да бъда ангажирана — трудно превъзможваше умората, но въпреки това спря пред вратата на Аманда. — Може ли да поговорим за минута преди да си легнеш?

— Разбира се, заповядай. Нещо не е наред ли?

— Не, или поне аз не мога да посоча нищо конкретно. Мога ли да те попитам какво мислиш за Слоун?

— Да мисля за него ли? — Аманда сложи обувките си в гардероба.

— Какви са впечатленията ти, имам предвид. Изглежда приятен мъж. Децата са луди по него, а това за мен е като барометър.

— Добър е с тях — Аманда свали обещите си.

— Зная — Сузана тревожно крачеше из стаята. — Леля Коко е готова да го осинови. С Лайла са в много добри взаимоотношения. Кейти ужасно го харесва, и то не защото е приятел на Трент.

— Мъжете като него винаги лесно намират общ език с жените.

Сузана тъжно поклати глава.

— Не става дума за взаимоотношения мъже-жени. Въпрос на вътрешна освободеност е.

Аманда замълча. Припомни си трескавото напрежение, което я беше обзело само преди няколко часа.

— Прави впечатление на общителен, добронамерен човек.

— Но?

— Навярно си въобразявам, но всеки път, когато ме погледне, до мен достигат вълни от враждебност — тя се усмихна и вдигна рамене. — Сега говоря като Лайла.

Аманда срещна погледа на сестра си, отразен в огледалото.

— Не, аз самата го почувствах. Не мога да си обясня. Дори се опитах да говоря с него.

— Какво каза той? Не очаквам всички да ме харесват, но когато чувствам толкова болезнено нечие неодобрение, поне бих искала да зная причината.

— Той отрича. Не зная какво да кажа, Сузана, но не смятам, че е от хората, които биха реагирали по този начин срещу някого, когото не познават — тя вдигна ръце. — Наистина понякога ме обърква, но не мисля, че би могъл да бъде предумишлено злонамерен. Може би и двете сме прекалено чувствителни.

— Може би — Сузана опита да се отърси от това болезнено усещане. — Всички сме се побъркали около сватбата на Кейти и реконструкцията. Няма да отнемам повече от съня ти — тя целуна Аманда. — Лека нощ.

— Лека нощ — когато се отпусна върху леглото си. Аманда въздъхна дълбоко. Чувстваше се нещастна. И много нервна. Но вече знаеше, че Слоун ще бъде причина за безсънието ѝ.

ШЕСТА ГЛАВА

Дойде точно навреме. Ако имаше нещо, за което човек можеше да разчита на Аманда Калхун, то беше точността ѝ. Вървеше бързо и за да я пресрещне. Слоун трябваше да прекоси вътрешния двор. Сложи дланта си върху ръката ѝ в момента, в който отваряше портата към басейна. Тя рязко се извърна.

— Нямаш ли си друга работа?

— Искам да говоря с теб.

— Това е време, което отделям лично за себе си и нямам намерение да говоря с теб — Аманда тръшна вратата под носа му.

Слоун пое дълбоко дъх и я отвори.

— Добре, тогава просто слушай.

— Не искам да говоря с теб, не искам да те слушам — Аманда свати хавлията и скочи в басейна.

Заплува и с всеки удар сипеше проклетия срещу него. Почти през цялата нощ не можа да се отърси от спомена за последната им среща. Отново и отново премисляше всичко. Чувстваше се нещастна и изнервена. Когато сутринта се събуди, си обеща никога повече да не допусне да бъде докосната от него. Никога повече той нямаше да има възможността да я накара да се чувства безпомощна и копнееща за него. Животът ѝ започваше да тече по начин, по който тя искаше. И нито Слоун О'Райли, нито някой друг би могъл да препречи пътя ѝ. В този миг връхлетя върху него. Изруга и изплува на повърхността. Слоун стоеше потопен до гърдите във водата.

— Какво правиш?

— Реших, че ако застана тук, може би ще те накарам да ме чуеш.

Аманда присви очи и отхвърли назад мокрите си коси. Едва потисна смеха си.

— Басейнът е отворен за гости след десет часа.

— Да, това вече го спомена. Защо не ми каза, че водата е ледена?

— Така е — този път Аманда не успя да потисне смеха си. —
Затова предпочитам да се движа.

Тя се плъзна леко във водата. Слоун я последва секунда по-късно. Със слънчев загар, кожата му блестеше като мокра мед. Аманда се запита какво ли би изпитала ако прокара ръка по раменете му? Да почувства обтегнатите, гладки мускули под пръстите си, допира на тялото му в ледената вода? Ледена? Басейнът сега ѝ заприлича на сауна. Аманда заплува по-бързо. Може би ако успееше да го изпревари, би прогонила и натрапчивите си мисли. Слоун я следвате неотлъчно и в начина, по който ръцете им едновременно се вдигаха и падаха, краката им прорязваха водата телата им се обтягаха, имаше нещо неизказано красиво и чувствено. Аманда вложи цялата си потисната страст в усилието да не изостане в това негласно състезание между равни. Когато почувства разкъсваща болка в дробовете и непреодолима слабост в мускулите, се вкопчи в ръба на басейна и се разсмя.

За Слоун тя никога не бе изглеждала по-красива. Водни капчици искряха по косите и лицето ѝ, очите ѝ блестяха от задоволство. В този момент повече от всичко друго на света, Слоун искаше да я притисне към себе си. Но през дългата безсънна нощ, която прекара той си бе дал обещание, което сега трябваше да удържи.

— Плуването стопля.

— Добър плувец си. За човек от Оклахома.

— И ти се справяш доста добре. За жена.

Тя отново се разсмя и положи глава ги ръба на басейна. Извърна поглед към мъжа. Мократа му коса беше потъмняла и полепнала на кичури по челото и раменете. Изкушаваше се да ги докосне.

— Обичам да се състезавам.

— Това състезание ли беше? Мислех, че просто леко се раздвижваме.

— Трябва да тръгвам.

— Ще ме изслушаш ли?

Младата жена изведнъж стана сериозна.

— Нека оставим това сега — тя се повдигна и седна.

— Манди...

— Нямам желание отново да споря с теб. Защо не оставим нещата така?

— Защото искам да се извиня.

— Ако ти просто... — тя замълча и впери поглед в него. — Моля?

— Искам да се извиня — леко докосна раменете ѝ. — Снощи прекалих. И искам да ми простиш.

— О! — объркана, Аманда сведе поглед.

— Сега от теб се очаква да кажеш: „Добре, Слоун, приемам извинението ти.“

— Да, предполагам, че е така — усмихна се Аманда. — Истински мошеник си.

— Благодаря.

— Така е. Сипеш заповеди и заплахи, после изведнъж се държиш, сякаш нищо не се е случило — тя поклати глава и направи опит да се изправи.

Слоун я задържа на мястото ѝ.

— Ти ме предизвика. Не можех да понеса мисълта, че ще бъдеш с друг мъж.

— Не мисля, че...

— Излишно е да мислиш за тези неща. Аз зная как се чувствам, когато те погледна.

— Не мога да не мисля. Така съм устроена.

— Добре, ето ти нещо ново, върху което можеш да размишляваш. Влюбен съм в теб.

— Не говориш сериозно, нали? — в погледа ѝ се промъкна паника. — Аз не...

— Не ме интересува ти какво чувстваш. Просто ти обяснявам причината за моето поведение. Останалото решавай сама.

— Аз не... не съм сигурна как... Направи го само, за да ме объркаш, нали?

— Права си. Дай ми целувка, Калхун.

Тя се извърна и умело се изплъзна от прегръдката му.

— Няма да те целувам повече, защото когато го правя оставам без капчица разум в главата.

— Миличка, това е най-хубавото нещо, което си ми казвала.

Слоун се измъкна от басейна, но Аманда скочи и грабна хавлията си.

— Стой там. Говоря сериозно. Или ми дай време да осмисля всичко, което ми казваш, или ще те ударя. А аз удрям под пояса.

— Добре, печелиш — Слоун прокара език по зъбите си. — Какво ще кажеш да те повозя след работа?

Аманда си помисли, че би било чудесно да пътуват заедно сред хълмовете със свалени стъкла. Но за съжаление, беше заета.

— Не мога. Довечера е приемът на Кейти. Ще я изненадаме, когато се върне от работа — тя се намръщи. — Това фигурира в програмата ти.

— Просто съм забравил. Тогава утре.

— Утре е последната ми среща с фотографа, после трябва да помогна на Сузана с цветята. Невъзможно е да излезем и вдругиден. Повечето гости от провинцията пристигат тогава, а ще правим и репетиция на церемонията.

— Тогава след сватбата.

— След сватбата аз... — тя се усмихна — Ще ти отговоря по-късно — взе хавлията си и тръгна към изхода.

— Хей, аз нямам кърпа.

— Зная — засмя се Аманда.

По-късно същия следобед. Слоун скицираше фасадата на „Тауърс“ на долната тераса. Искаше да прибави ново външно стълбище, без да наруши композиционното единство. Когато към него приближи Сузана с две пълни кошници цветя, той спря да рисува.

— Прощавай — тя се поколеба, после опита да се усмихне. — Не предполагам, че си тук. Трябва да приготвя терасата за приема.

— След минута си тръгвам.

— Добре — тя остави кошниците и влезе. После започна да изнася навън столовете и хартиената украса. Минутите в мълчание течаха бавно и мъчително, докато накрая Сузана не издържа, остави един от лебедите на Аманда и погледна мъжа. — Слоун, срещали ли сме се преди?

— Не — отвърна той, без да вдига глава.

— Странно, но имам усещането, че ме познаваш и за съжаление, мнението ти за мен не е много добро.

Слоун я погледна хладно.

— Не те познавам, Сузана.

— Тогава защо... — тя замълча. Трудно понасяше подобни отношения. Извърна се и тръгна към вратата, но чувстваше погледа му прикован в гърба ѝ — леден и изпълнен с негодувание. Застави се отново да се извърне към него. — Не, няма да оставя нещата така. Ти си гост в дома ми. Слоун. Неприятно ми е да се чувствам, сякаш стъпвам по тънък лед в собствения си дом. Какво означава поведението ти?

Слоун захвърли бележника си върху малката масичка.

— Името ми не ти ли напомня нещо, Сузана? Как ти звучи името О'Райли?

Озадачена, тя прокара пръсти през косата си.

— Защо не говориш направо?

— Предполагам, за теб не е било трудно да го забравиш. За теб тя е била само малко неудобство.

— Кой?

— Меган. Сестра ми Меган.

Напълно объркана, Сузана поклати глава.

— Не познавам сестра ти.

Думите ѝ го накараха да побеснее. Слоун пристъпи към нея, без да обръща внимание на страха, който се четеше в очите ѝ.

— Да, вярно е, никога не сте се срещали. И защо да се тревожиш излишно, наистина? За теб е било достатъчно тя да бъде отстранена. Не че си имала кой знае каква полза от това. Бакстър Дюмонт винаги е бил мръсник, но тя го обичаше.

— Сестра ти? — с треперещи пръсти Сузана докосна челото си. — Сестра ти и Бакс?!

— Не се опитвай да се измъкнеш! — Слоун я хвана грубо за лакътя, когато тя опита да се извърне. — Защо го направи? От любов или заради парите? Както и да е можеше да покажеш поне малко състрадание. По дяволи те, тя беше на седемнайсет, при това бременна. Не можа ли да си прибереш ноктите, поне докато онзи безгръбначен мръсник види сина си?

Сузана пребледня като платно.

— Син? — прошепна тя.

— Тя беше дете. Изплашено дете, готово да повярва на всяка лъжа. Искаше ми се да го убия. Но така нямаше да помогна на Мег. А ти, ти дори не можа да ѝ подхвърлиш огризките от масата си. Държала

си се така, сякаш тя и детето не съществуват. А когато ти се обадила и те помолила за разрешение той да вижда сина си поне веднъж или два пъти в годината, ти си я нарекла уличница и си я заплашила, че ще ѝ отнемеш сина, ако още веднъж опита да се свърже с безценния ти съпруг.

Сузана се задушаваше. Опита да се освободи от ръката, която притискаше лакътя ѝ, но нямаше сила и за това. Слоун не откъсваше поглед от лицето ѝ. В очите и нямаше и следа от свян, присмех или дори гняв. Тя беше просто шокирана.

— Господи! — прошепна той. — Ти не си знаела!

Сузана мълчаливо поклати глава. Когато пръстите му се разтвориха, тя се извърна и се втурна в къщата. Слоун остана вцепенен, притиснал очите си с длан. Отвращението, което изпитваше към Сузана, се обърна срещу него самия. Тръгна след нея, но на прага се сблъска с Аманда.

— Какво ѝ стори? — тя го изтласка навън. — Какво, за Бога ѝ каза?

— Къде отиде тя?

— Няма да ти позволя да се доближиш до нея. Само като си помисля, че бях започнала да ти имам доверие... Върви по дяволите! — Аманда затръшна вратата към терасата и превъртя ключа.

Слоун остана за миг неподвижен. После изруга и слезе по каменните стъпала, които водеха встрани от къщата. Откри Сузана, седнала на балкона на първия етаж, впила поглед в скалите. Щеше да тръгне към нея, когато Аманда излетя от вратата.

— Не приближавай към нея! Просто се обърни и тръгни направо. И не спирай, преди да си стигнал Оклахома.

— Това не е твоя работа.

Сузана хвана Аманда за ръката.

— Всичко е наред. Трябва да поговоря с него. Манди. Насаме.

— Но...

— Моля те, важно е. Върви долу и довърши приготовленията.

— Сузана... — вече бяха сами и Слоун се опитваше да намери подходящите думи.

— Как се казва? — попита тя.

— Кой?

— Момчето. Как се казва?

— Не мисля...

— По дяволите, как му е името? — тя рязко се извърна и го погледна. Шокът беше отстъпил място ни гневни сълзи. — Той е полубрат на собствените ми деца. Искам да зная името му.

— Кевин. Кевин О'Райли.

— На колко години е?

— На седем.

Сузана се извърна и притвори очи. Преди седем години се беше омъжила току-що и беше изпълнена с надежди, мечти и сляпа любов.

— И Бакстър знаеше? Знаел е, че има дете?

— Да, знаеше. Отначало Меган не искаше да каже кой е бащата на детето, но след като говорила с теб... Всъщност тя не е говорила с теб, нали?

— Не. Навярно е разговаряла с майката на Бакстър.

— Моля те да ми простиш.

— Вече ти простих. Ако подобно нещо се беше случило на някоя от сестрите ми, аз навярно щях да бъда още по-груба. Продължавай.

Слоун си помисли, че тя е по-издръжлива, отколкото изглежда.

— След телефонния разговор беше съвсем отчаяна. Тогава ми разказа всичко. Срећнала го в Ню Йорк, докато била на гости у приятели. Той бил по работа там. Предложил да ѝ покаже града. Дотогава не беше ходила в Ню Йорк. Просто ѝ завъртял главата. Тя беше още дете.

— На седемнайсет — прошепна Сузана.

— И наивна при това. Обещал ѝ всичко. Че ще се ожени за нея, че ще дойде в Оклахома ѝ ще се запознае със семейството ѝ. Но когато тя се върна вкъщи, повече не я потърси. Свързала се е него един или два пъти. Той я обсипал е извинения и още по-големи обещания. После разбрала, че е бременна.

Слоун замълча. Опитваше се да преодолее мъчителния спомен за гнева и безсилието, които го бяха обзели, когато разбра, че сестра му — все още дете, ще има бебе.

— Когато му казала, бързо променил тактиката. Наговорил и такива ужасни неща. И тя порасна бързо. Прекалено бързо.

— Навярно и с било трудно. С дете без баща — Сузана можеше да си представи това по-добре, отколкото Слоун предполагаше.

— Държеше се. Семейството ни е сплотено. За щастие и парите не бяха проблем. Тя и детето имаха всичко необходимо. Никога не е искала парите му, Сузана.

— Разбирам това.

— Когато Кевин се роди, Меган бе много щастлива. Заради детето още веднъж опита да се свърже с Дюмонт и накрая реши, да се обърне към съпругата му. Единственото, което искаше, беше синът ѝ да не бъде лишен от контакт с баща си.

— Разбирам — Сузана се извърна и го погледна — Слоун, ако имах някакво влияние върху Бакстър сама щях да настоявам за това, но — тя вдигна ръце и безпомощно ги отпусна — аз не мога да направя нищо дори по отношение на децата, които е признал.

— За Кевин е по-добре нещата да останат, както са Сузана — той прокара ръка по разрошената си коса, — как е възможно жена като теб да се обвърже с Дюмонт?

— Някога бях млада, наивна и вярвах, че ще бъда винаги щастлива — усмихна се леко. По-късно, когато останеше сама, щеше да се отдаде на мъката си. — Искам да те помоля за една услуга. Ще се радвам ако децата ми научат за Кевин, и ако това няма да разстрои сестра ти — да се срещнат.

— Това много ще я зарадва.

— Джени и Алекс ще бъдат очаровани — погледна часовника си. — Говорим за тях, а те навярно са се върнали вкъщи и влудяват леля Коко. По-добре да отида при тях.

Слоун погледна към терасата.

— Аз също трябва да тръгна. Трябва да поправа още една грешка.

— Късмет! — усмихна се Сузана.

На терасата Аманда връзваше дълги серпантини, а Лайла лениво прикрепяше балони към облегалките на столовете. Дългата маса вече беше с бяла покривка. При шума от стъпките му, Лайла леко подхвърли един балон.

— Ще отида да проверя дали леля Коко е привършила с шоколадовите сладкиши — отпрати се към вратата, но когато приближи до Слоун, забави крачка. — Ще ми бъде неприятно да мисля, че съм сгрешила за теб. — После влезе в къщата и притвори вратите след себе си.

— Или си безочлив, или просто глупав, за да имаш наглостта да идваш тук, след всичко, което направи.

— Ти не знаеш нищо за това. Със Сузана изяснихме нещата.

— Така ли мислиш? — Аманда гневно постави върху масата купчинни. — Толкова бързо? Като си помисля, че само преди няколко часа бях почти убедена, че ти си мъжът, когото бих обикнала. А после, когато се прибрах вкъщи, намерих сестра си съсипана и за това си виновен ти! Какво направи с нея?

— Просто разполагах с погрешна информация. И съжалявам за това.

— Не е достатъчно.

Слоун се чувстваше прекалено изморен, за да спори.

— Засега трябва да те удовлетвори. Ако те интересуват повече подробности, поговори със Сузана.

— Но аз питам теб.

— Случилото се засягаше само нея и мен. То няма отношение към теб.

— Тук грешиш. Когато се забъркаш с една Калхун ще си имаш работа с всички. Бих могла да почакам да мине сватбата, защото ти си кумът, но сега ще направя всичко възможно, за да се уверя, че ще се върнеш там, откъдето си дошъл.

— Казах ти вече, приключих с това.

— И ние приключихме с теб, О'Райли. „Гауърс“ няма нужда от теб. Нито пък аз.

В този момент Трент отвори вратата на терасата. Хвърли поглед към приятеля си и бъдещата си балдъза и прочисти гърлото си.

— Изглежда съм избрал неподходящ момент.

— Напротив — Аманда заби лакът в стомаха на Слоун, преди да се извърне към Трент. — Тази вечер тук няма място за мъже. Защо не вземеш този мошеник, който ни навлече, и заедно да потърсите някое място, където бихте прекарвали добре? — тя се провря покрай Трент и влезе в къщата.

— Е — въздъхна Трент, — мисля, че забравих да те предупредя за темперамента на сестрите Калхун, преди да ти предложи работата.

— Да, така е — Слоун погледна намръщено към отворената врата и почеса брадата си. — В този град има ли някой шумен тъмен бар?

— Предполагам, че ако потърсим, ще открием.

— Добре тогава. Да идем да се напием.

Откриха подходящ бар. Слоун се отпусна уморено в едно сепаре в дъното и поръча уиски. Разказа на Трент, за недоразумението със Сузана.

— Бакстър Дюмонт е баща на Кевин?! Никога не си ми разказвал за това.

— Обещах на Мег да не казвам на никого. Дори вкъщи не знаят.

Трент отпи мълчаливо от чашата си. После поклати глава.

— Трудно ми е да проумея как този себичен негодник може да бъде баща на три страхотни деца.

Слоун кимна и отново поръча уиски.

— И аз, без да се замисля, стоварих всичко върху Сузана. По дяволите, Трент, никога няма да забравя погледа ѝ, когато се нахвърлих върху нея.

— Ще се оправи. От онова, което Кейти ми е разказвала, зная, че се е справяла и с по-тежки ситуации.

— Сигурно. Но не ми е приятно да наранявам така една жена. Бях започнал да се чувствам като нещо, което човек бърза да остърже от обувките си, когато Аманда връхлетя върху мен.

— Тези жени държат една на друга.

— Да — Слоун се намръщи и отново отпи.

— Защо не ѝ обясни как стоят нещата?

— Не беше нейна работа.

— Но ти го разказа на мен.

— Различно е.

Мълчаливо продължиха да пият. Бяха много различни. Единият носеше избелели джинси, другият — елегантни панталони, единият се беше излегнал лениво в сепарето, другият седеше небрежно отпуснат. И двамата разполагаха с пари. Единият от недвижими имоти, другият — от нефт, но произходът и семейната им среда бяха съвсем различни. Трент за пръв път видя истинско семейство, когато се обвърза с Калхун, а Слоун винаги беше имал на кого да разчита. Почти нищо не ги свързваше, и въпреки това се сближиха още през първия семестър в колежа. Приятелството им продължаваше вече повече от десет години.

Слоун бе обзет от самосъжаление и затова усещането, че се напива, му доставяше удоволствие. И понеже безпогрешно разпознаваше симптомите, Трент добросъвестно остана трезв.

След още една чаша Слоун извърна поглед към приятеля си.

— Откога започна да носиш баскетболни обувки.

Трент хвърли поглед към краката си и се усмихна на себе си. Олицетворяваха промяната, настъпила в него след срещата му с една темпераментна брюнетка.

— Това не са баскетболни обувки. Това са спортни обувки.

— Каква е разликата? — Слоун присви очи. — Не носиш и вратовръзка. Как така си без вратовръзка?

— Влюбен съм.

— А-аа — Слоун се облегна назад. — Гледай ти каква работа. Съвсем си откачил.

— Ти мразиш вратовръзките.

— Точно така. Проклетата жена, съвсем се побърках, откакто я срещнах.

— Кейти?

— Не. Говоря за Аманда.

— Да — Трент се усмихна. — Теб винаги те побърква някоя жена. Не познавам мъж по-уязвим към очарованието на нежния пол от теб.

— Нежен пол ли? Друг път! Първо връхлита върху мен, после ме блъска на земята. Две думи не мога да кажа, без да се нахвърли върху ми — Слоун поръча нова чаша и поверително се наведе над масата. — С теб се знаем от десет години. Няма да отречеш, че аз съм уравновесен, разбран човек.

— Така е — ухили се Трент. — Като оставим настрана случаите, когато не си такъв.

Слоун удари с длан по масата.

— Ето, това е — закима усърдно и извади пура. — Какво тогава й става?

— Ти кажи.

— Ще ти кажа — Слоун размаха пурата пред лицето на Трент. — Има дяволски нрав и инат на муле. Само като погледнеш краката й, всичко ти става ясно — вдигна чашата, която току-що сложиха пред

него и дълбокомислено повдигна вежди. — Това е. Има страхотни крака.

— Забелязал съм. Семейна черта.

Слоун изпразни чашата на един дъх.

— Трябва ли да те нося до вкъщи?

— И дума да не става — облегна се назад и се отдаде на приятното чувство на опиянение, което го беше обзело. — Защо ти е да се жениш, Трент? Двамата ще си бъдем по-добре, ако си тръгнем самички оттук.

— Защото я обичам.

— Да-а — Слоун с въздишка изпусна струя дим. — Така те омотават! Впримчват те и ти не можеш да мислиш. Преди време смятах, че Бог е създал жените за радост на очите, но вече зная. Те са тук само за да превърнат живота на мъжете в ад — Слоун се извърна към Трент — Забелязвал ли си как се полюлява полата ѝ, когато върви? Особено когато бърза, а тя винаги бърза.

Трент се разсмя и вдигна чаша.

— Пия за това.

— И как тръсва косата си, когато ти крещи? Очите ѝ са много изразителни! Тогава ти я притискаш към себе си и Бог да ти е на помощ! — Слоун отпи нова глътка.

Трент предпазливо остави чашата на масата, наведе се и се вгледа в лицето на приятеля си.

— Слоун, дали не греша, като започвам да мисля някои неща или си просто пиян?

— Не чак толкова пиян — Слоун смутено побутна чашата встрани. — От мига, в който я срещнах, не съм спал като хората. И откакто я видях, сякаш никога не е имало друга преди нея — опря лакти на масата и прокара длан по лицето си. — Луд съм по нея, Трент.

— Жените от рода Калхун са в състояние да направят това — Трент го погледна и се ухили. — Добре дошъл в отбора.

Цял ден валя и аз не можах да отида при скалите. Сутринта забавлявах децата, за да не се изнервят от това, че са вкъщи. Разбира се, те се скараха, но бавачката ги развличаше със сладкиши. Дори момчетата се забавляваха, когато пихме чай от миниатюрните

чашки на китайския сервиз на Колийн. За мен това беше един от онези дни, които майките помнят цял живот. Никога няма да забравя смеха на моите деца, милите въпроси, с които ме отрупват, начина, по който слагат главички в скута ми, когато наближи часът за сън.

Ще запазя завинаги в себе си спомена за този единствен ден. Едва ли ще имам друг като него. Те няма да бъдат още дълго моите малки деца. Колийн вече говори за балове и нови дрехи.

Понякога си мисля как ли би изглеждал животът ми, ако Кристиан беше мъжът, който влиза сега в салона. Той не би кимнал разсеяно. Не би забравил да попита за децата.

Не, Кристиан първо би дошъл при мен. Би протегнал ръце, за да докосне моите, когато стана, за да го целуна. Би се разсмял, както се смее по време на откраднатите ни часове на скалите.

А аз бих била щастлива. Без тази сладка болка в гърдите. Без чувството за вина. Тогава не бих търсила спокойствие и усамотение в моята кула, не бих стояла сама, вперила поглед в сивия дъжд, докато записвам мечтите си в тази тетрадка.

Тогава бих живяла своите мечти.

Но това е само плод на въображението ми. Като приказките, които разказвам на децата, за да ги приспя. Приказки с щастлив край за благородни принцове и прекрасни девици. Животът ми не е възшебна приказка. Но може би след време някой ще разтвори тези страници и ще прочете написаното от мен. Надявам се да е с горещо и благородно сърце и да не ме вини за изневярата към съпруга ми, когото никога не съм обичала, а да се радва с мен в моята радост през няколкото кратки часове, прекарани с мъжа, когото ще обичам и след смъртта си.

СЕДМА ГЛАВА

Под затворените си клепачи Слоун виждаше малки човечета, които размахваха остри брадви. Опита да се обърне, за да ги успокои. Груба грешка. Осъзна това, когато едва забележимото движение даде знак на банда пирати, скупчени във фланговете да забият барабаните, давайки сигнал за атака. Предпазливо придърпа възглавницата върху лицето си. Надяваше се да задуши острия звук или, ако това не помогне — себе си.

Но чуването продължи да отеква, докато той най-после осъзна, че идва от вратата. Предаде се и се измъкна от леглото. Чувстваше се щастлив, че е сам и никой не чува стоновете му. В стаята около него плуваха сини сенки.

На прага стоеше Аманда. Не ѝ трябваше много време, за да разбере причината за зачервените очи, наболата брада и подпухналите устни. Освен разкопчаните джинси, с които беше спал, не носеше нищо друго.

— Личи ти, снощи си се забавлявал добре — не пропусна да отбележи тя.

Изглеждаше чиста и свежа като току-що колосана блуза. Повод, достатъчен за убийство по негова преценка.

— Ако си дошла тук, за да ми развалиш деня, закъсняла си — понечи да затвори вратата, но тя я задържа отворена и влезе.

— Искам да говоря с теб.

— Вече говорихме — в същия миг той съжали, че се извърна толкова рязко. Прилоша му от пулсиращата болка в слепоочията. Положи неимоверни усилия, за да се задържи прав и да не запълзи по пода.

— Чувстваш се отвратително, предполагам.

— Отвратително? — Слоун присви очи, за да не изпаднат от главата му. — Нищо подобно. Чувствам се страхотно. Аз живея заради махмурлука.

— Сега имаш нужда от студен душ, два аспирина и прилична закуска.

Слоун издаде нечленоразделен звук и се завлече до леглото.

— Калхун, стъпваш върху плаващ лед.

— Няма да остана дълго при теб — решена да доведе мисията си докрай, тя го последва. — Просто исках да поговорим за... — вратата на банята се затръшна пред нея. — Добре тогава — въздъхна Аманда и сложи ръце на кръста.

Останал сам, Слоун захвърли джинсите и застана под душа. С една ръка се подпря на стената, а с другата пусна студената вода. Ядно изруга, но думите му рикошираха в стените и се забиха в собствената му глава. Все пак, когато излезе изпод душа, пристъпваше малко по-сигурно. Добра се до шишенцето с аспирин, пребори се с капачката и изгълта три таблетки. Не прогони махмурлука, но поне се разсъни, за да може вече напълно да му се наслаждава. Омота една хавлия около кръста си и излезе от банята.

Надяваше се Аманда да е схванала намека, но когато отвори вратата, видя, че младата жена е в стаята, наведена над чертожната му дъска. Беше подреждала. Пепелниците бяха почистени, чашите — събрани върху подноса, а нечистите му дрехи — прибрани. Всъщност бяха в ръцете ѝ.

— Какво, по дяволите, вършиш?

Решена да бъде приветлива. Аманда вдигна поглед и се усмихна.

— О, върна ли се вече? — видът му я принуди да прикове жизнерадостния си поглед върху лицето му. — Разглеждах проекта ти.

— Попитах защо си подреждала.

— Не разбирам как можеш да работиш в кочина — не се стърпя тя.

— Обичам да работя в кочина. Ако не беше така, можех и сам да разтребя.

— Чудесно — раздразнена, Аманда подхвърли дрехите му и те се разпиляха из цялата стая. — Така по-добре ли е?

Слоун бавно дръпна фланелката, приземила се върху главата му.

— Калхун, знаеш ли кое е по-опасно от мъж с махмурлук?

— Не.

— Няма друго такова нещо — пристъпи заплашително към нея, когато на вратата отново се почука.

— Закуската ти — гласът на Аманда внезапно беше изтънял.

Съкрушен. Слоун се отпусна в креслото и подпря главата си с ръце. Така щеше да му е по-лесно да я хване, когато падне.

— По дяволите! Не искам закуска.

Но въпреки това посегна към чашата с кафе. Аманда остана доволна от успеха си. Помисли си, че наистина изглежда трогателно. Мократа коса падаше върху лицето му. Искаше и се да коленичи до него и да отхвърли влажните кичури назад, но вероятно той щеше да захапне ръката ѝ, а на нея и се искаше и да оцелее.

— Трент каза, че снощи си пийнал добре.

Слоун остави пикантния доматиен сос и присви очи, за да фокусира погледа си.

— И ти дойде лично да се насладиш на сутрешната картинка?

— Не точно. Помислих си, че понеже аз съм виновна да изпаднеш в това състояние, би трябвало...

— Не се нуждая от съчувствието ти, Калхун, нито от чувството ти за вина, повече от закуската ти.

— Добре. Дойдох тази сутрин просто за да се извиня.

— За какво? — Слоун отхапа от препечената филийка.

— За онова, което казах вчера — Аманда крачеше нервно из стаята. Когато отиде до прозореца, рязко дръпна щорите, без да обръща внимание на стона, който се изтръгна от Слоун, когато ярката светлина нахлу в стаята. — Думите ми бяха просто защитна реакция. Не знаеш какво е преживяла Сузана, колко дълбоко беше наранена. Или може би заради онова, което се е случило на сестра ти, би могъл да си представиш защо за мен беше непоносимо да я гледам в това състояние. Беше ми още по-тежко, защото не съм безразлична и към теб.

Ако имаше нещо, което го караше да се чувства слаб, това бяха сълзите. Слоун искаше да ги спре, да я успокои, затова стана и взе ръцете ѝ в дланите си.

— Предполагам, за теб е толкова трудно да се извиняваш, колкото и за мен.

— Като горчиво хапче е, нали?

— Защо не го наречем по друг начин? — каза Слоун и се наведе към нея, но тя отстъпи назад.

— Искам да помисля за това.

— А аз искам да те любя.

Сърцето ѝ сякаш замря. За човек, който говори толкова бавно, как успяваше така бързо да прескача от една тема на друга?

— О, дежурна съм. Почивката ми вече свърши и Щенерсон...

— Защо ли не му позвъня? — Слоун допря пръстите ѝ до устните си. Главоболието му вече беше притъпено, отстъпило пред друга болка, много по-приятна, която сега почувства в слабините си. — Ще му кажа, че имам нужда от помощник-управителя за някой друг час.

— Мисля...

— Хайде, пак почнахме — промърмори той и докосна с устни лицето ѝ.

— Всъщност аз трябва... — мислите ѝ се объркаха, когато мъжът плъзна устни по шията ѝ. — Наистина трябва да се връщам в кабинета си и... — тя пое дълбоко дъх. — Искам да бъде сигурна. Трябва да зная какво върша.

— Виж какво, Калхун. Помисли за това. Добре си помисли. До сватбата. Веднъж вече говорихме. След сватбата, ако не дойдеш при мен, по-добре се погрижи да отидеш някъде много далеч.

— Звучи като ултиматум — между веждите ѝ отново се появи бръчка.

— Не, това е факт. Ако бях на твое място щях да изляза през тази врата, докато все още имам възможност да го направя.

Аманда се запъти към вратата, изпълнена с достойнство. Преди да излезе, се извърна с усмивка, която можеше да го влуди.

— Приятна закуска — пожела тя и затръшна вратата след себе си. Беше сигурна, че той отново обхвана главата си.

— Не мислех, че ще бъде толкова нервна — Кейти не откъсваше поглед от провесената на вратата на гардероба ѝ сватбена рокля от бяла коприна и дантела. — Може би щеше да бъде по-добре, ако носех обикновени дрехи.

— Не ставай смешна. И престани да се въртиш — Аманда се наведе към сестра си и добави още малко руж върху лицето ѝ. — Естествено е да си нервна.

— Защо? Обичам Трент и искам да се омъжа за него. Защо сега, когато това ще се случи, съм толкова нервна?

— Навярно трябва да повикам леля Коко да ти изнесе една кратка лекция за нещата от живота? — усмихна се Аманда.

— Много смешно — но идеята ѝ хареса и тя се усмихна. — Кога ще дойде Сузана?

— Казах ти, когато облече децата. Джени може и да харесва идеята да бъде шаферка, но Алекс е най-недоволният шафер на този свят. По-скоро би носил автоматичен пистолет, отколкото сатенената възглавничка с пръстените. И преди да попиташ, Лайла е долу, за да провери дали всичко е наред. Макар че изобщо не разбирам защо ѝ се доверяваме за това.

— Всичко ще бъде наред. Когато става дума за нещо важно тя винаги се справя. А това е важно, Манди.

— Зная, миличка. Това е най-важният ден в живота ти — с овлажнели очи Аманда притисна буза до лицето на Кейти. — И ти ще бъдеш щастлива.

— Да, ако можем непрекъснато да сме тук, но ние ще бъдем тук, освен когато... когато сме в Бостън.

— Не започвай отново. След всички усилия, които положих, за да бъдеш красива сега няма да ти позволя да слезеш със зачервени очи и течащ нос — Аманда издуха собствения си нос и отстъпи назад. — Сега нека ти помогна да се облечеш.

Когато малко по-късно в стаята влезе Сузана, хванала за ръце децата, тя не успя да потисне сълзите си.

— О, Кейти, изглеждаш великолепно.

— Наистина ли? — Кейти прокара ръка по семплата вталена рокля. Плътната дантела обвиваше голите ѝ рамене.

— Да, прекрасна си — Сузана се наведе към сина си. — Алекс, опитай се да бъдеш мирен поне пет минути.

Алекс изпробва саркастичната усмивка, която напоследък упражняваше пред огледалото.

— Мразя поясите.

— Зная, но ако не искаш да го завържа около устата ти, стой мирен — Сузана се извърна към Кейти. — Имам нещо за теб — подаде на Кейти малка кутийка. Вътре лежеше сапфир с форма на сълза закачен на златна верижка.

— Огърлицата на мама — прошепна Кейти.

— Леля Коко ми я даде, когато... На моята сватба. Искам да я носиш на своята.

Кейти склочи пръсти около камъка.

— Вече не съм нервна.

— Значи това е ключът към паниката — Аманда се наведе и целуна Кейти. — Ще изтичам долу да видя дали всичко е наред.

Докато слизаше, мислено изброяваше всичко, което трябваше да провери. За секунда се спря пред огледалото в салона.

— Изглеждаш страхотно — тя вдигна поглед и видя Слоун. — Просто страхотно.

— Благодаря — за миг двамата останаха втренчени един в друг. Той беше в смокинг, а тя — в прекрасна дълга рокля с прасковен цвят. — Аз... Къде е Трент?

— Има нужда от няколко минути за себе си. Баща му е тук и вероятно иска да му даде някои съвети. Когато човек се е женил толкова пъти, колкото господни Сент Джеймс, има какво да сподели — лицето на Аманда доби изражение, което накара Слоун да се разсмее. — Не се тревожи. Видях го навън с Коко и чаша шампанско в ръка. Говореха като стари приятели.

— Мисля, че се познават отдавна — когато Слоун пристъпи към нея, тя изведнъж заговори бързо. — Изглеждаш чудесно. Не мислех, че смокинга ще ти стои толкова добре. Искам да кажа, че не очаквах толкова да ти отива. Имам предвид... — смехът му я обърка съвсем. — Трябва да вървя.

— Почти всички са в градината.

— Фотографът?

— Готов е.

— Шампанското?

— В кофичката с лед — Слоун приближи към нея и повдигна с пръст брадичката ѝ. — Сватбата те прави нервна Калхун. Ще запазиш ли един танц за мен?

— Разбира се.

— А по-късно? Аз...

— Кейти е готова — извика Алекс от стълбите на втория стаж. — Няма ли най-последно да приключим с тая тъпа история?

Слоун се засмя и целуна пръстите ѝ.

— Не се притеснявай. Ще се погрижа младоженецът да си бъде на мястото.

— Добре... — Аманда вдигна слушалката на телефона — Да? О, Уилям, наистина сега не мога да говоря. Сватбата започва... Утре? Не, разбира се... Да, би било чудесно. Три часа? До утре — все още притеснена, тя се извърна и срещна студения изпитателен поглед на Слоун.

— Не пропускаш нито една възможност, Калхун.

— Какво искаш да кажеш?

— Сигурно е по-добре да обсъдим това след сватбата.

— Прав си — нервно се съгласи Аманда и се извърна.

Секунди по-късно жените от рода Калхун се отправиха надолу по градинската пътека. Първа вървеше Сузана, после Лайла, след нея Аманда, следвана от сияещата Джени и смутеният Алекс. Когато заеха местата си Аманда правеше и невъзможното, за да се овладее и да не гледа непрекъснато към Слоун. После, когато Кейти излезе, обвита в дългия бял воал. Аманда забрави всичко. До нея вървеше Коко и хълцаше. Щеше да предаде на младоженеца най-младата си племенница.

Аманда не откъсваше поглед от сестра си, която сега произнасяше думите на брачния обет под клоните на уханната глициния. Аманда през сълзи видя как мъжът, който вече беше неин зет, сложи пръстен от смарагди на ръката на Кейти. Младоженците не откъсваха очи един от друг и погледите говореха повече от всички обещания, от всички клетви. Кейти и Трент размениха първата целувка като съпрузи.

— Свърши ли най-последно? — интересува се Алекс.

— Не — чу се Аманда да отговаря, докато погледът и търсеше Слоун. — Сега започва.

— Красива сватба — бащата на Трент целуна Аманда. — Трент ми каза, че сте я организирали почти сама.

— Добре се справям с детайлите — отвърна тя и му предложи чиния за бюфета.

— Същото чух и аз — елегантен и загорял от слънцето, господин Сейнт Джеймс се усмихваше самоуверено. — Чух и че всички сестри

Калхун са прекрасни. Сега мога сам да се уверя в това.

Очарователен стар флиртаджия помисли си Аманда и се усмихна в отговор, докато той сервираше храна в чинията ѝ.

— Щастливи сме да ви приемем в семейството ни.

— Странно се подреждат понякога нещата. Преди година вдигнах поглед от яхтата си в залива и видях къщата. Реших, че трябва да я притежавам. Сега тя вече е не само част от моя бизнес, но и част от семейството ми — погледна Трент и Кейти, които танцуваха на терасата. — Тя ще го направи щастлив. Ще танцуваме ли?

Бяха направили едва няколко стъпки, когато Слоун завъртя Коко близо до тях и елегантно раздели двойката.

— Трябваше да поискаш позволение — промърмори Аманда, когато Слоун я привлече в обятията си.

— Направих го още преди сватбата. Пък и тя ще флиртува с него, няма да се държи като с далечен роднина.

— Той наистина с далечен роднина — но когато ги погледна, Аманда видя, че Коко и господин Сейнт Джеймс вече се смееха като стари приятели. — Всичко върви добре, надявам се.

— Като по вода. Добра работа свърши.

— Благодаря, но се надявам, че това е последната сватба, която трябваше да организирам, поне за известно време.

— А ти не мислиш ли да се омъжиш?

— Не... Искам да кажа да, но не съвсем.

— Това се казва категоричен отговор.

— Имам предвид, че това не е включено в близките ми планове. През следващите няколко години ще бъда заета с комплекса тук. Винаги съм мечтала да ръководя първокласен хотел, аз да определям политиката, а не само да я прокарвам. Сега Трент ми дава такава възможност и не мога да го разочаровам. Съжалявам, трябва да тръгвам. А ако искаш да бъдеш полезен, опитай се да влезеш в ролята на кум и донеси няколко бутилки от кухнята. Аз трябва да се кача горе и да донеса серпентините.

— Серпентини?

— За колата. В стаята ми са.

— Виж какво — започна Слоун, когато стигнаха кухнята, — защо да не се кача в стаята ти да ти помогна със серпентините?

— Защото искам да украся колата, преди да са се върнали от сватбеното си пътешествие.

Аманда се втурна нагоре по стълбите. Вече беше почти прекосила коридора на втория етаж, когато над главата и изпука дъска и шумът я накара да спре. Привикнала беше към шумовете на старата къща, но този беше различен. Стъпки, осъзна тя. Помисли си, че може би някой от гостите е решил да предприеме импровизирана разходка и се обърна към стълбите. На площадката на третия стаж свит на кълбо, спеше Фред.

— Добър пазач — промърмори тя, наведе се и го потупа по гърба. Той само се преобърна и шумно изхърка. — Фред? — обезпокоена, Аманда отново го разтърси, но вместо да скочи, готов за игра, той остана неподвижен. Когато го повдигна, главата му се отпусна в ръцете и. Прегърна го, но в този момент някой я блъсна отзад и тя удари силно главата си в стената. Ударът я зашемети, но Аманда опита да се изправи на колене. Надолу по стълбите се чуха стъпки. Заслепена от гняв, Аманда се изправи, взе Фред на ръце и се спусна след своя нападател. Рязко спря на втория етаж и се послуша. Запрепъва се надолу по стълбите и се натъкна на Слоун.

— О! Къде бързаш така? — той с усмивка огледа разрошената й коса и измачканата рокля. — Какво се случило, Калхун? Да не си паднала върху кучето?

— Видя ли го? — тя се освободи от прегръдките на Слоун и се втурна към вратата.

— Кого да видя?

— Горест имаше някой — сърцето й биеше бързо, коленете й се подгъваха. — Някой се бе промъкнал на третия етаж. Не зная какво са направили е Фред.

— Чакай — поведе я към стълбите и й помогна да седне. — Дай да видя — взе кучето, повдигна клепачите му и изруга. — Някой го е упоил.

— Упоил? — Аманда отново притисна Фред към гърдите си. — Кой би могъл да направи това?

— Някой, който не е искал той да лае, предполагам. Какво стана?

— Чух стъпки на третия стаж и се качих да проверя кой е. Там намерих Фред. Опитах се да го вдигна, но някой ме блъсна в стената.

— Удари ли се? — мъжът нежно докосна лицето й.

— Не. — Тя пое въздух. — Ако не ме беше зашеметил, щях да го хвана.

— Не ти ли дойде наум да извикаш за помощ?

— Не.

— Глупачка.

— Виж О'Райли, никой няма право да си вре носа в собствената ми къща, да наранява кучето ми и да се измъква безнаказано. Ако не бях зашеметена, щях да го хвана.

— И после какво? Боже Господи, Аманда, не помисли ли, че той може да ти направи нещо много по-лошо?

Явно за това не беше помислила. Но не се предаде толкова лесно.

— Мога да се грижа за себе си. Достатъчно е, че непрекъснато душат наоколо. Но когато вече започнат и да си врат носа в къщата ми, трябва да си понесат последствията — Аманда кимна доволно. — Както и да е, добре го изплаших. Така побягна надолу, че вече сигурно е стигнал селото.

— Трябва да се обадиш в полицията.

— След сватбата. Няма да разваля празника на Кейти и Трент само защото някакъв негодник е решил да търси съкровища днес. Първо ще проверя дали липсва нещо на третия етаж, после ще се върна и ще направя всичко възможно нещата да минат гладко, докато изпратим младоженците. И тогава ще повикам полиция.

— Както винаги, всичко е планирано точно и ясно — в гласа му прозвучаха нотки на безпокойство. — Но нещата невинаги се нареждат така, Аманда.

— Аз ще направя всичко възможно да се наредят така.

— Изобщо не се съмнявам в това. Ти не можеш да допуснеш нещо толкова дребно като предумишлен грабеж или малко нападение да обърка краткосрочните ти планове. Както не можеш да допуснеш някои като мен да обърка дългосрочните.

— Не разбирам защо това те разстройва.

— Не би и могла. Чуваш, че в къщата има някой, който няма работа там, той те удря по главата, но на теб дори и през ум не ти минава да ме повикаш за помощ. И през ум не ти минава да повикаш някого на помощ, дори когато този някой е влюбен в теб.

— Правя това, което трябва.

— Да — кимна той. — Продължавай все така. Аз ще се отдръпна от пътя ти.

ОСМА ГЛАВА

Слоун стоеше на терасата на спалнята си и опитваше да се наслади на прекрасната майска вечер. Напусна „Гауърс“ веднага щом това стана възможно. Тя не се нуждаеше от него. Фактът, че до този момент не беше осъзнал колко силно желае да се превърне в необходимост за нея, не опростяваше нещата. Ето, той стоеше тук и напрягаше слух да долови стъпките ѝ, а тя гонеше крадци или си уговаряше срещи с други мъже. Прекалено дълго вече позволяваше да го прави на глупак.

Тя беше заета, но той трябваше да работи. Тя си имаше своя живот, и той — неговия. Крайно време беше сериозно да се замисли за плановете си. Трябва да е луд, за да се обвърже с една опърничава, неотстъпчива жена. Разумният мъж си търси мила уравновесена жена, която да създаде спокойствие за него след дългия работен ден, а не някоя, която избухва всеки път, когато той се опитваше да поеме дъх.

Щеше да изхвърли Аманда Калхун от мислите си, и най-после да се почувства свободен.

— Слоун.

Той се извърна. Аманда стоеше на вратата. Вместо копринената рокля, носеше лека памучна блуза и спортни панталони. Дрехите ѝ бяха небрежно-елегантни, и в същото време достатъчно сексапилни, за да накарат сърцето му учестено да бие.

— Почуках — започна тя и раменете и леко потръпнаха. — Изплаших се, че няма да ми позволиш да вляза и взех резервния ключ.

— Това не противоречи ли на правилника?

— Да, съжалявам, но въкъщи беше невъзможно да говорим — Слоун мълчеше и очевидно нямаше намерение да ѝ се притече на помощ. Просто стоеше неподвижно с разкопчана бяла риза, извадена над официалния му черен панталон, бос, впил в нея изпитателен поглед. Аманда пое дълбоко дъх. — Не е толкова просто.

— Имаме време — той запали пура и отново се облегна на парапета.

— Днес бях разстроена и изплашена. Заради това, което се случи вкъщи. Зная, че и ти беше разтревожен, а аз се държах грубо. После, когато се успокоих, разбрах, че съм те обидила, като не те помолих за помощ.

— Ще го преживеем.

— Свикнала съм сама да се справям с всичко. Аз съм тази, която винаги трябва да намери логично решение или да направи избор. Когато трябва нещо да бъде свършено, аз го върша. Предполагам, че трябва да го свърша. Свикнала съм повече мен да молят за помощ, отколкото да моля аз.

— Едно от нещата, за които най-много ти се възхищавам, Аманда, е начинът, по който се справяш с всичко — Слоун задържа продължително поглед върху нея и пое дълбоко дим. — Защо не ми кажеш какво възнамеряваш да правиш с мен?

— Не зная — гласът ѝ прозвуча нервно. — И това не ми харесва. Винаги зная какво да правя. Но сега наистина съм объркана — вдигна поглед към него. — За теб нещата са прости, но за мен не е така.

— Прости? Мислиш, че за мен всичко е просто? — Слоун гневно захвърли пурата на пода и стъпи върху нея. — От мига, в който те видях, се пека на бавен огън. Не ми е лесно, Аманда, повярвай.

— Никой не ме е желал по начина, по който ти ме желаеш — прошепна тя. — Това ме плаши. Никога не съм искала някого по начина, по който искам теб. Това ме ужасява.

Слоун протегна ръка и обви китката ѝ.

— Не очакваш, че можеш да говориш тези неща или да ме гледаш така и после да ми кажеш, че трябва да си тръгнеш, нали?

— Не те моля за това — Аманда обви ръце около врата му и притисна устни към неговите. — Слоун...

— Не говори — той погали с устни шията ѝ. Почувства ударите на сърцето ѝ, което биеше в ритъм с неговото. Това единство не беше изпитвал с друга жена. — Нито дума. Просто ела.

Поведе я към спалнята. Остани вратата отворена, за да влезе в стаята ароматът на морето и цветята. Първо докосна косата ѝ, после устните ѝ. Думите бяха излишни. Не беше сигурен, че може да намери думи, с които да изкаже всичко, което чувстваше. Но можеше да ѝ покаже.

Много бавно разкопча блузата ѝ. Дрехите се свлякоха по раменете ѝ и палнаха на пода. Пръстите му нежно галеха извивката на гърдите ѝ. Аманда се чувстваше безпомощна. Затвори очи и се отдаде на ленивите ласки на умелите му топли длани. Под копринената ѝ кожа, във вените ѝ трескаво пулсираше гореща кръв. Обзет от нарастващо вълнение, Слоун обхвана гърдите ѝ и погали зърната. После, когато езикът му замести пръстите, тя се вкопчи в раменете му като обезумяла.

— Моля те... Не мога...

Коленете ѝ изведнъж се подкосиха, но той я вдигна и залюля в обятията си, обсипа лицето ѝ с целувки, преди да я отнесе до леглото.

— Никой — промърмори тя тихо, — никой не ме е любил така преди.

— Това е само началото.

С бавни движения той я докосваше на места, където никои не я бе докосвал. Всеки негов жест открехваше дотогава плътно затворени врати. Възбуждаше я, възпламеняваше я, а после бавно уталожваше изгарящата я страст.

Вкусваше я с наслада. Кожата ѝ му напомняше вкус на мед, уиски и карамел. Ароматът ѝ го изпълни. Плъзгаше устни по ръцете ѝ, шията, по дългите прекрасни бедра. Изкушаваше се да бърза, сам да потърси избавление, но в последния миг откриваше, че е жаден за още една глътка.

Аманда зарови пръсти в косата му. Бавно изгаряне. Това ли каза той? Мислите и се лутаха докато устните му слизаха все по-надолу и по-надолу. Всяко негово докосване разгаряше в нея жар и неизказана наслада, древна като първите звезди, които заблестяха върху небето. Сега той повдигаше и последната бариера. Усещането беше толкова ново, толкова силно, толкова неизказано приятно. Аманда вкопчи пръсти в чаршафите. Тялото ѝ се изви и притисна към неговото. Чувствата и мислите ѝ се объркаха и я повлякоха като лавина.

Дали съзнаваше, че отново и отново вика името му? Дали чувстваше, че тялото ѝ се движи в онзи сладен ритъм, сякаш той вече беше в нея? Мъжът бавно се отпусна. Опиваше се от всеки миг, откликваше на болката ѝ, на всяка нейна нужда, на всеки неин копнеж. Клепачите ѝ потрепнаха, погледът ѝ се премрежи от удоволствие.

Виждаше само лицето му — толкова близо до нейното, само очите му — така напрегнати. Светлината избледня. Бризът стихна. С въздишка на облекчение, той прониква в нея. В първия миг дъхът ѝ замря. После се притисна до него и телата им се сляха. Движенията им бяха бавни, чувствени, опияняващи. От очите ѝ потекоха сълзи на наслада и удоволствие, които той изпи с устни. След това насладата се превърна в огън, който погълна и двамата.

Лежеше с притиснати към шията ѝ устни, все още опиянен от аромата ѝ. Притихнала до него, тя дишаше дълбоко и равномерно. Слоун се зачуди дали не спи и леко се повдигна, но ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му и той отново се притисна към нея.

— Недей — дрезгаво прошепна тя и гласът ѝ накара кръвта му отново да кипне. — Нека продължим мига.

Слоун легна по гръб и Аманда плъзна тялото си върху него. Косите ѝ докоснаха лицето му и това му достави неизмеримо удоволствие.

— Добре ли е така?

— Великолепно — тя потърка лицето си в неговото. — Всичко беше чудесно, наистина чудесно.

— Това ли е най-доброто, което можеш да направиш?

— Да, засега да. Не мисля, че някога съм се чувствала толкова спокойна и отпусната.

— Добре — той обхвана косата ѝ и повдигна главата ѝ назад, за да може да вижда лицето ѝ. — Прекалено тъмно е — протегна се и запали лампата.

Аманда вдигна ръка прел очите си.

— Защо направи това?

— Защото искам да те виждам, докато се любим отново.

— Отново? — тя тихо се засмя и скри лице в шията му. — Не.

— Да. Можем да го правим, докато слънцето изгрее.

Аманда се протегна лениво.

— Не мога да остана през нощта.

— Хайде на бас.

— Наистина не мога — тихо измърка, когато мъжът плъзна пръсти по гърба ѝ. — Вих искала да можех, но имам цял списък с неща, които трябва да свърша. О! — тя потръпна. — Имаш такива чудесни ръце. Чудесни.

— Остани.

Тя усети как страстта му отново се разпалва.

— Може би още малко.

Отвори очи и се обърна. Усмихна се щастливо. Ярка светлина заливаше стаята, а тя беше сама в леглото. Остана цялата нощ. И до зори не можах да се наситят един на друг. Това беше най-невероятната нощ в живота ѝ. После се извърна към вратата. Слоун внесе масичка за сервиране.

— Добро утро.

— Добро утро — усмихна се тя, макар да се смути от голотата си.

— Поръчах закуска — Слоун почувства притеснението ѝ и ѝ подаде бялата хавлия от стола. — Complimenti за хотела — наведе се и докосна челото ѝ с устни. — Да излезем на терасата.

Когато няколко минути по-късно тя го последва на терасата, масата беше застлана с бледосиня покривка върху нея стоеше ваза с една роза.

— Мислиш за всичко — прошепна тя, трогната от вниманието му.

— Само за теб — ухили се Слоун. — Можеш да приемеш това за първата ни среща, понеже досега не можах да те убедя да обядваш с мен.

— Слоун, зная, че навярно ще прозвучи глупаво, но аз... аз нямам навика да прекарвам нощите с чужди мъже в хотелските стаи. За мен е доста необичайно да бъда интимна е някого, когото познавам толкова отскоро.

— Излишно беше да ми казваш това — Слоун сплете пръсти около дланите ѝ. — И за двама ни нещата бяха доста необичайни. Може би защото случилото се е доста необичайно. Обичам те, Аманда. Не, не се отдръпвай — притисна той ръцете ѝ. — Обикновено не ми липсва търпение, но с теб наистина ми беше трудно. Зная, че и за теб не е лесно. Затова ще направя всичко възможно, за да ти дам повече време. Ще имаш достатъчно време, уверявам те. Като начало, можем да започнем с ето тази закуска тук. Преди да са изстинали яйцата.

Аманда взе парче хляб и го намаза с масло.

— Знаеш ли, от толкова време работя тук, а никога не съм седяла така на някоя тераса.

— И как се чувстваш сега като гост на хотела?

— Е, леглата са удобни, хавлиите топли и гледката — прекрасна. Но в „Тауърс“ ще предлагаме всичко това и много повече. Баня с минерална вода във всяка стая, романтични камини, шампанско в допълнение за всяка резервация, специалистите на леля Коко — световноизвестният майстор готвач, и всичко това, поднесено в атмосфера от началото на века, гарнирано с призраци и легенда за скрито съкровище — тя подпря с длан брадичката си.

— Вярваш ли, че то наистина съществува.

— Да, и то не заради мистичните откровения на Лайла и леля Коко. Изумрудите наистина съществуват. Щяхме да знаем, ако някой от семейството ги беше продал. Четвърт милион в скъпоценни камъни не изчезват просто така.

— Толкова ли са ценни?

— О, навярно сега струват много повече. Ако прибавим към опита и естетическата им стойност или чисто вестникарската им слава.

— Значи пет жени и две деца живеят сами в къща, пълна с антични вещи и цяло състояние в скъпоценности. И без охранителна система.

— Не е съвсем пълна с антични вещи — Аманда леко се намръщи. — През всичките тези години разпродадохме много неща.

— Това е без значение. Първото нещо, което ще направим утре сутринта, е да потърсим алармена система.

След вчерашния инцидент тя сама беше мислила за това, но сега реагира остро. В крайна сметка, той не можеше така да се разполага с живота ѝ.

— Няма да допусна да се намесваш в личните ми проблеми.

— Да, само заради твоето твърдоглавие, и само защото аз го предложих, нека оставим някой да влезе в къщата и да нарани децата.

— Не ми казвай какво да правя. Вече две седмици проверявам за алармени системи.

— Защо не ми каза веднага?

— Защото беше прекалено зает да раздаваш заповеди — имаше още много какво да каже, но сирената на един от туристическите кораби я стресна. — Колко е часът?

— Около един.

— Един? Следобед? Господи, трябва да тръгна. Имам да свърша хиляди неща — тя бързо се изправи. — Цялата тази бъркотия след сватбата трябва да се оправи, преди два часа бащата на Трей е дошъл на обед, а Уилям ще намине към три.

Думите ѝ накараха Слоун да скочи.

— Почакай! Искаш да кажеш, че и сега възнамеряваш да се срещнеш с него?

— Господин Сейнт Джеймс? Навярно вече си е тръгнал. Недопустимо беше да се окаже толкова невъзпитана.

— Говоря за Уилям. Интелигентният, привлекателен мъж, с когото вечеря преди няколко дни.

— Уилям? Разбира се, че ще го видя.

— Не — Слоун пристъпи към нея. — Забранявам ти.

— Току-що ти обясних, че няма да допусна да се разпореждаш с мен.

— Изобщо не ме интересува какво си ми казала. Но и аз няма да допусна да ставаш от леглото ми и да ходиш на срещи с други мъже.

Аманда освободи ръцете си и тръгна към банята.

— По дяволите! Уилям е търговец на антични вещи и аз обещах да му покажа къщата. Това е всичко — Аманда влезе в банята и затвори вратата.

Вече беше под душа, когато Слоун дръпна завесата на душа и застана пред нея.

— Слоун!

— Той е търговец на антични вещи?

— Да.

— И иска да разгледа къщата?

— Точно така.

— Идвам с теб — Слоун затъкна пръсти и колана на джинсите си.

— Добре, прави каквото знаеш — Аманда вдигна рамене и взе сапуна. Когато неволно вдигна поглед, забеляза, че Слоун сваля ризата си. — Какво правиш?

— Познай до три пъти — ухили се той и захвърли дрехите си на пода.

Преди да слезе от колата, Ливингстън провери миниатюрния касетофон и портативния фотоапарат в джоба си. Съвършената техника създаваше у него усещането за елегантно свършена работа. От момента, в който прочете за изумрудите на Калхун във вестника, беше обсебен от тях, повече от всеки друг път в кариерата си досега. За Интерпол, а и в собствените си очи, той беше един от най-интелигентните и непредвидими крадци на двата континента. Изумрудите се превърнаха за него в предизвикателство, на което не можеше да устои. Не се пазеха в сейф, нито бяха изложени в музей. Не украсяваха и врата на някоя богата дама. Те лежаха скрити някъде тук, в тази стара къща, в очакване да бъдат намерени от някого. Възнамеряваше той да бъде този някой.

Съжаляваше за инцидента с Аманда вчера, но повече съжаляваше, че тя прекъсна проучването му. Макар че не беше противник на употребата на насилие, сам рядко прибегваше до него. Негова беше грешката, че се поддаде на нетърпението и реши, че сватбата ще бъде чудесно прикритие, което ще му позволи спокойно да разгледа къщата. Днес обаче щеше да разгледа стаите като гост.

Какво от това, че беше крадец от южните предградия на Чикаго. Новият костюм от две хиляди долара, лекият английски акцент и елегантните маниери можеха да накарат дори и най-прозорливите да го поканят в салоните си.

Почука и зачака. Кучето го посрещна с лай и Ливингстън присви очи. Ненавиждаше кучетата, а вчера този малък помияр едва не го ухапа, преди да успее да му даде приспивателно. Когато Коко отвори вратата, погледът му отново беше ясен и очарователната усмивка — на мястото си.

— Господин Ливингстън, радвам се да ви видя отново — Коко се опита да му подаде ръка, но после реши, че с по-добре да хване кучето за козината, преди да е разкъсало дрехите му. — Престани, Фред. Внимавай как се държиш — Коко опита да се усмихне. — Той наистина е много миличък. Никога не е такъв, но вчера имаше неприятности и сега не е на себе си — взе Фред на ръце и извика Лайла.

— Надявам се, че моето посещение в неделя няма да ви обезпокои, госпожо Макпайк. Не устоях на изкушението и настоях

пред Аманда да ми покаже къщата.

— За нас е удоволствие да ви приемем — отвърна Коко, макар че когато Фред продължи да лае и ръмжи, тя не беше вече толкова сигурна. — Аманда все още не се е прибрала, макар че не мога да разбера кое я задържа.

Лайла слезе при тях усмихната.

— А аз мога много точно да си представя кое я задържа — но когато се обърна към госта им, погледът ѝ помръкна. — Здравейте, господин Ливингстън.

— Фред е малко нервен днес — с умоляващ поглед Коко подаде кучето на Лайла. — Защо не го отведеш?

— Ще се погрижа за него — когато тръгнаха надолу по коридора, тя тихо промърмори на кучето. — И аз не го харесвам, Фред. Имаш ли представа защо е така?

— Е — усмихна се Коко с облекчение, — какво ще кажете за чаша шери? Можем да я изпием в Японския кабинет. Мисля, че е в стил от времето на Чарлз Първи.

— За мен ще бъде удоволствие — удоволствие беше за него и да забележи, че тя носи великолепни перли.

Когато двацет минути по-късно Аманда пристигна, следвана неотлъчно от Слоун. Коко разказваше на Ливингстън историята на рода. И двамата се възхищаваха на бюфета от осемнайсети век.

— Уилям, съжалявам, че закъснях.

Ливингстън хвърли поглед към Слоун и разбра, че няма да му се удаде да проникне в „Тауърс“ чрез Аманда.

— Съжаленията си излишни. В лицето на твоята леля имах най-очарователната и гостоприемна домакиня.

— Леля Коко знае повече от всички нас за мебелировката тук. Това е Слоун О'Райли. Архитектът, който ръководи реконструкцията.

— Господин О'Райли — ръкостискането между двамата мъже беше кратко. Елегантният търговец на антики, който предпазливо отпиваше шери, никак не се хареса на Слоун. — Работата тук трябва да е истинско предизвикателство за вас.

— Ще се справим някак.

— Тъкмо разказвах на Уилям колко трудна и изнурителна е работата по търсенето на всичките тези документи — лицето на Коко

грейна. — Но аз съм решила да проведа нов сеанс. Утре вечер, първата нощ от новолунието.

Аманда опита да сподави въздишката си.

— Лельо Коко, убедена съм, че гостът ни не се интересува от това.

— Напротив — Ливингстън се обърна към Коко и вложи целия си чар в усмивката си, докато в главата му се оформи план. — Ако не възникне някакъв неотложен ангажимент, бих се радвал да присъствам и аз.

— Заповядайте. Може би ще искате да разгледате горните етажи?

В този момент Алекс връхлетя през вратата на терасата, следван от Джени и Сузана. И тримата се заливаха от смях. Ръцете и джинсите им бяха ужасно изцапани. Алекс се закова пред Ливингстън и впи очи в него.

— Кой е тоя? — попита той.

— Алекс, не бъди невъзпитан — Сузана хвана ръката му, преди да е успял да размаже част от мръсотията, която го покриваше, по елегантния бежов панталон на Ливингстън. — Простете. Бяхме в градината. Сгреших, че споменах за сладолед.

— Не се извинявайте — Ливингстън се насили да се усмихне. Ако имаше нещо, което мразеше повече от кучетата, това бяха малките недружелюбни хлапета. — Те са... прекрасни.

Сузана стисна ръката на сина си.

— Не бих казала — усмихна се тя. — Но всички ние ги обожаваме.

Когато ги повлече към кухнята, Алекс хвърли един последен поглед през рамо.

— Има противни очи — каза той на майка си.

— Не ставай глупав. Смутен беше, защото ти едва не го събори.

Но Алекс погледна многозначително към Джени, която кимна.

— Като змията в Рики-Тики-Тави.

— Мръднеш ли, ще те застрелям — произнесе злобно Алекс познатата им фраза от анимационното филмче.

— Стига, стига. Тръпки ме побиват — разсмя се Сузана. — Който остане последен, той ще измие чиниите.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Виждаш ли — Аманда леко целуна Слоун, — не е толкова лошо.

Той не беше склонен да бъде лесно убеден.

— Пет часа вися тук. Не разбирам защо Коко трябваше да го кани на вечеря.

— Защото е очарователен и е сам — тя се разсмя и обви ръце около раменете му. — Забрави ли чаените листенца?

Бяха в прекрасната, украсена с дърворезба беседка, издигната върху крайбрежната скала. Слоун докосна с устни шията на младата жена.

— Какви листенца?

— Онези, които... предсказаха на леля Коко, че при нас ще дойде мъж, който ще промени живота ни.

— Мислех, че това съм аз? — Устните му галеха ухото ѝ.

— Може би — тя извика изненадана, когато почувства зъбите му върху кожата си. — Варварин.

— Понякога кръвта на моите предци чероки надделява в мен.

Тя изви глава и се вгледа в очите му.

— Как направи това с мен? — прошепна, когато той докосна с език влажните ѝ устни.

— Кое?

— Караш ме така болезнено да те желая.

Слоун целуваше косите ѝ.

— Нека влезем. Можеш да ми покажеш стаята.

— Коя стая? — Аманда потърка лице в рамото му.

— Стаята, в която ще се преструвам, че се прибирам да спя, докато всъщност ще прекарвам нощите с теб.

— За какво говориш?

— Говоря за това, че искам да те любя. И за това, че няма да си тръгна оттук, докато алармената система не бъде монтирана.

— Не трябва...

— Трябва — отново притисна устни в нейните той.

В стаята ѝ до леглото имаше свещи, които тя запали. Меката им светлина разпръсна мрака и стопли тишината. Сузана беше оставила цветя във вазата. Изящни бели лилии, Аманда вдъхна с наслада тръпчивия им аромат. Някъде далече долу, при скалите, глухо отекваше шумът на прибой.

Останал без дъх, със замъглени сетива, Слоун застана до Аманда. Знаеше, че ръцете му са груби и ще я наранят, ако не ги водеше сърцето му. Копнежът му беше толкова силен, че би могъл да го накара да бъде безмилостен, ако не се овладееше.

— Почакай — прошепна той. Трябваше му време, за да си поеме дъх и да възвърне разума си.

— Не — Аманда зарови пръста в косата му и го привлече към себе си, после прокара длани по кожата му. Ласките ѝ бяха агресивни и отчаяни. Отчаяни заради копнежа да го накара да забрави всичко, да го накара да обезумее и да се почувства безсилен и уязвим, както се чувстваше и тя самата.

— Да, господин Щенерсон. — Аманда опита да потисне пулсиращата болка в слепоочията си, причинена от монотонния глас на шефа ѝ. Дежурството ѝ свършваше след десет минути. Дори планираният за тази вечер сеанс не помрачи настроението ѝ. Скоро щеше да бъде със Слоун. Може би щяха да намерят време да се разходят преди вечеря.

— Изглежда сте доста разсеяна в работата си, госпожице Калхун.

Думите му я накараха отново да се върне към реалността. И я изпълниха с чувство за вина.

— Трябваше да разрешите случая по повод оплакванията на господин и госпожа Уикън — моливът му нервно почукваше по бюрото. — Много съм разстроен от факта, че един от нашите сервитьори е обърнал поднос с напитки върху полата на госпожа Уикън.

— Да, господине. Дрехите ѝ вече са почистени. Уредих да получават и безплатна вечеря всеки ден до края на престоя им. Те са удовлетворени.

— Уволнихте ли сервитьора?

— Не, господине.

Щенерсон вдигна вежди.

— Мога ли да попитам защо, след като специално ви помолих за това?

— Защото Тим работи при нас вече три години и трудно може да бъде обвинен, задето е обърнал подноса, след като малкият син на Уикън е протегнал крак и го е спянал. Няколко души от персонала и гостите, които са били там тогава, могат да го потвърдят.

— Това няма никакво значение. Аз изрично се разпоредих.

— Да, господине — пулсиращата болка в слепоочията ѝ вече ставаше непоносима. — Но след като се запознах по-подробно с обстоятелствата, взех друго решение.

— Трябва ли да ви напомня кой от двамата ни е управител на този хотел?

— Не, господине, но мисля, че след всичките тези години, през които съм работила тук, мога да се надявам да се доверите на преценката ми — Аманда пое дълбоко дъх и решително продължи: — В противен случай, мисля, че е по-добре да ви помоля да приемете оставката ми.

Той премигна и прочисти гърлото си.

— Не мислите ли, че това е малко крайно?

— Не, господине. Ако смятате, че не съм достатъчно компетентна да взема определени решения, това би накърнило интересите на компанията.

— Не става дума за липса на компетентност, а за недостатъчен опит. Все пак — добави той и примирително вдигна ръце — убеден съм, че в случая поведението ви е било продиктувано от стремежа да разрешите случая по най-справедливия начин.

— Да, господине.

Аманда излезе от кабинета му със стиснати зъби. Във фоайето я застигна Уилям и тя се застави да се усмихне.

— Искях да ви благодаря за гостоприемството и прекрасната вечеря.

— Удоволствието беше наше.

— Предполагам, че ако отново ви поканя на вечеря, ще оправдаете отказа си с друга причина, различна от политиката на хотела?

— Уилям, аз...

— Да, да... — той потупа ръката ѝ. — Разбирам. Не мога да потисна разочарованието си, но разбирам. Предполагам господин О'Райли ще присъства довечера на сеанса?

— Ако сам прояви интерес — разсмя се Аманда.

— Наистина съжалявам, но за мен ще бъде невъзможно да се присъединя към вас. Казахте, че е в осем часа, нали?

— Не, в девет. Леля Коко ще ни събере около голямата маса в трапезарията, ще ни накара да се хванем за ръце и да изпращаме алфавълни или и аз не знам точно какво.

— Надявам се да науча от вас дали сте получили послание от... отвъдното.

— Разбира се. Лека нощ.

— Лека нощ.

Когато се разделиха, той погледна часовника си. Имаше достатъчно време, за да се приготви.

— Мислех, че ще те намеря тук. — Аманда влезе в голямата кръгла стая в кулата на Бианка.

Лайла се беше свила върху възглавниците до прозореца и не откъсваше поглед от скалите.

— Да, с кръвожадния Фред сме тук — тя се отърси от унеса си и погали кучето по козината. — Настройваме се за сеанса тази вечер.

Аманда се отпусна уморено до нея.

— Какво изтри щастливата ти усмивка, с която се събуди сутринта? Със Слоун ли се скарахте?

— Не.

— Щенерсон? — Лайла се усмихна на изражението, което се изписа върху лицето на Аманда. — Защо позволяваш да те разстройва. Манди? Този човек е невестулка.

— Защото работя за него.

— Ами тогава приключи с това.

— Лесно ти е да говориш така. Но не можем да живеем ден за ден като вълшебни горски елфи — тя млъкна и въздъхна, отвратена от себе си. — Прости ми.

Лайла вдигна рамене.

— Изглежда Щенерсон не е единствената причина за лошото ти настроение.

— Той започна всичко. Каза, че съм разсеяна и беше прав.

— Била си малко разсеяна? Голяма работа!

— За мен е от значение. Харесвам работата си и се справям чудесно. Но не мога да се съсредоточа нито върху нея, нито върху огърлицата или каквото и да е било друго, след...

— Откакто тук се перчат каубои от Запада.

— Не е смешно.

— Защо пък не? — Лайла обвини коленете си с ръце и сложи брадичка върху тях. — Значи си била малко разсеяна, поставила си на погрешно място един от твоите списъци или си закъсняла за среща с пет минути. И какво от това?

— Ами ето това! Той ме променя и аз не зная какво да правя! Имам свои отговорности, задължения. По дяволите, имам цели! Трябва да мисля за бъдещето. А той идва тук и проваля всичките ми планове. След няколко седмици ще свърши работата си, ще се върне отново в Оклахома, а в моя живот цари пълен хаос.

— А ако те помоли да тръгнеш с него?

— От това се страхувам повече — Аманда се надигна неспокойно и нервно закри из стаята. — Какво да правя тогава? Да захвърля всичко, което съм постигнала, на което съм се надявала само защото той иска така?

— А би ли го направила?

— Страхувам се, че да.

— Тогава защо не поговориш с него?

— Не мога — Аманда отново седна до нея. — Не сме говорили за бъдещето. Предполагам, и двамата се страхуваме да мислим за това. Днес за пръв път осъзнах, че само преди месец дори не го познавах. Безумие е да се опитвам да планирам живота си заради някого, когото познавам съвсем отскоро.

— А ти винаги си била толкова практична.

— Да.

— Тогава остави нещата така. Когато му дойде времето, двамата сами ще достигнете до подходящо решение.

— Надявам се, че си права. Разбира се, че си права. Ще поработя в хранилището до вечеря.

— И надявам се, вече си по-спокойна — Лайла се усмихна на себе си, когато Аманда излезе. После се наведе и целуна Фред по носа.
— Ела, да видим дали ще успеем да я изкараме от релси.

Слоун влезе в хранилището, въоръжен с бутилка шампанско, кошница с храна и някои от сестринските съвети на Лайла. „Не я оставяй да мисли, голямо момче. Не бива да ѝ позволяваш да започне да анализира нещата.“ Не беше много сигурен кое е подтикнало Лайла да говори така, но съветът ѝ му хареса. Както му хареса сега и Аманда, седнала зад бюрото в хранилището с прибрани коси, затрупана с прашни кутии и разхвърляни папки.

— Малко почивка, Калхун?

— Какво? — тя рязко вдигна глава. — О, не те чух, че влизаш.

— Къде беше?

— Назад във времето, в 1929 година. Изглежда, моят невероятен прапрадядо е направил куп пари с контрабанда на алкохол от Канада по време на режима.

— Добрият стар Фъргюс!

— Алчният стар Фъргюс! Но несъмнено бизнесмен до мозъка на костите си. Щом е водел такова прецизно счетоводство за незаконните си сделки, със сигурност би отбелязал продажбата на изумрудите, ако е имало такава. Но никъде не открих нищо. Започвам да мисля, че ги е скрил в някакъв таен сейф, за който никой не знае.

— Мислех, че Бианка ги е скрила.

— Така разказва легендата. Но нямаме много информация за Бианка. Прапрадядо е унищожил всичките ѝ портрети, писма, всичко, което би му напомняло за нея. Намерихме само един неин малък бележник.

— Трябва да е бил побъркан.

— Да, мисля, че много е скърбял за нея.

— Не. Ако беше така, щеше да запази всичко.

— Може би спомените са му причиняват болка?

— Ако я е обичал, той не би имал нищо против спомените. Когато обичаш някого, всичко свързано с него ти е скъпо. Какво ти е, Аманда? Толкова си напрегната.

— Прекалено дълго стоя тук.

— Тогава идвам точно навреме — Слоун извади бутилката от кошницата.

— Какво е това?

— Повечето хора го пият. Коко приготвя вечерята, Лайла ѝ помага...

— Наистина ли?

— Наистина. Сузана пише домашни с децата, а ние ще вечеряме тук сами. Донесох студено пиле с аспержи и ягоди — Слоун вдигна чашата си към нея и отпи. — През целия ден мислих за теб.

— Слоун, трябва да поговорим.

— Разбира се — той се наведе към нея и докосна косите ѝ с устни. — Но защо първо не си починем малко?

— Ще закъснеем за сеанса.

— Няма — той я привлече към себе си. — Коко реши, че вибрациите са неблагоприятни. Някаква намеса на тъмно присъствие.

— Съвсем в стила на моята трезвомислеца леля.

— Сега иска да изчака до последната нощ на пълнолунието — устните му докоснаха клепачите ѝ. — Можем да останем тук цялата вечер.

— Това ще бъде първият ми среднощен пикник.

— Когато се оженим, това ще се превърне в наша традиция.

Аманда рязко се изправи и разля чашата с шампанско.

— Какво искаш да кажеш с това „когато се оженим“?

— Ами нали знаеш, когато хората се женят, стават съпруг и съпруга...

Аманда постави чашата върху бюрото с подчертано внимание. *Точно така! Точно както очакваше! Добре се нареди сега, Калхун! Като в капан!*

— Кое те кара да мислиш, че ще се оженим? — тънката бръчица отново се беше появила между веждите ѝ и това не му харесваше.

— Ти ме обичаш и аз те обичам. За мен е логично сватбата ни да бъде следващата стъпка.

— От твоя гледна точка това може да е стъпка, но от моя е голям скок. Не можеш да очакваш от мен, че ще го направя просто така.

— Защо не?

— Защото не мога. Първо, изобщо не съм мислила за женитба в близките няколко години. Трябва да се погрижа за кариерата си.

— Каква е връзката между едното и другото?

— Огромна. Вече съм ужасно объркана, около мен всичко е в пълен хаос — Аманда млъкна и нервно прокара ръка по косата си. — Погледни ме. Само ме погледни. Седя тук, на пода на хранилището, полуразсъблечена, с мъж, когото познавам от две седмици. Това не съм аз.

Слоун плъзна ленив поглед по тялото ѝ, после отново прикова очи в лицето ѝ.

— Тогава коя, по дяволите, е тази жена?

— Не зная — тя трескаво започна да оправя дрехите си. — Вече и аз не зная. И вината за това е твоя. Сънувам с отворени очи, когато трябва да работя. Любя се с теб, когато имам среща. Правя нощни пикници във време, когато трябва да чета документите тук. Всичко си има граници.

— Точно така! Защо просто не седнеш и не поговорим като хората?

— Не, няма да седна. Ти отново ще започнеш да ме целуваш и аз няма да мога да мисля. Няма да ти позволя да планираш живота ми, без дори да ме попиташ за мнението ми, без преди това да ме помолиш поне за разрешение. Отново вземам живота си в свои ръце — тя грабна първото нещо, което и попадна и го хвърли към него. Случиха се очилата ѝ. После тръгна решително към вратата. — Ти си глупак! Можеш да забравиш за романтичното си предложение!

Горещият следобед ни достави неизмеримо удоволствие. Кристиан ме изненада с малка кошница с вино и студена шунка. Седяхме заедно сред дивата трева, по-никнала между скалите и гледахме лодките, които се плъзгаха лениво долу по водата. Златистият въздух трептеше. В тези наши самотни следобеди се таи магията на слънцето, топлината и горещият уханен вятър. Когато съм с Кристиан, винаги се чувствам така.

Говорихме за всичко и нищо. От началото на лятото той вече направи два мои портрета. Няма да бъда нескромна, ако призная, че изглеждам красива на тях. Коя жена не е красива, когато е влюбена? И когато е рисувана от влюбен в нея мъж? Ако някога съм изпитвала

съмнения в дълбочината и искреността на чувствата му, сега вече мога да погледна портретите и да бъда сигурна в него.

Казах, че говорихме за всичко и за нищо. Никога не споменаваме за бързината, с която дните се превръщат в седмици. Остават ни още толкова малко седмици, преди да напусна острова и Кристиан. Мисля си, че тогава нещо в мен ще умре.

Снощи бяхме на бал с Фъргюс. Той беше много весел, въпреки че всички говореха за война. Казва, че винаги е имало войни и умните хора винаги ще знаят как да правят пари от това. Ужасих се, когато го чух, но той дори не ми обърна внимание. „Ти трябва да мислиш как да похарчиш парите. Правенето им е моя работа“ — ми каза той.

Разстроих се, защото не парите ме накараха да се омъжа за него, нито пък парите са онова, което ме задържа в семейството. И двамата имаме задължения. Все пак живея под неговия покрив, ям от храната му, приемам подаръци от него.

Мисълта, че малкият пикник, импровизиран от Кристиан, ми донесе повече наслада от всички пищни вечери, които Фъргюс купуваше с парите си, ме утеши. И за да му доставя удоволствие, останах с изумрудите. Те нежно проблясваха в полусянката. Напомнях ми за моята вина и моята радост.

Ако не бяха децата... Но сега не мога да мисля за това. Те съществуват. Каквито и грехове да извърша, никога не бих ги напуснала. Те нямат нужда от Кристиан, нито пък аз имам право да ги пренебрегна. Зная, че те ще бъдат моята утеха в самотата ми. Благословена съм с тях и не трябва да скърбя за детето, което с Кристиан никога няма да имаме.

Довечера, когато угася светлината, ще се опитам да спя бързо. Защото ще дойде утрото, а след утрото идва златният следобед, когато отново ще бъда с Кристиан.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Единственото нещо, което възпря Аманда да не тресне вратата, беше мисълта, че навярно децата на Сузана вече спяха. Но затова пък я ритна. Не можеше и да спре да сипе ругатни. Все пак не беше съвсем сигурна дали е ядосана повече заради това, че Слоун приема съгласието ѝ като нещо естествено, или защото толкова и се искаше да му го даде. Бракът не беше предвиден в плановете ѝ, но по дяволите, тя можеше да се справя с непредвидени обстоятелства. Ала ако той си въобразяваше, че можеше само да ѝ подсвирне и тя веднага щеше да се качи на борда. Много малко познаваше Аманда Кели Калхун.

„*Когато се оженим.*“ Нито намек за евентуално ако, би ли искала или ако приемеш. Но проблемът, истинският проблем беше, че след инстинктивната паника и гняв, дойде вълнението. Тя спря пред вратата на спалнята — Господи, тя искаше да се омъжи за него! Въпреки всички уместни, категорични, разумни съображения срещу това решение, да се омъжи за него беше единственото нещо, което наистина желаше. Да живее с него, означаваше да живее непрекъснато на ръба на пропаст. И за какъв по-добър живот можеше да мечтае жена, която е свикнала вечно да оправя нещата?

Сложи ръка на бравата и се поколеба. Изкуши се да върне, да се хвърли на врата му и да каже... да!

Не. Аманда категорично бутна вратата и влезе. Нямахте намерение да опрости толкова нещата за него. Ако той я искаше, ако наистина я искаше, трябваше да се потруди повече. Като го направи по подходящ начин. Ако го направи по подходящ начин, тя ще се усмихне, ще обвие ръце около врата му и ще каже...

Една ръка я хвана за гърлото и дъхът и секна. Младата жена инстинктивно опита да се съпротивлява, ноктите ѝ драскаха ръката, която ѝ пречеше да поеме въздух и да извика. После почувства твърдото студено дуло на револвера върху слепоочието си.

— Недей — прошепна някой в ухото и. — Стои тихо и спокойно, за да не ми се налага да те нараня.

Аманда примирено отпусна ръце, но мислите и се блъскаха трескаво. Децата! Децата спяха малко по-долу по коридора. Тяхната безопасност сега беше най-важна. И Слоун. Той можеше всеки момент да пристигне побеснял, за да поиска обяснение.

— Така е по-добре — натискът върху гърлото ѝ отслабна леко. — Ако извикаш, ще стрелям във всеки, който се изпречи пред мен, като започна от теб. Не мисля, че искаш това... — тя поклати глава. — Добре. Сега... — той изруга и отново притисна гърлото ѝ. По коридора отекнаха стъпките на Слоун.

— Калхун! Не съм приключил с теб!

— Стой тихо! Или ще го убия.

Аманда притвори очи и се помоли безмълвно.

Слоун блъсна вратата на стаята ѝ, но вътре беше тъмно и тихо. Огледа се и изруга, а Аманда се оказа притисната в ъгъла. Знаеше, че сега пистолетът с насочен към Слоун. Отчаяно се молеше той да се извърне и да си тръгне. И когато това най-после стана, когато стъпките му заглъхнаха надолу по стълбите, тя се зачуди дали някога ще го види отново.

— Сега да си поговорим на спокойствие — чу тя гласа на похитителя, но ръката му все така притискаше гърлото ѝ, а револверът сочеше слепоочието и. — За изумрудите.

— Не зная къде са.

— Да. Отначало ми беше трудно да повярвам, но сега вече съм сигурен, че е така. Затова слушай какво ще направим. Ще трябва да се движим бързичко. Първо в хранилището. После, за да придадем известна пикантност на случката, ще задигнем перлите на Коко и някои от по-дребните преносими неща.

— Никога няма да успееш да се измъкнеш от къщата.

— Това остави на мен — в гласа му се промъкна задоволство. — Сега тръгваме безшумно и много бързо към хранилището. Ако опиташ да направиш нещо друго ще ми бъде неприятно да те застрелям.

Не би и посмяла да помисли за това. Не и когато децата бяха толкова близо. Но в хранилището... Там нещата стояха по друг начин.

Слоун не беше загасил светлината. Останките от вечерята им бяха разпилени по пода. Във въздуха се носеше ухание на ягоди и шампанско.

— Много мило — промърмори Ливингстън, когато затвори вратата зад тях — За мен би било по-удобно, ако провеждахте сеанс, а не пир — пръстите му се отпуснаха, така че тя вече можеше да се освободи, но дулото на револвера я следваше все така неотлъчно.

Аманда впери поглед в мъжа, когото познаваше като Уилям Ливингстън. Облечен в черно, с чанта от мека кожа и хирургически ръкавици, той държеше насочен към нея малък, но несъмнено опасен револвер.

— Без коментари, Аманда? — повдигна вежди той в отговор на мълчанието ѝ. — Надявах се да се забавляваме добре, докато привърших с работата си тук, но... да не губим повече време — извади платнена торба от кожената чанта. — Само книгата от тези кутии тук. Убеден съм, че си съумяла да отделиш най-важното.

Тя се наведе, за да вдигне торбата, която той хвърли към нея.

— Изгубил си акцента си.

— Вече не ми е нужен. Побързай, Аманда — размаха револвера и присви очи. — Наистина побързай.

Тя започна да събира книгата в торбата. Той крадеше историята ѝ, ограбваше семейството ѝ, мислеше си тя гневно.

— Това тук няма да ти помогне.

— Не мисля, че го вярваш. В противен случай, едва ли щеше да си губиш времето с тях. Прекалено практична си. В моята професия плащат, когато си напишеш домашното. Познавам семейството ти. Затова и избрах теб. Най-практичната и прагматична Калхун. Жалко е, че поради липсата на време не успяхме да станем по-близки. Може би, когато се върна отново, ще продължим оттам, докдето бяхме стигнали.

— Дори да успееш да се измъкнеш с документите, никога няма да стъпиш отново в тази къща.

Той само се усмихна.

— Ще видим. Изпречи ми се на пътя и това усложни плановете ми, но крайната цел остава непроменена. Огърлицата. Много я искам. Някои камъни притежават сила, а аз имам особено усещане за тази огърлица. Много особено усещане.

Изведнъж въздухът в стаята стана леденостуден. Режещо студен. Изражението на Ливингстън се промени.

— Течение — промърмори той озадачен. — Какво е това?

Аманда също го почувства. И нямаше да бъде Калхун, ако не го беше разпознала.

— Това е Бианка — каза тя и въпреки револвера, въпреки неравностойната ситуация, в която се намираше се почувства защитена. — Ако си беше написал домашното щеше да знаеш, че тя е още тук — сянката, преминала през погледа му, я накара да се усмихне. — Не мисля, че би се съгласила да вземеш документите или огърлицата.

— Призраци? — нервно се изхили той. Изглежда вече не беше толкова сигурен, че с Аманда са сами в стаята. — Не вярвам.

— Защо се уплаши тогава?

— Не съм уплашен. Просто бързам. Това е достатъчно — изведнъж той откри, че отчаяно копнее да се измъкне от стаята, от къщата. Независимо от студения въздух, по гърба му потекоха струйки пот. — Ти ще носиш чантата. Забавихме се повече, отколкото предполагам, така че засега оставям перлите на Коко — направи нетърпелив жест с револвера. — Насам към вратите на балкона.

Аманда се подчини.

— Бравата е развалена.

Той приближи към прозореца и изтласка младата жена встрани, за да се справи с бравата. В секундата, в която вратата се откряна. Аманда отстъпи зад него, блъсна го с всички сили и побягна. Искеше да го отведе по-далеч от всички в къщата и затова го поведе към западното крило. Достигна стълбите и високо извика Слоун. Препъваше се в тежката торба на всяка стъпка. Чуваше, че той я застига, приближава я и когато първият куршум изсвири покрай ушите ѝ, вече беше завила зад ъгъла. Дробовете ѝ горяха, но тя не смееше да спре, за да си поеме дъх. Приближаваше буря и тежкия въздух я задушаваше. Вече не се чувстваше така защитена, както в хранилището. Беше сама и незащитна. Можеше да разчита единствено на това, че безпогрешно знаеше разположението на коридорите и терасите. Но силите я напускаха, напускаше я и увереността, че ще може да се справи сама, без помощ.

Тогава видя Слоун. Тичаше към нея от другия край на коридора. Пое облекчено дъх, но в този миг чу втори изстрел.

Лампите в цялата къща светнаха. Чу гласа на Слоун. Беше я видял и сега летеше към нея. И към заредения револвер. Невъоръжен,

осъзна Аманда, и заслепен от гняв.

Без да се колебае, тя се извърна назад и хвърли торбата в лицето на Ливингстън. Той я сграбчи. Аманда се спусна към Слоун с протегнати ръце. Искеше да го предпази и действията ѝ бяха съвсем импулсивни, но когато стигна до него, той я отблъсна встрани.

— Влизай в къщата.

— Въръжен е — изкрещя тя и отчаяно го хвана за ръката. — Остави го.

— Казах да влезеш вътре — той я блъсна встрани.

Аманда смаяна го видя да прескача оградата.

— Какво, за Бога, става тук? — чу тя гласа на Лайла.

— Извикай полиция — Аманда си пое дъх и се спусна в посоката, в която заглъхваха стъпките на Слоун и се чуваше лаят на Фред.

Облаците закриваха луната и наоколо беше съвсем тъмно. Но Аманда продължаваше да се луга без посока и да вика Слоун. Звукът от нов изстрел я накара бързо да побегне надолу по стълбите и покрай зида на къщата. Дишаше хрипливо и едва чу шума от свистящите по асфалта гуми. Препъна се и се свлече встрани от алеята за коли. Чакълът се заби в дланите ѝ, и после в един момент, в елин ужасен момент, не чуваше нищо друго, освен шума на вълните и ударите на сърцето си. Когато се изправи, коленете ѝ се подгъваха, а тя беше толкова обезумяла от ужас, че дори не видя Слоун, който тичаше към нея надолу по склона.

— Господи! — тя докосна с треперещи пръсти лицето му. — Мислех, че те е убил.

— Добре ли си?

— Да, да. Чувствам се чудесно. Беше...

— Каква е тази кръв? Ръцете ти са изцапани с кръв.

— Паднах — тя опря глава на раменете му. — Беше толкова тъмно, не виждах — притисна се към гърдите му, но после рязко се отдръпна. — Полудял ли беше, че така се втурна след него? Нали ти казах, че е въръжен? Можеше и те застреля.

— Той едва не застреля теб. Нали ти казах да се прибереш вкъщи?

— Не понасям да ми говориш с този тон.

— И двамата сте живи — чуха гласа на Лайла. С фенер в ръка, тя вървеше към тях. — Чух ви да се карате още в началото на алеята — светлината освети разпилените листове хартия. — Какво е това?

— О, Господи, той ги е изпуснал — Аманда коленичи и започна да събира листовите.

— Може би когато Фред го ухапа.

— Фред го е ухапал? — Аманда и Лайла бяха озадачени.

— Ако мога да съдя по вика му, силно и добре го ухапа — в гласа му прозвуча леко задоволство. — Можехме и да го хванем, но беше оставил колата си долу на пътя.

— Но кой е той? — Лайла осветяваше разпилените листове, които Аманда и Слоун събираха.

— Ливингстън — отвърна Слоун и в гласа му се промъкнаха нотки на сарказъм. — Останалото можеш да научиш от сестра си.

— Когато се приберем къщи. Всички са просто обезумели.

— Повикахте ли полиция?

— Да.

Аманда подаде на сестра си листовите и продължи да събира нови по пътя към къщи.

— Не успя да вземе всичко — промърмори тя и си спомни мига, в който въздухът в хранилището стана леден. — Знаех, че няма да успее.

Сузана ги посрещна на вратата, хванала ръжена от камината.

— Всички ли сте добре?

— Да — отвърна Аманда. — Децата?

— В салона са с леля Коко. Миличка, ръцете ти...

— Само ги одрасках.

— Сега ще донеса спирт.

— И малко бренди — допълни Лайла, прели да остави листовите върху масата в коридора.

Двайсет минути по-късно историята беше подробно разказана на полицията. После останаха сами. Слоун крачеше зад давана, на който се бяха разположили жените от рода Калхун.

— Да ни се случи такова нещо! Крадец за вечеря — Коко впери поглед в чашата с бренди. — Печах шоколадово суфле, а през това

време той е планирал грабеж.

— Полицаяте ще го разстрелят — скочи Алекс. — Банг! Между очите!

— Тази вечер имахме достатъчно страховити преживявания, миличък — Сузана се наведе и целуна косата му.

Не толкова самоуверен, колкото би искал, Алекс плъзна пръсти в ръката ѝ и здраво я стисна.

— Отнесе повечето документи — въздъхна Аманда и посегна към купчината, която беше оставила върху масичката. — Надявам се Фред поне добре да го е ухапал.

— Добро куче — Лайла залюля Фред в скута си. — Не вярвам документите да му помогнат много. Имам предвид Ливингстън, или който и да е друг. Не му е писано да намери изумрудите. Ние ще ги намерим.

— Няма да му се удаде и възможност за това — мрачно каза Слоун. — Не и с охранителната система, която ще монтирам — хвърли поглед към Аманда. Очакваше да подновят някой от вечните си спорове, но тя стоеше, впила поглед в лист хартия.

— Това е писмо — промърмори тя — Писмо от Бианка до Кристиан.

— О, Господи! — Коко се наведе напред. — Какво пише в него?

„Моя любов,

Пиша това, докато дъждът продължава да вали и да ни разделя. Не зная какво правиш сега. Дали рисуаш в сумрака и мислиш за мен? Когато се чувствам толкова самотна, както сега в кулата, се отдавам на спомените си. За първия миг, в който те съзрях там, върху скалите. За последния миг, когато те докоснах. Моля се за слънце, Кристиан. За да имаме повече спомени. Ти ме промени неизказано. Сега гледам на света с други очи. Сега гледам на света със сърцето си. Не мога да си представя колко празен би бил животът ми без часовете, прекарани с теб. Вече зная, че любовта е много ценна, много скъпа. Тя е нещо, което трябва да бъде грижливо пазено, но ние в своята неразумност често я пропиляваме или задушаваме.

Искам да помниш, че дори когато времето на нашата връзка изтече, аз ще съхраня любовта си към теб. Тя ще остане в сърцето ми, дълго след като то престане да бие.

Бианка.“

Коко въздъхна.

— О, колко трябва да са се обичали.

Аманда приглади писмото.

— Предполагам, не е имала възможност да му го изпрати. През всичките тези години е стояло сред рецепти и счетоводни книги.

— Но тази вечер го намерихме ние, не Ливингстън — припомни й Лайла.

— Късмет — промърмори Аманда.

— Съдба — настоя сестра й.

Когато телефонът иззвъня, Аманда скочи и грабна слушалката.

— От полицията — каза тя и се заслуша. — Разбирам да. Благодаря, че ни уведомихте — остави слушалката и въздъхна. — Изглежда се е измъкнал. И в хотела не се е връщал. Или поне никой не го е видял.

— Дали ще дойде пак? — разтревожена, Коко сложи ръка върху гърдите си.

— Не вярвам, но от полицията ме увериха, че ще държат къщата под око, докато се уверят, че е напуснал острова. Но... предполагам, че това е всичко, което можем да направим за тази вечер.

— Не — Слоун прекоси стаята и застана пред нея. — Имаме да свършим още някои неща. Извинете ме.

— Останалите може би ще те извинят, но не и аз — каза Аманда и протегна ръка. — Помогни ми.

— Наистина, преди да се разделим, за да се справим с въоръжения крадец, оставихме някои неща между нас неуточнени — Слоун я поведе нагоре по стълбите. — Време е да се разберем. Искаше да говорим открито, Калхун и сега ще имаш тази възможност.

— Не знаеш дори какво искам — тя удари с юмрук гърдите му. — Нищо не разбираш!

— Е, време е да разбере — отвори вратата на стаята й.

Аманда седна на леглото, закри очи с длани и избухна в сълзи. Не можеше да направи нищо против това. Случилото през последните няколко часа просто я съсипа.

Сломен, Слоун първо пристъпи към нея, после се отдалечи, безпомощно прокара пръсти през косата си.

— Не прави това, Манди.

Тя само поклати глава и продължи да хлипа.

— Хайде, моля те — Слоун коленичи пред нея. Не исках да те разплача. — Объркан, той нежно докосваше косата ѝ. — Съжалявам, скъпа. Знам, че тази вечер беше ад за теб. Трябваше да очаквам, че това ще се случи — Слоун изруга и погали ръката ѝ. — Виж, ако мислиш, че ще се почувстваш по-добре, можеш да ме удариш.

Тя подсмръкна, после си пое въздух и така го удари по лицето, че той загуби равновесие и седна на пода. Със замъглени от сълзите очи, тя го видя внимателно да попива разранената си уста.

— Забравих колко агресивна можеш да бъдеш понякога — Слоун седеше на пода и не откъсваше поглед от нея. — Свърши ли вече?

— Да, предполагам — тя подсмръкна отново и започна да рови и джоба си за кърпичка. — Устната ти кърви.

— Да — той посегна към кърпичката, но тя вече попиваше сълзите си е нея. Слоун се засмя и поклати глава — Всемогъщи Боже, ама и ти си едно чудо!

— Радвам се, че всичко това те забавлява. Чужд мъж проникна в къщата въоръжен, а ти се смееш. Имаш късмет, че не те намерих с куршум в главата.

— За това ли е всичко? — той целуна превързаните ѝ длани. — Разстроена си, защото тръгнах след него?

— Казах ти да не го правиш.

Мъжът повдигна брадичката ѝ.

— Мислиш ли, че можеш да стоя безучастно, когато той стреля по теб? Съжалявам единствено, че не можах да го пипна, за да му размажа мутрата.

— Това е глупаво перчене — каза тя и потърка буза в дланта му.

— За втори път тази вечер ме наричаш глупав. Нека се върнем на първия.

Аманда скочи от леглото.

— Не искам да говоря за това.

— Още по-зле. Защо винаги, когато спомена за брак, ти скачаш.

— Споменеш? Не, ти нареждаш.

— Току-що казах, че...

— Само защото те обичам, само защото се любихме нямаш основание да гледаш на мен като на нещо, което естествено ти принадлежи. Казах ти и преди, имам свои планове.

— По дяволите плановете ти, Калхун. Аз също имам планове. Случи се така, че ти присъстваш в тях. Обичам те, по дяволите! Ти си единствената жена, от която имам нужда, с която искам да живея, от която желая да имам деца. Един Бог знае защо това е така, след като ти си твърдоглава като муле с две глави, но е така!

— Тогава защо просто не ме помоли?

Слоун я изгледа озадачен.

— За какво да те помоля?

— Не очаквам от теб да коленичиш с ръка на сърцето, но може би малко музика в изпълнение на цигулка или свещи...

— Музика в изпълнение на цигулка?

— Забрави!

— Почакай! — той вдигна ръка и я накара да замълчи. — Искаш да кажеш, че тогава побесня, защото не го направих както трябва ли? Почакай! — повтори той и излезе.

— Съвсем типично за теб! — извика Аманда след него и се хвърли върху леглото.

Когато Слоун се върна, намери я в същото положение.

— И сега какво? — попита тя.

— Просто млъкни за минута!

Слоун постави касетофона, който току-що беше откъснал от един скрин, после извади кибрит и запали свещите. Отдръпна се крачка назад и се огледа доволен.

— Какво правиш?

— Подготвям нещата, за да не стане нужда отново да хвърляш нещо по мен, когато те помоля да се оженим.

Аманда скочи от леглото и вирна брадичка.

— Сега ми се подиграваш!

— Не, не ти се подигравам. Господи, цяла нощ ли ще спорим?

Аманда го погледна и ѝ се прииска да се засмее. Та той правеше всичко това заради нея! И изглеждаше ужасно смутен!

— Да опитам, а? Чие е това? — посочи Слоун касетофона.

— На Лайла.

Мъжът натисна бутона и в стаята се разнесе тиха музика. Аманда наистина се усмихна, макар че сърцето ѝ бързо заби.

— Прекрасна е.

— Също като теб. Трябва да намеря начин да ти го казвам по-често — той пристъпи към нея и протегна ръка — Обичам те, Аманда — устните му нежно докоснаха лицето ѝ. — Обичам всичко в теб. Жената, която прави списъци и подрежда обувките си в гардероба в права линия. Жената, която плува в ледена вода, невероятно сексапилната жена, която открих в леглото, и онази другата, която има свои планове. Това са неща, без които не искам да живея.

— И аз те обичам — тя нежно го погали по бузата. — Ти наистина промени живота ми. Тази вечер, докато четях писмото на Бианка разбрах толкова много неща! Никога не съм изпитвала към друг това, което изпитвам към теб!

— Значи ще се омъжиш за мен?

Тя се разсмя и се притисна към него.

— Мислех, че никога няма да ми зададеш този въпрос.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.